ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Η Αναγεννημένη και η Οδηγός

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

© Κώστας Βουλαζέρης
http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris

ISBN: 978-618-5031-54-1

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/**

• Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
• Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
• Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν
δωρεάν στο
www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η Αναγεννημένη και η Οδηγός

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

[Θυγατέρες της Πόλης]

1

Ο άνεμος ούρλιαζε στους μπλεγμένους δρόμους και πάνω στις γέφυρες του Συμφύρματος, γλιστρώντας μέσα σε μισάνοιχτα παράθυρα και πόρτες, γλιστρώντας μέσα στις υπόγειες σήραγγες όπου το μουγκρητό του έφερνε στο νου στοιχειά της Ατέρμονης Πολιτείας για τα οποία μιλούσαν πολλοί μύθοι και θρύλοι.

Η Καρολίνα βγήκε από μια σήραγγα καβάλα στο δίκυκλό της – ή, μάλλον, το δίκυκλο του εστιατορίου «*Ο Καλλιτέχνης*». Το κράνος προστάτευε το κεφάλι της από τη δύναμη του ανέμου· το κρύσταλλο δεν τον άφηνε να ενοχλεί τα μάτια της, το ελαφρύ μέταλλο δεν τον άφηνε να τινάζει τα μαζεμένα μαλλιά της.

Ήταν ακόμα ένα απόγευμα ακατάπαυστης δουλειάς. Η Καρολίνα μετέφερε παραγγελίες από τη μια άκρη του Συμφύρματος ώς την άλλη. Και ούτε η μια άκρη του ούτε η άλλη δεν συνδέονταν με κανέναν ευθύ δρόμο. Το Σύμφυρμα ήταν από τις πιο μπερδεμένες συνοικίες της Ρελκάμνια – απ'ό,τι, τουλάχιστον, ήξερε η Καρολίνα· γιατί δεν είχε ταξιδέψει και πουθενά αλλού. Η κακή ρυμοτομία ήταν τέχνη στο Σύμφυρμα. Οικοδομήματα από δω κι από κει χωρίς, προφανώς, κανέναν σχεδιασμό. Και δεν ήταν μόνο άτακτα τοποθετημένα, μα ήταν και *αταίριαστα* μεταξύ τους. Το ψηλό, γυάλινο, αστραφτερό χτίριο δίπλα απ'το οποίο περνούσε τώρα η Καρολίνα είχε μια μουντή, τετράγωνη, γκρίζα πολυκατοικία στα δεξιά του και μια πρασινοβαμμένη πολυκατοικία στ'αριστερά του, γεμάτη λαξεύματα και καμπυλωτά μπαλκόνια. Το καθένα απ'αυτά τα οικοδομήματα ήταν τελείως διαφορετικής αρχιτεκτονικής. Και λίγο παραδίπλα από την είσοδο της λαξευτής πολυκατοικίας ήταν κι ένα ξύλινο χτίριο που έμοιαζε με αποθήκη, κι αν δεν έκανε λάθος η Καρολίνα καθώς περνούσε, νόμιζε πως ένα δρομάκι ανοιγόταν από πίσω του.

Το Σύμφυρμα, όμως, ήταν ο τόπος όπου είχε γεννηθεί, και το είχε συνηθίσει. Δεν την τρόμαζε όπως κάποιους περαστικούς.

Αλλά η δουλειά της την εξαντλούσε καθημερινά. Οι αιώνιοι εχθροί της ήταν δύο: ο χρόνος και ο λαβύρινθος των δρόμων. Και συνεργάζονταν άψογα μεταξύ τους για να της προκαλούν ένα σωρό προβλήματα με το αφεντικό της στον *Καλλιτέχνη* και με τους πελάτες στους οποίους μετέφερε τα έτοιμα φαγητά.

Ο Κρόνος, ο μεγάλος θεός της Ρελκάμνια, ο Άρχοντας του Χρόνου, όπως τον έλεγαν πολλοί, δεν την ευνοούσε. Ή, τουλάχιστον, όχι πάντα. Αλλά δεν ήταν να κάνει κανείς κακές σκέψεις για τον Κρόνο, νόμιζε η Καρολίνα· ίσως να τη στραβοκοίταζε ακόμα περισσότερο, και τότε μπορεί να έχανε και τη δουλειά της.

Δεν ήθελε να χάσει τη δουλειά της. Σε σχέση με άλλες, ήταν καλύτερη. Της άρεσε να πλοηγείται μέσα στον λαβύρινθο του Συμφύρματος. Αν και, βέβαια, τα πάντα είχαν τα όριά τους. Κι αυτό το συγκεκριμένο όριο η Καρολίνα καθημερινά το ξεπερνούσε. Οι μπλεγμένοι δρόμοι την κούραζαν.

Ορισμένες φορές τελευταία, μάλιστα, νόμιζε ότι κάτι – *κάτι* – προσπαθούσε να έρθει σε επαφή μαζί της μέσα από αυτούς. Σε επαφή με το μυαλό της. Είχε φοβηθεί ότι ίσως να τρελαινόταν. Αλλά μάλλον ήταν απλά πιο κουρασμένη απ'ό,τι πίστευε.

Κατέβηκε σε μια άλλη σήραγγα, ύστερα από μερικές στροφές, σταμάτησε μπροστά στην είσοδο μιας ανάποδης πολυκατοικίας, χτύπησε ένα κουδούνι, κι όταν της απάντησαν είπε ότι είχε έρθει το φαγητό τους. Της άνοιξαν την πόρτα, αυτόματα. Η Καρολίνα μπήκε, κατέβηκε στο τρίτο πάτωμα της ανάποδης πολυκατοικίας, παρέδωσε το πακέτο σε μια γριά, και μετά ανέβηκε ξανά στην είσοδο της πολυκατοικίας. Πήρε το δίκυκλό της και έφυγε.

Μέσα στις σήραγγες, μια μικροσυμμορία προσπάθησε να της κλείσει τον δρόμο – σφύριζαν παιχνιδιάρικα, στροβίλιζαν αλυσίδες, χοροπηδούσαν, πετούσαν άδεια μπουκάλια – αλλά η Καρολίνα τούς απέφυγε με μερικές επιδέξιες μανούβρες.

Βγαίνοντας στην επιφάνεια του εδάφους, σταμάτησε για λίγο το δίκυκλό της κοντά σ'ένα περίπτερο και κοίταξε το μπλοκάκι της για να δει πού έπρεπε να παραδώσει την επόμενη παραγγελία. Το όνομα του δρόμου δεν της έφερε τίποτα στο μυαλό– παράξενο· είχε πάει σχεδόν παντού στο Σύμφυρμα. Αμέσως μετά, είδε ότι δίπλα από τον δρόμο

ήταν γραμμένη μια γειτονιά που επίσης δεν ήξερε· και δίπλα από τη γειτονιά ήταν γραμμένη μια *άλλη συνοικία:* η Ραβδωτή!

Αυτό δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο. Ο *Καλλιτέχνης* έστελνε φαγητά μόνο μέσα στο Σύμφυρμα, όχι έξω από αυτό. Γιατί τέτοια εξαίρεση τώρα;

Η Καρολίνα τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της (του μαγαζιού, δηλαδή) και κάλεσε το εστιατόριο. Ρώτησε αν είχε γίνει κάποιο λάθος στην παραγγελία υπ'αριθμόν 32. Ήταν πράγματι στη Ραβδωτή; Η απάντηση που έλαβε ήταν ότι κανένα λάθος δεν είχε γίνει· ναι, έπρεπε να πάει τα πακέτα στη Ραβδωτή. Το σημείο παραλαβής, της είπαν, βρισκόταν στη βόρεια μεριά της Ραβδωτής· δε θα χρειαζόταν να μπει πολύ μέσα.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Καρολίνα. «Αλλά, τουλάχιστον, θα έπρεπε να με είχατε προειδοποιήσει. Δεν έχω καν χάρτη της Ραβδωτής.»

«*Δε θα τον χρειαστείς. Το μέρος είναι πολύ εύκολο να το βρεις. Κάλεσέ με, αν δεν μπορείς, και θα σε βοηθήσω.*»

Η Καρολίνα τον χαιρέτησε και έβαλε πάλι το δίκυκλό της σε κίνηση. Αυτός που είχε παραγγείλει φαγητό από τη Ραβδωτή πρέπει να ήταν γνωστός του αφεντικού· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Μέχρι απόψε, η Καρολίνα δεν είχε ποτέ δει ο *Καλλιτέχνης* να κάνει τέτοιες εξαιρέσεις. Μόνο μέσα στο Σύμφυρμα στέλνονταν πακέτα.

Τέλος πάντων...

Η Ραβδωτή βρισκόταν νότια του Συμφύρματος, μετά τη Μακριά Λεωφόρο, η οποία περνούσε ανάμεσα από πολλές συνοικίες της Ατέρμονης Πολιτείας και ήταν ένας πραγματικά *γιγάντιος* δρόμος. Η Καρολίνα, οδηγώντας πεπειραμένα το δίκυκλό της μέσα στο Σύμφυρμα, δεν άργησε να φτάσει εκεί. Ανέβηκε σε μια γέφυρα και πέρασε πάνω από τη Μακριά Λεωφόρο, καθώς το τελευταίο φως της ημέρας έσβηνε και μυριάδες τεχνητά φώτα φώτιζαν την πόλη μαζί με τα δύο φεγγάρια στους ουρανούς. Από κάτω της οχήματα έτρεχαν με μεγάλες ταχύτητες, βουίζοντας μέσα στον δυνατό άνεμο.

Η Καρολίνα πέρασε απέναντι και, κατεβαίνοντας από τη γέφυρα, ήξερε ότι πλέον βρισκόταν στη Ραβδωτή. Ετούτη η συνοικία ήταν πολύ διαφορετική από το Σύμφυρμα. Το πρώτο πράγμα που παρατήρησε η Καρολίνα, παρότι νύχτα, ήταν πως η αρχιτεκτονική της δεν ήταν ένα αμάλγαμα από ό,τι μπορεί κανείς να φανταστεί· υπήρχε μια κάποια

ομοιομορφία στα οικοδομήματα που ήταν το ένα δίπλα στο άλλο. Και οι δρόμοι της δεν ήταν σαν μπερδεμένα κορδόνια.

Η Καρολίνα σταμάτησε πάλι κοντά σ'ένα περίπτερο και ρώτησε τον περιπτερά εκεί για τη διεύθυνση που αναζητούσε. Εκείνος τής απάντησε, προσθέτοντας: «Κατάλαβες, έτσι; Λίγο παρακάτω είναι.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Καρολίνα, κι αγόρασε ένα κουτάκι μαστίχες. Έβαλε μία στο στόμα της και ξεκίνησε το δίκυκλο.

Τα φώτα ήταν έντονα γύρω της καθώς πλησίαζε στον προορισμό της περνώντας δίπλα από πανύψηλους ουρανοξύστες. Πινακίδες αναβόσβηναν, ενώ άλλες έλαμπαν σταθερά· ολογράμματα κινούνταν επάνω σε οροφές και δίπλα από εισόδους· προβολείς έκαναν πέρα-δώθε. Η περιοχή ονομαζόταν Ζυγαριά, και πρέπει να ήταν εμπορικό μέρος με προφανώς πολύ νυχτερινή κίνηση. Η Καρολίνα είδε κάμποσα εστιατόρια, τρεις κινηματογράφους, διάφορα μπαρ, καταστήματα ρούχων, περίπτερα, μαγαζιά με πρόχειρο φαγητό... Ένα ελικόπτερο πέρασε από πάνω της, πετώντας αργά, μ'ένα διαφημιστικό πανό να κρέμεται από τα μεταλλικά πόδια του, διαφημίζοντας μια κινηματογραφική ταινία.

Λίγο προτού φτάσει στον προορισμό της, αισθάνθηκε έναν παράξενο πόνο στο δεξί πόδι: σαν κάποιος να πίεζε βελόνες μέσα στο πέλμα της. Η Καρολίνα κίνησε το πόδι όσο μπορούσε ενώ ήταν καθισμένη στο δίκυκλο, νομίζοντας ότι ίσως να είχε μουδιάσει ή ότι ίσως κανένα νεύρο να είχε πιαστεί. Αλλά ο πόνος δεν σταμάτησε.

Γαμώτο! Αυτή η δουλειά, όντως, είχε αρχίσει να την κουράζει.

Το βλέμμα της έπεσε ξαφνικά σε μια πινακίδα, η οποία είχε επάνω της το όνομα του δρόμου που την ενδιέφερε. Δίχως καθυστέρηση, έστριψε. Εδώ τα φώτα δεν ήταν και τόσα πολλά, και η κίνηση ήταν ελάχιστη. Ένα ζευγάρι ομοφυλόφιλων, καθισμένο σε μια σκάλα, γελούσε· κρατούσαν ένα μπουκάλι με κάποιο ποτό και το μοιράζονταν, αναμφίβολα λιγάκι μεθυσμένοι κι οι δυο τους.

Η Καρολίνα τούς προσπέρασε, βρήκε τον αριθμό που αποτελούσε προορισμό της, σταμάτησε το δίκυκλο μπροστά στην ψηλή, δίφυλλη, ξύλινη πόρτα. Το πόδι της εξακολουθούσε να την ενοχλεί. Σηκώθηκε από τη σέλα του δίκυκλου, ελπίζοντας τώρα ο πόνος να περάσει, τα νεύρα να ξεπιαστούν. Αλλά τίποτα· τα ίδια ξανά. *Τι έχω πάθει; Θα κουτσαθώ κιόλας;* σκέφτηκε, ενοχλημένα. Άνοιξε το κουτί στην πίσω μεριά

του δίκυκλου, πήρε τα τρία πακέτα που έπρεπε να παραδώσει εδώ, έβγαλε το κράνος της, και χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε σύντομα μια αντρική φωνή από μέσα.

«Σας φέρνω τις παραγγελίες από τον *Καλλιτέχνη.*»

Το ένα φύλλο της πόρτας άνοιξε, αποκαλύπτοντας το γαλανόδερμο, γενειοφόρο πρόσωπο ενός μάλλον μεσήλικα άντρα με καστανά μαλλιά. Της χαμογέλασε φιλικά. «Σ'ευχαριστώ,» είπε, και πήρε τα πακέτα δίνοντάς της περισσότερα λεφτά απ'ό,τι όφειλε και λέγοντας ότι δεν ήθελε ρέστα.

«Εγώ ευχαριστώ, κύριε,» αποκρίθηκε η Καρολίνα, αναρωτούμενη αν θα έπρεπε να πάει να ξοδέψει τώρα αμέσως το φιλοδώρημα σε κάποιο φαρμακείο για να αγοράσει παυσίπονα. Το πόδι της, αν μη τι άλλο, το αισθανόταν χειρότερα από πριν. Ο πόνος διέτρεχε την κνήμη της, φτάνοντας σχεδόν ώς το γόνατο.

Καθώς ο πελάτης έκλεινε την πόρτα του, η Καρολίνα φόρεσε το κράνος της, ανέβηκε στο δίκυκλο, και έφυγε.

Είχε τρεις ακόμα παραγγελίες να παραδώσει προτού τελειώσει η βάρδια της. Και δούλευε από το μεσημέρι σήμερα. Δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει στο σπίτι της.

Επέστρεψε ολοταχώς στο Σύμφυρμα κι άρχισε να πηγαίνει από το ένα σημείο παραλαβής στο άλλο, παλεύοντας με τους λαβυρινθώδεις δρόμους που, τουλάχιστον, της ήταν οικείοι. Μπορεί η πατρίδα σου να μην είναι τέλεια αλλά είναι η πατρίδα σου.

Ο πόνος στο πόδι της χτυπούσε τώρα ακόμα και το γόνατό της, και η Καρολίνα αισθανόταν απεγνωσμένη καθώς, έχοντας τελειώσει με τις παραγγελίες, πήγε στον *Καλλιτέχνη* για να παραδώσει το δίκυκλο, το κράνος και το πανωφόρι της δουλειάς, τον τηλεπικοινωνιακό πομπό, και το πιστόλι ασφαλείας, όπως το έλεγε το κατάστημα. Δεν ήταν πυροβόλο· ήταν ενεργοβόλο. Μπορούσε να ρίξει δύο ριπές με τη μπαταρία που είχε μέσα του, οι οποίες αναισθητοποιούσαν ή μούδιαζαν. Ήταν για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Οι δρόμοι του Συμφύρματος δεν ήταν πάντοτε ασφαλείς.

«Τι έγινε, Σοκολάτα, δεν είσαι καλά απόψε;» τη ρώτησε ο Ρίμναλ, που αναλάμβανε να παίρνει τους εξοπλισμούς της δουλειάς στο γκαράζ του εστιατορίου. Την έλεγε *Σοκολάτα* (και αυτός και άλλοι του μαγαζιού) λόγω του καφετόχρωμου δέρματός της, το οποίο, όπως πολλοί

υποστήριζαν, θύμιζε όντως σοκολάτα. Τα μαλλιά της ήταν μαύρα και σγουρά, πέφτοντας σαν σκοτεινός αφρός στους ώμους της.

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε η Καρολίνα, παίρνοντας το πανωφόρι και την τσάντα της από το ντουλάπι που της αναλογούσε στον *Καλλιτέχνη.* (Υποτίθεται πως μόνο εκείνη είχε κλειδί γι'αυτό, αλλά η ίδια το αμφέβαλλε πολύ. Το αφεντικό, τουλάχιστον, *σίγουρα* είχε αντικλείδι για όλα τα ντουλάπια των υπαλλήλων.)

«Δε μου φαίνεσαι καλά, πάντως–»

«Τι πρόβλημα έχεις;» τον διέκοψε απότομα η Καρολίνα. «Εσύ δεν έτρεχες απ'τη μια άκρη της Ρελκάμνια ώς την άλλη απόψε!»

«Εντάξει, μη δαγκώνεις...»

Η Καρολίνα έφυγε απ'το γκαράζ του *Καλλιτέχνη*, τσαντισμένη, όχι από τα λόγια του Ρίμναλ αλλά εξαιτίας του πόνου στο πόδι της που δεν έλεγε ακόμα να πάψει.

Πήγε ώς τη στάση και περίμενε το μεγάλο επιβατηγό να έρθει, αλλά σύντομα βαρέθηκε κι άρχισε να βαδίζει μες στους νυχτερινούς, λαβυρινθώδεις δρόμου του Συμφύρματος, ελπίζοντας πως αυτό ίσως να έκανε καλό στο πόδι.

Δεν έκανε, όμως, ούτε καλό ούτε κακό. Ο πόνος συνεχιζόταν, και η Καρολίνα θα ορκιζόταν ότι η δεξιά της πατούσα είχε πρηστεί. Σήκωσε το πόδι της για να δει το παπούτσι από κάτω, μήπως είχε πατήσει κάτι – κανένα καρφί, για παράδειγμα. Αλλά τίποτα δεν είχε πατήσει. Η σόλα ήταν καθαρή.

Τι μου συμβαίνει, γαμώτο;

Καθώς βάδιζε, είχε, επιπλέον, την αίσθηση ότι κάποιος την παρακολουθούσε. Δεν ήξερε γιατί – δεν είχε ακούσει ή δει κάτι – απλώς το... *καταλάβαινε.* Γύρισε για να κοιτάξει πίσω, αλλά κανένας δεν ήταν εκεί. Κοίταξε ολόγυρα, αλλά πάλι δεν εντόπισε κανέναν να την παρακολουθεί.

Η ιδέα της ήταν, αναμφίβολα.

Το σκοτάδι γελούσε–

Η Καρολίνα τινάχτηκε. Πώς... πώς της είχε έρθει αυτό, τώρα; Το σκοτάδι *δεν* γελά. Το σκοτάδι είναι σκοτάδι απλώς. *Έχω αρχίσει να τρελαίνομαι, μα τον Κρόνο;* Ένιωθε ιδρώτα να κυλά από το μέτωπό της, παρότι δεν έκανε ζέστη. Ένιωθε ιδρώτα να κυλά σ'όλο της το σώμα.

Έστριψε τυχαία, για να ξεφύγει από την αίσθηση παρακολούθησης. Και λίγο παρακάτω είδε ένα φαρμακείο. Ακριβώς αυτό που ήθελε. Πλησίασε και ζήτησε παυσίπονα από το παραθυράκι. Η υπάλληλος πήρε τα λεφτά της και της έδωσε ένα κουτάκι *ΑΛΓΟ-Χ.*

Η Καρολίνα έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα προς το σπίτι της. *Γιατί δεν περίμενα να έρθει το επιβατηγό; Είμαι ανόητη!* Το σπίτι της δεν ήταν και τόσο μακριά, αλλά ούτε και τόσο κοντά. Θα έπρεπε τώρα να βαδίσει καμια ώρα για να φτάσει εκεί. Εκτός αν σταματούσε σ'άλλη στάση. Αλλά, ξανά, για κάποιο λόγο, αυτό δεν της φαινόταν καθόλου ελκυστικό. Ο πόνος στο πόδι της έφταιγε, ίσως...

Το γεγονός ότι τούτη η νύχτα έμοιαζε νάναι ιδιαίτερα εφιαλτική δεν την πτοούσε. Τα πάντα ήταν σαν να ήθελαν να της μιλήσουν. Οι διαφημιστικές αφίσες, οι πόρτες, τα παράθυρα, οι σκιές, οι αντανακλάσεις. Και, κάπου-κάπου, νόμιζε πως διέκρινε στοιχειά μέσα από τους σχηματισμούς της ακανόνιστης αρχιτεκτονικής του Συμφύρματος.

Ο άνεμος πρέπει να έφταιγε. Ο άνεμος που σφύριζε έτσι όπως σφύριζε απόψε, παρασέρνοντας χαρτιά και φύλλα και σκουπίδια. Της δημιουργούσε παράξενες εντυπώσεις. *Σα νάμαι μέσα σε κινηματογραφική ταινία, γαμώτο!* Σχεδόν γέλασε με τον εαυτό της. *Δεν είναι να παίρνω στα σοβαρά τίποτα απ'όλ' αυτά!*

Εκτός από τον πόνο στο πόδι της, ίσως. Αυτό μπορεί και να ήταν σοβαρό. Αναρωτήθηκε αν θα της έδιναν άδεια από τη δουλειά για μερικές μέρες...

Όταν έφτασε τελικά στο σπίτι της, νόμιζε ότι είχε περάσει από μια θύελλα για να καταλήξει εδώ. Μια θύελλα που δεν είχε καμια σχέση με τον αέρα που σφύριζε και μούγκριζε μέσα στο Σύμφυρμα. Μια θύελλα παραδοξότητας, τρόμου, ψυχικής αναστάτωσης, στοιχειών της Ατέρμονης Πολιτείας...

Δεν πας καθόλου καλά, κοπέλα μου, σκέφτηκε η Καρολίνα καθώς έμπαινε στην πολυκατοικία. Πήρε τον ανελκυστήρα, ανέβηκε στον πρώτο όροφο, και ξεκλείδωσε την πόρτα του μικρού διαμερίσματός της.

Αφού άναψε το φως, έβγαλε αμέσως το δεξί της παπούτσι και την κάλτσα και κοίταξε το πόδι της. Επάνω στο καφετί πέλμα μια κοκκινίλα είχε παρουσιαστεί η οποία λαμπύριζε ελαφρώς κι έμοιαζε – έμοιαζε *λαξεμένη*, για όνομα του Κρόνου!

Η Καρολίνα την άγγιξε. Δεν ένιωσε πόνο από το άγγιγμά της, παρότι δεν ήταν και τόσο ήπιο· ο πόνος ήταν όπως και πριν, σταθερός. Επίσης, κάτω από τα δάχτυλά της αισθάνθηκε κάτι θερμό, αλλά όχι κάτι το ανάγλυφο. Το γεγονός ότι αυτή η κοκκινίλα φαινόταν λαξεμένη πρέπει να ήταν κάποιου είδους ψευδαίσθηση.

Τι έχω; αναρωτήθηκε η Καρολίνα. *Κόλλησα κανέναν ιό;* Δεν είχε, όμως, ποτέ ακούσει για καμια τέτοια ασθένεια.

Έβγαλε και το άλλο της παπούτσι και κοίταξε το αριστερό πέλμα. Εδώ δεν φαινόταν να υπάρχει κανένα πρόβλημα. Ούτε, φυσικά, ένιωθε πόνο.

Η Καρολίνα γδύθηκε και έκανε ένα ντους με κρύο νερό, αν και κανονικά με χλιαρό ήθελε να κάνει – δεν ήταν ζεστή νύχτα απόψε. Παρότι βγήκε τουρτουρίζοντας από το μπάνιο, τυλιγμένη σ'ένα μπουρνούζι, ο πόνος στο δεξί της πόδι δεν είχε πάψει στο ελάχιστο. Κι όταν άγγιξε πάλι το πέλμα, μπορούσε να αισθανθεί την κοκκινίλα το ίδιο θερμή με πριν.

Η Καρολίνα έβαλε νερό σ'ένα ποτήρι, κάθισε στον καναπέ του μικρού σαλονιού, έβγαλε ένα χαπάκι *ΑΛΓΟ-Χ,* και το κατάπιε με τη βοήθεια του νερού. *Χαλάρωσε και θα περάσει τώρα,* είπε στον εαυτό της.

Άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη και περίμενε, παρακολουθώντας μια τυχαία ταινία από τη μέση. Μέσα στην ταινία, κάποιος ήταν άρρωστος και το σώμα του γέμιζε πληγές. Η Καρολίνα ένιωθε κάτι σαν να συνθλίβει την ψυχή της όσο παρακολουθούσε το δράμα, αλλά, για κάποιο λόγο, ήταν μαγνητισμένη από αυτό και δεν έκλεινε την οθόνη.

Το σκοτάδι έξω απ'το παράθυρό της γελούσε–

Το σκοτάδι δεν γελάει, Καρολίνα! Μη σκέφτεσαι τρελά πράγματα!

Μια ολόκληρη ώρα είχε περάσει, όταν η ταινία τελείωσε, και ο πόνος από το πόδι της δεν είχε πάψει στο ελάχιστο. Η Καρολίνα ήταν τρομοκρατημένη. Τρομοκρατημένη υπερβολικά. Ίσως η ταινία να την είχε επηρεάσει. Κλείνοντας τον τηλεοπτικό δέκτη, ζάρωσε πάνω στον καναπέ. Σφάλισε τα βλέφαρά της, κουλουριασμένη.

Το σκοτάδι έξω απ'το παράθυρό της γελούσε.

Η Καρολίνα αναρωτήθηκε αν έπρεπε να πάει στο νοσοκομείο– *ΟΧΙ!* Η σκέψη διαπέρασε σαν λόγχη το μυαλό της. Δεν έπρεπε να πάει στο νοσοκομείο. Σε καμία περίπτωση. Το *ήξερε.*

Γιατί όμως;

Ο πόνος συνεχιζόταν. Η Καρολίνα ίδρωνε πάνω στον καναπέ, κουλουριασμένη, κλαίγοντας, παρακαλώντας τον Κρόνο να τη βοηθήσει, νιώθοντας έναν τρόμο που δεν είχε νιώσει ποτέ στη ζωή της, σαν κάτι να είχε αρπάξει την ψυχή της και να τη μασούσε με μένος και διαβολική ευχαρίστηση.

Το σκοτάδι έξω απ΄το παράθυρό της–

–δεν ήταν πια έξω απ'το παράθυρο!

Η Καρολίνα τινάχτηκε όρθια, σαν γάτα που την έχεις κεντρίσει. Και είχε την εντύπωση πως κάτι χώθηκε κάτω από την πολυθρόνα αντίκρυ της.

Ο πόνος στο πόδι της συνεχιζόταν.

Κάτι ήταν κάτω από την πολυθρόνα– *Όχι, δεν μπορεί. Αποκλείεται. Τι να είναι;* Κάτι ήταν κάτω από την πολυθρόνα! Ποντίκι; Τι άλλο;

Η Καρολίνα πλησίασε την πολυθρόνα, τρέμοντας, και την έσπρωξε. Τίποτα δεν ήταν από κάτω–

Κάτι από δίπλα!

Στράφηκε αμέσως, αλλά δεν είδε τίποτα. Μόνο την πόρτα που οδηγούσε προς το σκοτάδι της κουζίνας. Κάτι είχε πάει μες στην κουζίνα;

Έχεις παραισθήσεις, είπε στον εαυτό της. *Ηρέμησε, κοπέλα μου. Ηρέμησε.*

Κι όμως – κάτι ήταν μες στην κουζίνα. Δεν ήταν παραίσθηση. Ήταν σίγουρη.

Δεν μπορεί. Αποκλείεται... Αποκλείεται... Αποκλείεται... Πλησίαζε, ωστόσο, την κουζίνα με αργά βήματα. Άναψε το φως, απότομα.

Η κουζίνα ήταν άδεια.

Αλλά ακόμα η Καρολίνα είχε την αίσθηση ότι *κάτι* καιροφυλακτούσε εδώ, κρυμμένο κάπου ανάμεσα στη... γεωγραφία του δωματίου.

Κλαίγοντας επέστρεψε στο σαλόνι, έπεσε πάνω στον καναπέ. Τρελαινόταν! Όλ' αυτά συνέβαιναν επειδή τρελαινόταν!

Ήταν παραίσθηση ακόμα κι ο πόνος στο πόδι της; Ήταν δυνατόν;

Η Καρολίνα γύρισε πάλι το δεξί της πέλμα έτσι ώστε να μπορεί να το δει. Η κοκκινίλα είχε αρχίσει να παίρνει ένα σχήμα, σωστά; Ένα... τι ήταν αυτό; Ένα *8*; Κάτι σαν *8,* ναι, αλλά με πολλές γραμμές μέσα του.

Η Καρολίνα ένιωθε τώρα έναν κόμπο στον λαιμό της, έναν βρόχο να την πνίγει. *Είμαι άρρωστη. Πρέπει να πάω στο νοσοκομείο–*

ΟΧΙ! (Από πού είχε έρθει αυτή η σκέψη;)

Πρέπει να πάω στο νοσοκ–

ΟΧΙ! (Ένα μέρος του μυαλού της αντιδρούσε πολύ έντονα, σαν να ήθελε να την προστατέψει.)

Η Καρολίνα σηκώθηκε απ'τον καναπέ, βάδισε προς τον τοίχο όπου κρεμόταν ο επικοινωνιακός δίαυλος του διαμερίσματος. *Είμαι άρρωστη και η αρρώστια με τρελαίνει.* Θα καλούσε το νοσοκομείο–

ΟΧΙ!

Άπλωσε το χέρι της προς τον δίαυλο– Ο πόνος από το πόδι της έγινε τόσο έντονος που την έκανε να ουρλιάξει. Παραπάτησε. Η όρασή της είχε θολώσει καθώς έβλεπε χρώματα να χορεύουν μπροστά της. Και κάτι πεταγόταν από την κουζίνα της και σερνόταν κάτω από τα έπιπλα! Τρόμος την κυρίευσε. Το σώμα της παρέλυσε· έπεσε στο πάτωμα. Ο πόνος την κατέκλυσε.

Βούλιαξε μέσα σε αλλόκοτα όνειρα. Στροβιλιζόμενους δρόμους. Στοιχειακά πνεύματα της Ρελκάμνια που περιφέρονταν μέσα τους. Μυστηριώδη μηνύματα που προέρχονταν από παντού, από κάθε γωνιά της Ατέρμονης Πολιτείας...

Όταν συνήλθε, όταν ξύπνησε από τον παράξενο ύπνο στον οποίο είχε πέσει, δεν πονούσε πια, και διέκρινε το στοιχειακό πνεύμα από πάνω της. Το διέκρινε από τη γωνία που τα μάτια της κοίταζαν τα έπιπλα του σαλονιού, καθώς ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα. Και το διαισθανόταν, επίσης. Δεν είχε καμια αμφιβολία ότι ήταν εκεί.

Ανασηκώθηκε, συρίζοντας: «*Φύγε! Φύγ' από το σπίτι μου!*»

Και το πνεύμα, σαν να τρόμαξε από το γεγονός ότι η Καρολίνα το είχε αντιληφτεί, το είχε εντοπίσει, τινάχτηκε έξω απ'το παράθυρο κι εξαφανίστηκε μες στο λυκαυγές της Ατέρμονης Πολιτείας.

Η Καρολίνα αναστέναξε, καθισμένη στο πάτωμα. *Τρελάθηκα, ή είμαι ακόμα με τα καλά μου;* Υπήρχε όντως αυτό το πνεύμα;

Και τι όνειρα ήταν εκείνα που είχε δει;...

Το πόδι της, πάντως, δεν την πονούσε πλέον. Ευτυχώς.

Η Καρολίνα γύρισε την πατούσα της για να την κοιτάξει. Τα μάτια της γούρλωσαν. Ένα σημάδι υπήρχε εκεί. Έμοιαζε με *8* αλλά δεν ήταν *8.* Ήταν δύο αλληλοσυνδεόμενες σπείρες που μια γραμμή ένωνε τα κέντρα τους.

Τι μπορεί να σήμαινε αυτό το πράγμα;

Ήταν όντως κάποια αρρώστια; Δεν της φαινόταν για αρρώστια πια. Και νόμιζε ότι το ίδιο το μυστηριώδες σημάδι ήταν που την είχε εμποδίσει απ'το να καλέσει το νοσοκομείο χτες βράδυ, σαν να είχε κάποιου είδους *νοημοσύνη.*

Η Καρολίνα είχε ακούσει για επικίνδυνα παράσιτα από άλλες διαστάσεις ή ακόμα κι από τη Ρελκάμνια. Μπορεί να είχε μπλέξει με τέτοιο πλάσμα; Ένα παράσιτο που, κάπως, είχε εισβάλει στο σώμα της;

Το αμφέβαλλε. Όχι: το *ήξερε* πως δεν ήταν έτσι. Δεν καταλάβαινε πώς ακριβώς το ήξερε, αλλά το ήξερε όπως ήξερε και ότι τα μάτια της ήταν δικά της, τα δάχτυλά της ήταν δικά της, το αιδοίο της ήταν δικό της. Το σημάδι το ένιωθε σαν μέρος του εαυτού της που απλά τώρα είχε αποκαλυφτεί.

Αλλά έμοιαζε απίστευτο.

Η Καρολίνα σηκώθηκε όρθια. Ό,τι κι αν ήταν, αν δεν την ενοχλούσε, δεν θα το ενοχλούσε κι εκείνη. Θα ξεκουραζόταν τώρα, όπως πάντα, και μετά θα ετοιμαζόταν για να πάει στη δουλειά της–

Το πόδι της άρχισε πάλι να πονά!

2

Ξανά, ό,τι κι αν έκανε, ο πόνος δεν έλεγε να περάσει. Αλλά τώρα δεν συνοδευόταν από κανέναν τρομερό φόβο. Ο φόβος, την προηγούμενη φορά, οφειλόταν στο στοιχειακό πνεύμα της Ρελκάμνια, υποπτευόταν η Καρολίνα – *εκτός αν έχω τρελαθεί και δεν υπήρχε ποτέ πνεύμα εδώ μέσα.*

Είτε υπήρχε πνεύμα, όμως, είτε δεν υπήρχε, αυτό δεν έλυνε το πρόβλημά της.

Και αισθανόταν, επιπλέον, μια πολύ δυνατή τάση φυγής από το ίδιο της το σπίτι. Να φύγει – αλλά να πάει *πού;* Το καταραμένο σημάδι στο πόδι της δεν έδινε τίποτα κατευθύνσεις· μόνο πόνο πρόσφερε.

Η Καρολίνα, ωστόσο, νόμιζε ότι καλύτερα να έβγαινε, αν και, στην κατάστασή της, αυτό έμοιαζε παράλογο. Ηλίθιο, πιθανώς. Ντύθηκε βιαστικά και έφυγε από την πολυκατοικία της, βαδίζοντας τυχαία μέσα στους πρωινούς δρόμους του Συμφύρματος που φωτίζονταν από το λυκαυγές και μερικά τεχνητά φώτα που ήταν ακόμα αναμμένα.

Γύρω της η Καρολίνα έβλεπε πράγματα αλλόκοτα που ήταν, όμως, τελείως συνηθισμένα. Ή μάλλον, σκέφτηκε, τα συνηθισμένα πράγματα τής φαίνονταν αλλόκοτα. Εκεί όπου παλιά ήταν μια πόρτα, τώρα δεν ήταν μόνο μια πόρτα· ήταν *κάτι περισσότερο.* Εκεί όπου παλιά η Καρολίνα έβλεπε απλώς ένα φορτηγό να περνά, τώρα νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει κάποιο *μήνυμα* πίσω από το πέρασμα του οχήματος. Οι τίτλοι των εφημερίδων που κρέμονταν από τα περίπτερα έμοιαζαν να είναι γραμμένοι αποκλειστικά για εκείνη. Ο καπνός που έβγαινε από μια καμινάδα διέγραφε στον ουρανό ένα σχήμα που της δινόταν η εντύπωση ότι ήταν σε κάποια γλώσσα που μπορούσε να αποκωδικοποιήσει – αλλά, μετά, το είχε πολύ γρήγορα παρασύρει ο άνεμος!

Ολόκληρη η Ατέρμονη Πολιτεία ήταν σαν να είχε τρελαθεί. *Ή ίσως εγώ να έχω τρελαθεί.* Ίσως, τελικά, αυτό το σημάδι να ήταν το αποτέλεσμα κάποιου παράσιτου που είχε εισβάλει στο σώμα της...

Ο πόνος, πάντως, είχε τώρα περάσει, διαπίστωσε όταν είχε απομακρυνθεί κάμποσο από το σπίτι της και, ουσιαστικά, χαθεί μες στους μπλεγμένους δρόμους του Συμφύρματος. Η Καρολίνα στάθηκε πάνω στον πεζόδρομο στο πλάι μιας γέφυρας για οχήματα, και κοίταξε ολόγυρά της. Κοίταξε και είδε τη συνοικία της σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. Μια μαγευτική γεωγραφία που προσπαθούσε να επικοινωνήσει μαζί της.

Κι αυτό τη ζάλιζε. Την αποπροσανατόλιζε.

Η Καρολίνα πάλεψε με το μυαλό της για να *καταλάβει.* Και νόμιζε πως τα κατάφερε, πως «διάβασε» μέσα από την Πόλη (ναι, για κάποιο λόγο, με κεφαλαίο *π*) ότι έπρεπε να πάει προς τα *εκεί.* Η Καρολίνα βάδισε–

–και παραλίγο ένα τετράκυκλο όχημα να τη χτυπήσει.

Την τελευταία στιγμή πρόλαβε να πεταχτεί πίσω ενώ, συγχρόνως, ο οδηγός έστριβε για να την αποφύγει. Και η Καρολίνα ήταν βέβαιη ότι, επίσης, την έβριζε, αν και δεν τον άκουσε καθώς εκείνος περνούσε κι έφευγε.

Κούνησε το κεφάλι της για να το καθαρίσει από τις μπερδεμένες σκέψεις – τα μπερδεμένα μηνύματα της Πόλης. Βρήκε μια σιδερένια, στριφτή σκάλα στο πλάι της γέφυρας και κατέβηκε από εκεί, ακολουθώντας τη λογική της – τη συνηθισμένη, αξιόπιστη λογική της – και μόνο αυτήν. Έφτασε κάτω χωρίς κίνδυνο να σκοτωθεί, και βάδισε σ'έναν άλλο πεζόδρομο ενώ οχήματα μούγκριζαν και σφύριζαν παραδίπλα και οδοιπόροι την προσπερνούσαν δίχως να της δίνουν σημασία. Πίσω από τις κινήσεις όλων τους η Καρολίνα νόμιζε ότι *κάτι περισσότερο* κρυβόταν.

Και καθώς βάδιζε διέκρινε, επίσης, στοιχειακά πνεύματα σε διάφορα μέρη: πίσω από το τζάμι μιας βιτρίνας, ανάμεσα στις κούκλες που φορούσαν ρούχα· μέσα στον μηχανισμό μιας κινούμενης διαφημιστικής πινακίδας· κάτω από κάτι πεταμένες εφημερίδες· μέσα στον έναν από τους τροχούς ενός μεγάλου επιβατηγού... Τα περισσότερα πνεύματα ήταν ήσυχα, άκακα, σαν σκιές, όχι σαν εκείνο που της είχε επιτεθεί χτες βράδυ.

Αλλά όλ' αυτά είχαν μπερδέψει την Καρολίνα. Δεν ήξερε πλέον πού πήγαινε. Αισθανόταν δυνάμεις να την τραβάνε από δω, δυνάμεις να την τραβάνε από κει· ρεύματα να την παρασέρνουν προς κάθε κατεύ-

θυνση. Είχε, εννοείται, χάσει την αίσθηση του χρόνου. Μόνο όταν πια το μεσημέρι πλησίαζε σκέφτηκε: *Είναι μεσημέρι*· και κάθισε σε μια καφετέρια, παραγγέλνοντας καφέ. Μέσα στο φλιτζάνι είδε περίεργες μορφές να διαγράφονται. Παλεύοντας να τις αγνοήσει, ήπιε.

Η καφετέρια δεν ήταν πιο ήσυχη από οποιοδήποτε άλλο μέρος για εκείνη. Πράγμα που σήμαινε ότι, δηλαδή, *κανένα* μέρος δεν ήταν ήσυχο για εκείνη. Η Πόλη τής μιλούσε από παντού· της έδειχνε πράγματα που αμφίβολο ήταν αν την ενδιέφεραν ή όχι, αλλά της τα έδειχνε παρ'όλ' αυτά. (Κι ακόμα αναρωτιόταν γιατί σκεφτόταν την Πόλη με κεφάλαιο *π.*)

Πλήρωσε την καφετέρια και έφυγε, βαδίζοντας πάλι στους δρόμους του Συμφύρματος, και στις γέφυρές του και στις σήραγγές του. Το ήξερε από παλιά αλλά, συγχρόνως, το ανακάλυπτε εκ νέου.

(Είχε ξεχάσει τελείως ότι κανονικά έπρεπε τώρα να πάει στη δουλειά της. Δεν είχε περάσει καν απ'το μυαλό της.)

Ακολούθησε μια αγέλη από καφετιές γάτες που ένας λευκός γάτος με κομμένο αφτί τις οδηγούσε. Έμοιαζαν με στοιχειακή συμμορία της Πόλης, και πήγαν την Καρολίνα μπροστά σ'έναν άστεγο, κουλουριασμένο σε μια γωνία, στο βάθος ενός σοκακιού, ετοιμοθάνατο. Η Καρολίνα τού έδωσε τα μισά λεφτά που είχε στο πορτοφόλι της, νιώθοντας πως έτσι έπρεπε να κάνει, παρότι μόνο πλούσια δεν ήταν.

Αργότερα, σ'έναν άλλο δρόμο, καθώς ένα γιγάντιο φορτηγό περνούσε, είδε πίσω του ένα οπλοπωλείο να αποκαλύπτεται και βάδισε προς τα εκεί. Κοίταξε τη βιτρίνα για μερικά λεπτά. Ύστερα μπήκε στο κατάστημα και ζήτησε ένα τουφέκι. Δεν ήταν παράνομο να το αγοράσει, αλλά ήταν παράνομο να το χρησιμοποιήσει εναντίον αθώων στόχων – και όλοι θεωρούνταν αθώοι στο Σύμφυρμα εκτός αν σου επιτίθονταν. Ο μαγαζάτορας τής είπε πόσο κόστιζε το όπλο, αλλά η Καρολίνα φυσικά δεν είχε λεφτά να το αγοράσει, οπότε έφυγε. Τι την είχε πιάσει και είχε μπει εξαρχής εδώ;

Σ'έναν πεζόδρομο με καλλωπιστικούς θάμνους δεξιά κι αριστερά, είδε μια γυναίκα να αγωνιά κοιτάζοντας γύρω-γύρω, ρωτώντας τους περαστικούς μήπως είχε κανείς δει τα κλειδιά της. Η Καρολίνα έσκυψε, πήρε τα κλειδιά πίσω από έναν θάμνο, και της τα έδωσε. Η γυναίκα τής έλεγε χίλια ευχαριστώ, αλλά εκείνη την αγνόησε και έφυγε. Τα κλειδιά

απλά είχαν παρουσιαστεί μπροστά της· απορούσε που η γυναίκα δεν τα είχε δει ήδη. Ήταν σε φανερό σημείο, δεν ήταν;

Καθώς η νύχτα απλωνόταν πάνω από το Σύμφυρμα, η Καρολίνα έπεσε θύμα ληστών. Βάδιζε μέσα σε κάτι περίπλοκα σοκάκια, πίσω από το Αγωνιστικό Στάδιο· κατέβηκε σε μια σήραγγα, ακολουθώντας σκιές· προχώρησε παραξενεμένη, έχοντας την εντύπωση πως έψαχνε για κάτι πολύ συγκεκριμένο εδώ κάτω... αλλά γιατί νόμιζε ότι, συγχρόνως, κάτι την απειλούσε; Η συμμορία τής χίμησε από γύρω, χτυπώντας την με κοντά ρόπαλα και αλυσίδες. Της πήραν την τσάντα της, τα παπούτσια της, και το πανωφόρι της κι έφυγαν, αφήνοντάς την μισολιπόθυμη, μελανιασμένη, ματωμένη στο υπόγειο πλακόστρωτο.

Κανείς άλλος δεν ήταν κοντά. Η σήραγγα ήταν έρημη. Μονάχα κάτι αποθήκες υπήρχαν δεξιά κι αριστερά, κλειστές.

Η Καρολίνα ήταν πολύ καταπονημένη για να σηκωθεί. Την είχαν χτυπήσει από πάνω ώς κάτω, οι λεχρίτες: στο πρόσωπο, στα πλευρά, στα χέρια, στην κοιλιά, στην πλάτη, στα πόδια. Πονούσε – ένας τελείως διαφορετικός πόνος από εκείνον από το σημάδι στο πέλμα της.

Αλλά μετά συνειδητοποίησε ότι αισθανόταν και κάτι άλλο. Το σώμα της... *κινιόταν.* Όχι εξωτερικά. Εσωτερικά. Κάτω από το δέρμα. Βαθιά κάτω από το δέρμα. Δεν ήταν ενοχλητική η αίσθηση. Ήταν... τι ακριβώς ήταν;

Η Καρολίνα ύψωσε το δεξί της χέρι, που ήταν μελανιασμένο στον καρπό από το χτύπημα ενός ρόπαλου, και είδε τη μελανιά να συρρικνώνεται επάνω στο καφετί δέρμα της. Δεν γινόταν γρήγορα η συρρίκνωση. Γινόταν σταδιακά. Αλλά γινόταν. Η μελανιά εξαφανιζόταν!

Η Καρολίνα περίμενε, και δεν άργησε να νιώθει τελείως θεραπευμένη από τα χτυπήματα. Το σώμα της είχε θεραπευτεί με υπερφυσικά ταχύ ρυθμό!

Μεγάλε Κρόνε, σκέφτηκε καθώς σηκωνόταν όρθια, *σίγουρα κάποιο παράσιτο πρέπει νάναι μέσα μου. Έχει γίνει ένα μ'εμένα!*

Το ήξερε, όμως, πως δεν ήταν έτσι.

Συνέχισε την περιπλάνησή της μέσα στη νύχτα, μη μπορώντας να κάνει αλλιώς, νιώθοντας κάτι να την *έλκει.* Αλλά προς τα πού; Τα πάντα ήταν... σκόρπια.

Και κρύωνε. Χωρίς το πανωφόρι της και χωρίς τα παπούτσια της, κρύωνε. Τουρτούριζε. Η υπερφυσική ιδιότητα θεραπείας του σώματός της δεν την έκανε και ανυπέρβλητη στο ψύχος.

Ούτε στην κούραση. Σε κάποια στιγμή, όταν είχε βαδίσει σε πολλούς δρόμους του Συμφύρματος και οι κάλτσες της είχαν κουρελιαστεί, η εξουθένωση την ανάγκασε να καθίσει κάτω από μια γέφυρα παρέα μ'έναν μεγάλο γκρίζο σκύλο ο οποίος εδώ και τουλάχιστον μισή ώρα την ακολουθούσε σαν πιστός σύντροφος.

Η Καρολίνα κοιμήθηκε, αλλά ο ύπνος της ήταν γεμάτος παράξενα όνειρα που ενίσχυαν τη σύγχυσή της. Όταν ξύπνησε, ο σκύλος δεν ήταν πλέον κοντά της, και βαδίζοντας λίγο διαπίστωσε ότι βρισκόταν κοντά στα νότια σύνορα του Συμφύρματος, κοντά στη Μεγάλη Λεωφόρο. Και νόμιζε ότι η Πόλη την καλούσε να περάσει τη Μεγάλη Λεωφόρο, να βγει στην άλλη μεριά της, στη Ραβδωτή.

Γιατί στη Ραβδωτή; Επειδή εκεί είχε πάει και προχτές βράδυ για να–;

Η δουλειά μου! Χτες δεν πήγα στη δουλειά μου! συνειδητοποίησε ξαφνικά η Καρολίνα.

Κρόνε... γιατί; Πιθανώς να την έδιωχναν από τον *Καλλιτέχνη.* Διανομείς μπορούσαν να βρουν πολλούς· η Καρολίνα δεν τους ήταν απαραίτητη.

Πρέπει να επιστρέψω, πρέπει να... Αλλά πώς; Η σύγχυση εξακολουθούσε να είναι πολύ έντονη παντού γύρω της – μέσα στο μυαλό της – όλη αυτή η... *επικοινωνία* με την Πόλη... Πώς μπορούσε να δουλέψει έτσι; Αλλού θα της έλεγαν να πάει τις παραγγελίες κι αλλού εκείνη θα τις πήγαινε!

Γιατί συμβαίνει σ'εμένα αυτό το πράγμα; Από πού... από πού το έπαθα;

Λύγισε το δεξί της γόνατο και γύρισε το πέλμα έτσι ώστε να μπορεί να το κοιτάξει μέσα από τη σκισμένη κάλτσα. Το παράξενο σημάδι εξακολουθούσε να είναι εκεί. Η Καρολίνα αναστέναξε και κατέβασε το πόδι της.

Πάμε στη Ραβδωτή, αποφάσισε. Και, καθώς άρχιζε να βαδίζει, συνειδητοποίησε πως, εκτός του ότι κρύωνε, πεινούσε κιόλας, και διψούσε. Αλλά δεν είχε καθόλου λεφτά μαζί της. *Υπέροχα...*

Χτες, αλήθεια, την είχε βγάλει τελείως νηστική; Εκτός από εκείνον τον καφέ είχε πάρει τίποτ' άλλο; Δεν μπορούσε να θυμηθεί. Δεν ήταν σίγουρη. Ήταν τόσο μπερδεμένη...

Αν αρχίσω να χάνω και τη μνήμη μου, τη γαμήσαμε. Θα με πάνε σε κανένα τρελάδικο, αν τίποτα δεν με σκοτώσει πιο πριν...

Βάδισε προς τη Μεγάλη Λεωφόρο και, ύστερα από καμια ώρα, έφτασε στις παρυφές της. Ήταν πολύ επικίνδυνο να διασχίσει τον γιγάντιο δρόμο με τα πόδια, έτσι πλησίασε τη σκάλα που οδηγούσε σε μια σήραγγα και κατέβηκε, συνεχίζοντας υπόγεια το νότιο ταξίδι της, περνώντας κάτω από τη Μεγάλη Λεωφόρο. Γύρω της τα παράξενα σημάδια εξακολουθούσαν να στροβιλίζονται. Τα αγνοούσε αλλά μετά δυσκολίας. Την ταλαιπωρούσαν. *Μέχρι πότε θα τα καταφέρνω να στέκομαι;* Ήταν δυνατόν να συνηθίσει κάτι τέτοιο; Δεν το νόμιζε.

Όταν ανέβηκε μια άλλη σκάλα, βρισκόταν πλέον στη Ραβδωτή, μια συνοικία που είχε επισκεφτεί μονάχα μία φορά στη ζωή της – προχτές βράδυ. Μέσα από τα αλλόκοτα σημάδια, όμως, που διέκρινε εδώ, νόμιζε ότι μπορούσε να καθοδηγηθεί. Η Πόλη την οδηγούσε κάπου. Πού, άραγε;

Η Καρολίνα πεινούσε, και έτυχε να δει το περίπτερο όπου, την άλλη φορά, είχε ζητήσει κατευθύνσεις. Τώρα ο περιπτεράς έφευγε από εκεί καθώς κάποιος τού φώναζε κάτι από ένα φορτηγό. Η Καρολίνα πλησίασε γρήγορα, καταλαβαίνοντας (δεν ήξερε πώς – από τα σημάδια της Πόλης, ίσως) ότι τώρα ήταν η κατάλληλη στιγμή για να δράσει, τώρα κανείς δεν θα την έβλεπε. Άρπαξε τρεις σοκολάτες, ένα κουτάκι μπισκότα, και δύο μπουκαλάκια νερό από το περίπτερο κι έφυγε· εξαφανίστηκε ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες που η μία ήταν οικοδομημένη κοντά στην άλλη. Σταμάτησε τελικά στην πιλοτή μιας τρίτης πολυκατοικίας και έφαγε λίγο, για να πάψει να πεινά. Ήπιε νερό, ξεκουράστηκε μερικές στιγμές, και μετά σηκώθηκε πάλι και συνέχισε τον δρόμο της – όπου κι αν ήταν αυτός να την οδηγήσει.

Με το δίκυκλό της πρέπει να είχε διασχίσει κάπου δεκαπέντε χιλιόμετρα, την προηγούμενη φορά, μέχρι να φτάσει στον προορισμό της. Δεκαπέντε χιλιόμετρα, φυσικά, δεν ήταν πολλά όταν ήσουν πάνω σε δυο γρήγορα κινούμενους τροχούς. Αλλά *ήταν* πολλά όταν έπρεπε να βαδίζεις.

Ακολουθώντας τις κατευθύνσεις της Πόλης – και προσπαθώντας να μην τις μπερδέψει με άλλα σημάδια που έβλεπε ολόγυρα – έχοντας πάντα κατά νου το *ύφος* των συγκεκριμένων κατευθύνσεων, τον τρόπο

εμφάνισής τους – η Καρολίνα έφτασε τελικά, μετά το μεσημέρι, στον δρόμο όπου, πριν από δύο νύχτες, είχε παραδώσει την παραγγελία του *Καλλιτέχνη.*

Και σκέφτηκε: *Όταν ήμουν στη Ραβδωτή ήταν που ο πόνος στο πόδι μου ξεκίνησε. Μπορεί όλα τούτα, κάπως, να έχουν σχέση με το μέρος όπου έφερα τα φαγητά;* Γιατί όμως; Δεν υπήρχε καμια λογικά εξήγηση. Αλλά, βέβαια, τίποτα από όσα τής συνέβαιναν τώρα δεν ήταν λογικό...

Τα σημάδια τής μαρτυρούσαν πως το ταξίδι της τελείωνε εδώ, μπροστά στην ψηλή, δίφυλλη, ξύλινη πόρτα. Όμως δεν της έλεγαν και τι έπρεπε να κάνει.

Να χτυπήσω; Και τι να πω; «Γεια σας, με οδήγησε εδώ η Πόλη»; Θα με περάσουν – δικαιολογημένα – για τρελή. Ωστόσο, τι άλλο μπορούσε να κάνει;

Ήταν δυνατόν να είχε οδηγηθεί τυχαία εδώ;

Αντιστρόφως: ήταν δυνατόν να *μην* είχε οδηγηθεί τυχαία εδώ;

Τι απ'όλα όσα κάνω από χτες το πρωί δεν *είναι τυχαίο, ουσιαστικά; Έχω τρελαθεί. Πρέπει οπωσδήποτε να έχω τρελαθεί!*

Έκλεισε τα βλέφαρά της, πήρε μια βαθιά ανάσα... Τα πόδια της πονούσαν. Τώρα το κατάλαβε για πρώτη φορά. Τώρα που στεκόταν μπροστά στην πόρτα. Τα πόδια της ήταν ξυπόλυτα και, ύστερα από τόσες ώρες οδοιπορία, πονούσαν. Χρειαζόταν ξεκούραση.

Άνοιξε τα μάτια.

Δε γαμιέται, σκέφτηκε. *Το πολύ-πολύ λέω ότι έκανα λάθος.*

Ύψωσε το χέρι της και χτύπησε την πόρτα. (Δεν πέρασε καν απ'το μυαλό της να πατήσει το κουδούνι όπως την προηγούμενη φορά.)

Κανείς δεν απάντησε.

Η Καρολίνα ξαναχτύπησε την πόρτα, πιο δυνατά.

Βήματα από πίσω. «Ποιος είναι;» ρώτησε μια αντρική φωνή.

«Μπορείτε να μου ανοίξετε, παρακαλώ;»

«Τι θέλετε;»

Τι να έλεγε; «...Είμαι... Ίσως – ίσως να με περιμένετε. Ανοίξτε μου!»

Το ένα φύλλο της πόρτας μισάνοιξε, επιφυλακτικά, και η Καρολίνα αντίκρισε το γαλανόδερμο, γενειοφόρο πρόσωπο που είχε αντικρίσει κι εκείνη τη βραδιά.

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Σ'έχω ξαναδεί κάπου;»

«Με...» Η Καρολίνα κόμπιασε.

«Τι θέλεις εδώ;»

«Με περιμένετε, μήπως;»

«Γιατί να σε περιμένω; Δεν...» Εξακολουθούσε να την κοιτάζει συνοφρυωμένος. «Σίγουρα σ'έχω ξαναδεί. Πού σ'έχω ξαναδεί;»

«Είστε βέβαιος πως δεν με περιμένετε;»

«Δεν έχω καλέσει κανέναν, κοπελιά!» είπε ο άντρας, λιγάκι εκνευρισμένα τώρα. «Ούτε μ'έχουν ενημερώσει για κάποια... Πού σ'έχω ξαναδεί; Έχουμε όντως ξανασυναντηθεί κάπου;»

Πρέπει να είχε κάνει λάθος. Πρέπει να είχε κάνει μαλακία που ακολουθούσε αυτά τα σημάδια. Ήταν τρελή· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Είχε, κάπως, αρρωστήσει. «Εε... Απλώς... Όχι... όχι, δε νομίζω, κύριε. Συγν–»

«Ποια είναι εδώ, Κλεόβουλε;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή πίσω από τον άντρα: και η Καρολίνα νόμιζε, ξαφνικά, ότι ο *ήχος* αυτής της φωνής περιλάμβανε κάποιο μήνυμα για εκείνη, κάποιο κρυφό μήνυμα. *Έχω τρελαθεί! Έχω τρελαθεί!* Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. Έκανε ένα βήμα πίσω.

«Μια κοπέλα...» είπε ο άντρας χωρίς να πάρει το βλέμμα του από την Καρολίνα. «Δε μου φαίνεται καλά. Αλλά μάλλον λάθος έχει κάνει.»

Ένα γυναικείο χέρι άγγιξε τον ώμο του. Ένα πορφυρόδερμο γυναικείο χέρι με νύχια βαμμένα μαύρα. «Άσε με να δω την επισκέπτριά μας, Κλεόβουλε,» είπε εκείνη η Σημαντική Φωνή.

Ο άντρας παραμέρισε ενώ άνοιγε περισσότερο το φύλλο της ψηλής, δίφυλλης πόρτας, και η Καρολίνα αντίκρισε τη γυναίκα που είχε μιλήσει. Το δέρμα της ήταν κόκκινο, τα μαλλιά της ξανθά και μακριά, πιασμένα χαλαρά πίσω από το στρογγυλωπό πρόσωπό της. Τα πράσινα μάτια της γυάλιζαν με μια γυαλάδα που η Καρολίνα αισθανόταν να τη μαγνητίζει.

Τα μικρά χείλη της χαμογέλασαν. «Μη μου πεις... δεν είσαι τυχαία εδώ, έτσι;»

Η Καρολίνα ξεροκατάπιε, νιώθοντας πως δεν μπορούσε – *δεν μπορούσε* – να πει ψέματα σ'αυτή τη γυναίκα. Χωρίς να την έχει ξαναδεί ποτέ της, νόμιζε πως της ήταν οικεία. «Ναι,» ψιθύρισε.

«Αλλά είσαι χαμένη...» είπε η πορφυρόδερμη γυναίκα.

Η Καρολίνα ξεροκατάπιε. «Ναι.»

Ο γαλανόδερμος άντρας – ο Κλεόβουλος – ρώτησε την πορφυρόδερμη γυναίκα: «Την αναγνωρίζεις;»

«Χρειάζεται τη βοήθειά μου, νομίζω.» Βγήκε από το σπίτι πλησιάζοντας την Καρολίνα, πιάνοντάς την από τον αγκώνα. «Έλα μέσα,» της είπε. «Για να συζητήσουμε δεν ήρθες; Για να πάρεις απαντήσεις;»

Εκείνη κατένευσε. «Ναι. Αλλά... δεν καταλαβαίνω.»

Η πορφυρόδερμη γυναίκα χαμογέλασε ξανά. «Θα καταλάβεις.»

3

Μετά τη δίφυλλη ξύλινη πόρτα ήταν ένας προθάλαμος που έμοιαζε στην Καρολίνα με ρεσεψιόν ξενοδοχείου. Ήταν σαλόνι, σίγουρα, και υπήρχε κι ένας πάγκος σε μια γωνία ο οποίος δεν φαινόταν να είναι μόνο μπαρ. Οι τοίχοι και το πάτωμα ήταν επενδυμένα με ξύλο. Παραδίπλα βρισκόταν μια στριφτή σκάλα, ξύλινη κι αυτή. Οι τοίχοι ήταν, επίσης, διακοσμημένοι με αρκετά καλόγουστους πίνακες. Κάτω από τη σκάλα υπήρχε ένα πυκνό καλλωπιστικό φυτό με φουντωτά φυλλώματα – εξωδιαστασιακό, υποπτευόταν η Καρολίνα.

«Είναι τελικά γνωστή σου, Κορίνα, ή δεν είναι;» ρώτησε ο Κλεόβουλος.

«Και ναι και όχι,» αποκρίθηκε η πορφυρόδερμη γυναίκα.

Ο Κλεόβουλος τη λοξοκοίταξε ενοχλημένα. «Κι άλλες παραδοξολογίες;»

Η Κορίνα αναποδογύρισε τα μάτια. «Έλα μαζί μου,» είπε στην Καρολίνα, πιάνοντας τον αγκώνα της ξανά και οδηγώντας την προς τη σκάλα.

«Πού πάμε;»

«Κάπου για να ξεκουραστείς. Δε θέλεις να ξεκουραστείς;»

«Ναι, αλλά...» (είχαν ήδη αρχίσει ν'ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια) «πού... πού είμαστε; Είναι ξενοδοχείο εδώ;»

«Περίπου.»

Ο Κλεόβουλος είχε μείνει κάτω· δεν τις είχε ακολουθήσει. Η Κορίνα την οδήγησε στο δεύτερο πάτωμα πάνω από το ισόγειο, και η Καρολίνα είδε εκεί έναν διάδρομο με πόρτες δεξιά κι αριστερά, ορισμένες ανοιχτές, ορισμένες κλειστές. Σίγουρα το μέρος έμοιαζε με ξενοδοχείο.

«Τι εννοείς 'περίπου'; Είναι ξενοδοχείο ή δεν είναι; Και γιατί μ'εμπιστεύεσαι; Πού με ξέρεις;»

Η Κορίνα την κοίταξε μ'ένα αχνό μειδίαμα στα χείλη. «Εσύ γιατί μ'εμπιστεύεσαι; Πού με ξέρεις;»

Η Καρολίνα κόμπιασε. *Πράγματι, γιατί; Επειδή... επειδή... έχω τρελαθεί;*

«Είσαι πολύ μπερδεμένη, έτσι δεν είναι;» είπε η Κορίνα καθώς το χαμόγελό της πλάταινε.

Η Καρολίνα ένευσε, μη μπορώντας να μιλήσει.

«Μη φοβάσαι. Σε καταλαβαίνω. Απόλυτα.» Τα πράσινα μάτια της γυάλισαν, και στένεψαν. «Εκτός αν κάνω λάθος για σένα. Αλλά δε νομίζω. Έλα από δω.» Χωρίς να κρατά τον αγκώνα της Καρολίνας αυτή τη φορά, βάδισε προς μια κλειστή πόρτα. Γύρισε το πόμολο, την έσπρωξε, και μπήκε.

Η Καρολίνα την ακολούθησε. Μέσα ήταν, αναμενόμενα, ένα δωμάτιο με κρεβάτι, οι τοίχοι του επενδυμένοι με ξύλο. Ένα συνηθισμένο δωμάτιο ξενοδοχείου. Αλλά δεν είχε παράθυρο, ούτε μπαλκονόπορτα. Μονάχα ένας φωταγωγός υπήρχε, και ο χώρος φωτιζόταν κυρίως από τη λάμπα στο ταβάνι.

«Κλείσε την πόρτα, αν έχεις την καλοσύνη,» είπε η Κορίνα.

Η Καρολίνα υπάκουσε.

«Μπορώ να δω τι έχεις κάτω από το δεξί σου πόδι;»

Τα μάτια της Καρολίνας γούρλωσαν. *Πώς...;*

«Αναρωτιέσαι πώς το ξέρω;»

Η Καρολίνα ξεροκατάπιε. «Ναι.»

«Δείξ' το μου πρώτα.»

Η Καρολίνα γύρισε το δεξί της πέλμα προς τη μεριά της Κορίνας. Εκείνη είδε το σημάδι εκεί, μέσα από τη σκισμένη κάλτσα, και ένευσε. «Ναι,» είπε. «Ακριβώς αυτό που περίμενα. Δεν έκανα λάθος, λοιπόν, για σένα, Αδελφή μου.»

Η Καρολίνα συνοφρυώθηκε. «...Αδελφή;» κόμπιασε.

«Δεν έχουμε συγγένεια εξ αίματος, φυσικά,» είπε η Κορίνα. «Αλλά έχουμε κάτι κοινό. Κάτι που μας δένει περισσότερο απ'ό,τι θα μας έδενε η συγγένεια εξ αίματος.» Κάθισε στο κρεβάτι, έβγαλε τη δεξιά της μπότα, κατέβασε την κάλτσα, την τράβηξε, και γύρισε το πέλμα της προς τη μεριά της Καρολίνας.

Επάνω στο κόκκινο δέρμα της υπήρχε το ίδιο σημάδι! Οι αλληλοσυνδεόμενες σπείρες, με τη γραμμή που ενώνει τα κέντρα τους.

«Τι... τι...;» ψέλλισε η Καρολίνα. «Τι είναι αυτό;»

Η Κορίνα φόρεσε πάλι την κάλτσα της. «Πώς σε λένε;»

«Καρολίνα.»

Η Κορίνα φόρεσε τη μπότα της. «Από πότε εμφανίστηκε το σημάδι στο πόδι σου;»

«Προχτές. Προχτές το βράδυ. Και είχα έρθει εδώ πάλι, τότε...»

«Είχες έρθει εδώ;» Ένα ξανθό φρύδι της Κορίνας υψώθηκε.

«Είχα έρθει για να φέρω κάτι πακέτα. Δουλεύω – ή, ίσως, δούλευα – δεν ξέρω αν έχω ακόμα τη δουλειά – δούλευα τότε, πάντως, εκείνη τη νύχτα, στον *Καλλιτέχνη.* Τον έχεις υπόψη σου; Ένα εστιατόριο στο Σύμφυρμα;»

Η Κορίνα τής έκανε νόημα να συνεχίσει.

«Με είχαν στείλει έξω από το Σύμφυρμα (πράγμα ασυνήθιστο) για να φέρω κάτι πακέτα εδώ. Χτύπησα την πόρτα και τα έδωσα στον κύριο από κάτω – αυτόν που λέγεται Κλεόβουλος. Λίγο πιο πριν, όμως, ενώ ήμουν στη Ραβδωτή, το πόδι μου είχε αρχίσει να πονά, και δεν ήξερα γιατί.» Σταμάτησε να μιλά. «Ήσουν εσύ...; Επειδή *εσύ* ήσουν εδώ έγινε ό,τι έγινε;»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Και δεν ήμουν εδώ προχτές το βράδυ. Σήμερα ήρθα. Καμια ώρα προτού χτυπήσεις την πόρτα μας.»

Η Καρολίνα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

«Πολύ περίεργη σύμπτωση, ε;» είπε η Κορίνα.

Η Καρολίνα ένευσε, αμίλητα.

Η Κορίνα γέλασε. «Δεν ξέρεις ακόμα τίποτα, λοιπόν, Αδελφή μου. Οι παράξενες συμπτώσεις είναι καθημερινότητα για εμάς.»

«Βλέπεις...; Βλέπεις κι εσύ... όλα... *όλα αυτά;* Γύρω μας; Δηλαδή... η Πόλη νομίζω πως είναι κάτι... σαν κάτι *ζωντανό.*»

«Βλέπεις πολεοσημάδια,» είπε η Κορίνα. «Η Πόλη σού μιλά.»

«Ναι. Τα βλέπεις κι εσύ;»

«Φυσικά.»

«Και... και *πώς αντέχεις;*»

Η Κορίνα γέλασε. «Θα δεις ότι σύντομα θα αντέχεις κι εσύ. Αν λάβεις τη σωστή καθοδήγηση, βέβαια.»

«Σωστή καθοδήγηση;»

«Κάθισε κοντά μου.»

Η Καρολίνα κάθισε πλάι της στο κρεβάτι.

«Όταν μία από εμάς αναγεννιέται, χρειάζεται καθοδήγηση. Χρειάζεται μια Οδηγό. Για να μάθει πώς να επικοινωνεί σωστά με την Πόλη.»

«Η Πόλη... Την καταλαβαίνεις κι εσύ σαν κάτι σημαντικό, έτσι; Σαν να είναι πόλη με κεφαλαίο *πι,* σωστά;»

«Σωστά,» είπε η Κορίνα.

«Σ'το είπε κάποιος; Εγώ απλώς... το κατανόησα.»

«Το κατανοείς από μόνη σου· δεν χρειάζεται κανείς να σ'το πει, Καρολίνα.» Η Κορίνα άγγιξε φιλικά τον ώμο της.

Η Καρολίνα αισθανόταν την παρουσία της οικεία, αξιόπιστη, και δυνατή – ένα λιμάνι μέσα στη θαλασσοταραχή – ένας σύντροφος μέσα στην καταιγίδα. «Θα με βοηθήσεις;» ρώτησε με αδύναμη φωνή.

Η Κορίνα χαμογέλασε. «Φυσικά. Γι'αυτό μ'έφερε η Πόλη εδώ.»

«Το ήξερες ότι θα ερχόμουν;»

«Όχι ακριβώς. Αλλά... κάτι είχα διακρίνει.»

«Γιατί έχουμε αυτό το σημάδι στο πόδι; Γιατί εμφανίζεται;»

«Το γιατί εμφανίζεται δεν έχω ακόμα συναντήσει καμια που να το γνωρίζει με βεβαιότητα. Απλά εμφανίζεται. Κι όταν εμφανιστεί αναγεννιέσαι ως Θυγατέρα της Πόλης.»

«Θυγατέρα της Πόλης;»

«Το έχεις ξανακούσει;»

«Θα έπρεπε;»

«Είναι ένας μύθος, Καρολίνα.»

Η Καρολίνα προσπάθησε να θυμηθεί. «Ναι, νομίζω ότι... ναι, νομίζω ότι κάπου σαν να τόχω ξανακούσει. Αλλά δεν είμαι σίγουρη.»

«Πολλά έχουν γραφτεί για τις Θυγατέρες της Πόλης σε περίεργα βιβλία και περίεργα περιοδικά. Τα περισσότερα είναι σαχλαμάρες.»

«Ποια είναι η αλήθεια;»

«Θα σου διδάξω την αλήθεια,» είπε η Κορίνα. «Αλλά πρέπει να με δεχτείς ως Οδηγό σου. Με δέχεσαι;»

«Φυσικά.» Πού αλλού να πήγαινε; «Εκτός αν...;»

«Εκτός αν τι;»

«Αν το σημάδι μπορεί να εξαφανιστεί. Να πάψω να είμαι Θυγατέρα της Πόλης.»

Η Κορίνα γέλασε. «Αυτό δεν γίνεται, Καρολίνα. Αλλά θα δεις σύντομα ότι είναι ωραία να είσαι Θυγατέρα της Πόλης. Όλη η Ρελκάμνια θα είναι δική σου, αν και πουθενά δεν θα μπορείς να μείνεις.»

Η Καρολίνα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη ξανά.

Η Κορίνα είχε κάποιες δουλειές εδώ, έτσι δεν είχε χρόνο τώρα να πει περισσότερα στην Καρολίνα. Αλλά τη διαβεβαίωσε ότι δεν χρειαζόταν να ανησυχεί, και της εξήγησε ότι, αφού την είχε δεχτεί ως Οδηγό της, έπρεπε να την υπακούει στα πάντα – στα *πάντα* – προκειμένου να μάθει την Πόλη και να μπορέσει να γίνει δυνατή και σοφή.

Δυνατή και σοφή; Η Καρολίνα θα ήταν ευχαριστημένη αν απλά δεν έχανε το μυαλό της στο τέλος. Δεν την ενδιέφεραν τόσο η δύναμη και η σοφία.

«Τι είναι αυτό το μέρος; Είναι ξενοδοχείο ή δεν είναι, Κορίνα;»

«Ξενοδοχείο είναι, αλλά μόνο για όσους το ξέρουν. Δε θα το βρεις σε τίποτα γνωστές λίστες με ξενοδοχεία. Περνάνε διάφοροι εξωδιαστασιακοί από εδώ οι οποίοι μεταφέρουν πράγματα... ύποπτα, ας πούμε· ή δεν θέλουν κανένας να μπορεί να τους εντοπίσει εύκολα. Καταλαβαίνεις;»

«Νομίζω.»

Η Κορίνα τής ζήτησε να μείνει στο δωμάτιό της και να μην πάει πουθενά. «Αν θες να χρησιμοποιήσεις το ντους, χρησιμοποίησέ το,» πρόσθεσε. «Θα σου φέρω εγώ φαγητό σε λίγο. Ξάπλωσε στο κρεβάτι· ξεκουράσου.» Και έφυγε.

Σύντομα, η Κορίνα επέστρεψε στο δωμάτιο ενώ η Καρολίνα ήταν ξαπλωμένη και κοίταζε το ταβάνι, νιώθοντας το μυαλό της ν'αρχίζει επιτέλους να ξεκουράζεται λιγάκι. Ίσως, τελικά, να μην τρελαινόταν. Όχι από τώρα, τουλάχιστον.

Η Κορίνα τής άφησε έναν δίσκο στο κομοδίνο· είχε επάνω ένα μικρό μπολ με σαλάτα, ένα πιάτο γεμάτο ζυμαρικά με αχνιστή σάλτσα, ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί, ένα μπουκαλάκι Αργυρό Νεφέλωμα, κι ένα ποτήρι. «Κάνε μπάνιο,» της είπε. «Από εδώ σε μυρίζω.» Και μετά έφυγε πάλι.

Η Καρολίνα αποφάσισε να ακολουθήσει τη συμβουλή της. Γδύθηκε και μπήκε στο ντους. Όταν βγήκε, φόρεσε τα ίδια ρούχα και κάθισε οκλαδόν στο κρεβάτι, παίρνοντας τον δίσκο στα γόνατά της και τρώγοντας με όρεξη. Η σάλτσα επάνω στα ζυμαρικά ήταν με ντομάτα, κόκκινο πιπέρι, πράσινες πιπεριές, ελιές, και μανιτάρια· πολύ νόστιμη. Η σαλάτα ήταν φτιαγμένη με μαρούλι, βραστό μπρόκολο, κομμάτια αγγούρι, και κρεμμύδια δύο διαφορετικών ειδών, γεμισμένα με μαλακό τυρί. Η Καρολίνα έφαγε τα πάντα, σκούπισε τα πιάτα με το τελευταίο

κομμάτι ψωμί και το έφαγε κι αυτό, ήπιε όλο το Αργυρό Νεφέλωμα (κατευθείαν από το μπουκάλι· δεν χρησιμοποίησε το ποτήρι), και ξάπλωσε πάλι να ξεκουραστεί.

Ο ύπνος την πήρε σχεδόν αμέσως, και δεν θυμόταν αν είδε όνειρα. Η ψυχή της είχε προς στιγμή ησυχάσει. Αισθανόταν σαν να είχε φτάσει σ'ένα καινούργιο σπίτι.

Αν και ήταν παράλογο που εμπιστευόταν μια άγνωστη, δεν αμφισβητούσε την οικειότητα που ένιωθε με την Κορίνα. Είχε κι εκείνη το σημάδι στο πόδι, άλλωστε.

Όταν η Κορίνα επέστρεψε ήταν νύχτα. Ξύπνησε την Καρολίνα, κάθισε σε μια καρέκλα (την οποία πρέπει να είχε φέρει από κάτω· πριν δεν υπήρχε καρέκλα στο δωμάτιο), κι άφησε έναν σάκο παραδίπλα. Σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο. «Όλα καλά;» ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Καρολίνα, ανακαθίζοντας πάνω στο κρεβάτι. «Αλλά ακόμα δεν καταλαβαίνω πολλά πράγματα.»

«Θα καταλάβεις.»

Η Κορίνα τής εξήγησε ότι οι Θυγατέρες της Πόλης γεννιόνταν – ή, όπως έλεγαν συνήθως, *αναγεννιόνταν* – όταν το σημάδι εμφανιζόταν στο πόδι τους, κι από τότε έβλεπαν την Πόλη, τη Ρελκάμνια, την Ατέρμονη Πολιτεία, όπως κανένας άλλος ζωντανός άνθρωπος. Όλα της τα μυστήρια τούς αποκαλύπτονταν, ή, τουλάχιστον, όλοι οι δρόμοι *προς* τα μυστήρια. Πράγματα που για εκείνες ήταν ολοφάνερα, για άλλους ήταν αόρατα. Ακόμα και για μάγους και μάγισσες. «Οι δικές μας δυνάμεις δεν έχουν καμια σχέση μ'αυτό που αποκαλούν 'μαγεία'. Δε λέμε μερικά λόγια ώστε το σύμπαν να ανταποκριθεί. Η Ρελκάμνια μάς μιλά με τη θέλησή της. Ωστόσο, γνωρίζω ότι μπορούμε να μάθουμε ξόρκια και μαγγανείες, αν θέλουμε, παρότι δεν έχουμε αυτό που οι μάγοι ονομάζουν 'Χάρισμα'.»

«Εσύ ξέρεις ξόρκια;»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι. «Ποτέ δεν μου έχει χρειαστεί να μάθω, κι έχω σημαντικότερα πράγματα να κάνω.»

«Όπως;»

«Ολόκληρη η Πόλη ανοίγεται μπροστά μας, Καρολίνα! Υπάρχουν *χιλιάδες* πράγματα με τα οποία μπορείς να ασχοληθείς.»

Της εξήγησε, επιπλέον, ότι οι Θυγατέρες της Πόλης ήταν αθάνατες. Δεν πέθαιναν από φυσικές αιτίες, και δεν γερνούσαν. Πολύ σπάνια αρρώσταιναν. «Ξέρεις πόσο χρονών είμαι;»

«Έτσι όπως σε βλέπω;» είπε η Καρολίνα. «Σαράντα το πολύ, υποθέτω.»

Η Κορίνα μειδίασε. «Ενενήντα-τεσσάρων πρέπει να είμαι πλέον, αν δεν κάνω λάθος.»

Τα μάτια της Καρολίνας γούρλωσαν.

«Σου είπα: δεν γερνάμε.»

Μήπως η Κορίνα τη δούλευε; Μήπως όλα τούτα ήταν κάποια καλοστημένη απάτη;

Η Κορίνα χαμογελούσε σαν να μπορούσε να διαβάσει το μυαλό της. «Δε με πιστεύεις, ε;»

Η Καρολίνα, αντί ν'απαντήσει σ'αυτό, προτίμησε να ρωτήσει: «Πόσες από εμάς υπάρχουν;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Κορίνα. «Καμια μας δεν ξέρει. Μη νομίζεις, πάντως, ότι είναι και πάρα πολλές. Προσωπικά θα με εξέπληττε αν είναι πάνω από πενήντα σ'ολάκερη τη Ρελκάμνια.»

Μετά, της μίλησε για την κατάρα των Θυγατέρων της Πόλης: Δεν μπορούσαν να μείνουν πουθενά· έπρεπε συνεχώς να περιπλανιούνται. Αν έμεναν πολύ σ'ένα μέρος, το σημάδι στο πόδι τους άρχιζε να τους προκαλεί τρομερό πόνο, ώσπου να φύγουν, να απομακρυνθούν, να περιπλανηθούν ξανά στην Ατέρμονη Πολιτεία.

«Όταν λες 'πολύ', πόσο καιρό εννοείς;»

«Δεν υπάρχει απάντηση σ'αυτό. Καμια φορά, 'πολύ' είναι μερικές μέρες. Άλλες φορές, πάλι, 'πολύ' είναι μερικά χρόνια. Ορισμένες από εμάς κάνουν το λάθος να παντρευτούν. Στην καλύτερη περίπτωση, μένουν μερικά χρόνια με τον σύζυγό τους και, ύστερα, αναγκάζονται να φύγουν. Το 'να φύγεις' δεν σημαίνει μόνο να εγκαταλείψεις έναν συγκεκριμένο τόπο, Καρολίνα. Σημαίνει, συνήθως, να εγκαταλείψεις τα *πάντα* – όλη την προηγούμενη ζωή σου.»

«Δηλαδή, ακόμα κι αν ο άντρας τους θέλει νάρθει μαζί τους....»

«Ακριβώς,» είπε η Κορίνα.

«Κι εμείς, που είμαστε τώρα μαζί;»

«Θα πρέπει κάποια στιγμή να απομακρυνθούμε, εννοείται. Αλλά, για όσο μπορώ, θα είμαι Οδηγός σου. Δε θα σ'εγκαταλείψω, Καρολίνα.»

«Σ'ευχαριστώ, Κορίνα. Δεν ξέρεις πόσο σημαντικό είναι για μένα αυτό.»

Η Κορίνα χαμογέλασε φιλικά. «Φυσικά και ξέρω.»

Η Καρολίνα τη ρώτησε, έπειτα, για τον υπερφυσικό τρόπο με τον οποίο είχε θεραπευτεί το σώμα της ύστερα από την επίθεση εκείνης της συμμορίας στο Σύμφυρμα. Η Κορίνα απάντησε: «Φυσιολογικό είναι. Για εμάς, δηλαδή. Το σώμα μας θεραπεύεται πολύ πιο γρήγορα από των άλλων ανθρώπων.»

«Δεν μπορούμε να σκοτωθούμε;»

«Μπορούμε. Αν πέσεις από μια πολυκατοικία, θα πεθάνεις πιθανώς. Αν μια σφαίρα σε χτυπήσει στο κεφάλι ή στην καρδιά ή στο στομάχι, πάλι θα πεθάνεις μάλλον. Μπορείς να σκοτωθείς, Καρολίνα· οπότε καλύτερα να είσαι προσεχτική.»

«Δε σκόπευα να μην είμαι.»

«Πολλές από εμάς παίρνουν μεγάλο θάρρος ύστερα από την αναγέννησή τους, ύστερα από την εμφάνιση του σημαδιού τους, κι αυτό το υπέρμετρο θάρρος τις βάζει σε τρομερά προβλήματα.»

Η Καρολίνα είπε: «Μην ανησυχείς. Δεν αισθάνομαι και τόσο τολμηρή.»

Η Κορίνα γέλασε. «Περίμενε λίγο και μετά πες μου γι'αυτό.»

«Να σε ρωτήσω κάτι άλλο; Αφού δεν πεθαίνουμε, κι αφού όλο καινούργιες από εμάς γεννιούνται – αναγεννιούνται – τότε γιατί δεν υπάρχουν *χιλιάδες* Θυγατέρες της Πόλης στη Ρελκάμνια;»

«Κατά πρώτον, όπως σου είπα, μπορούμε να σκοτωθούμε. Κατά δεύτερον, δεν αναγεννιούνται καινούργιες κάθε δεύτερη μέρα. Και κατά τρίτον, οι προσεχτικές Θυγατέρες – δηλαδή, αυτές που δεν σκοτώνονται από κάτι – είναι γνωστό ότι κάποτε... εξαφανίζονται.» Και η Καρολίνα νόμιζε τώρα ότι διέκρινε κάποιο φόβο στη φωνή της Κορίνας.

«Τι σημαίνει 'εξαφανίζονται';»

Η Κορίνα ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά χάνονται. Κάτι τούς συμβαίνει. Καμια μας δεν γνωρίζει. Ήταν...» Η όψη της έγινε σκεπτική· κοίταξε το ξύλινο πάτωμα. «Ήταν μια φίλη μου, μια Αδελφή μας, η οποία... νομίζω πως έχει εξαφανιστεί εδώ και τριάντα χρόνια. Έχω τριάντα χρόνια να τη συναντήσω. Και στη Ρελκάμνια, Καρολίνα,» ύψωσε ξανά το βλέμμα της στην καινούργια Θυγατέρα, «όλα δρόμος είναι. Παρότι είμαστε λίγες, συναντιόμαστε αρκετά συχνά.

»Δεν είμαστε, όμως, όλες καλοπροαίρετες. Θα πρέπει να προσέχεις ποια εμπιστεύεσαι. Αφού τώρα εγώ είμαι Οδηγός σου, να ακούς εμένα και μόνο εμένα. Αν τύχει να συναντήσεις καμια άλλη, μην την αφήσεις να σου βάλει στο μυαλό τίποτα περίεργες ιδέες. Εντάξει;»

Η Καρολίνα ένευσε. «Εντάξει.»

«Θα δεις ότι όλα θα πάνε καλά μεταξύ μας,» της χαμογέλασε η Κορίνα, και το χαμόγελό της την έκανε να ηρεμήσει ξανά.

4

Δεν έμειναν πολύ ακόμα σ'εκείνο το κρυφό ξενοδοχείο στη Ραβδωτή. Την επόμενη μέρα κιόλας έφυγαν. Η Κορίνα είχε ολοκληρώσει τις δουλειές της – για τις οποίες δεν είπε τίποτα στην Καρολίνα. Οι δυο τους περιπλανήθηκαν στη Ραβδωτή ώς το βράδυ, οπότε έκλεισαν δίκλινο δωμάτιο σ'ένα άλλο ξενοδοχείο. Όλη εκείνη η ημέρα ήταν μια διδασκαλία για την καινούργια Θυγατέρα της Πόλης, καθώς η Οδηγός της τη ρωτούσε τι πολεοσημάδια διέκρινε και της ζητούσε να της πει τι νόμιζε πως σήμαιναν, ενώ άλλες φορές την πρόσταζε να κάνει κάτι συγκεκριμένο, όπως να καταλάβει αν σε κάποιο χτίριο υπήρχε πίσω πόρτα χωρίς να πάει από πίσω για να κοιτάξει, ή να κατανοήσει αν κάποιος περιπτεράς ήταν χαρούμενος ή θλιμμένος, ή να μαντέψει προς ποια κατεύθυνση θα έστριβε ένα όχημα (γρήγορα! τώρα! προτού φτάσει κοντά στη διασταύρωση!), ή να καταλάβει αν κανείς τις παρακολουθούσε (ακόμα και άκακος) ή αν *κανένα* βλέμμα δεν ήταν επάνω τους.

Η Καρολίνα, στις περισσότερες απ'αυτές τις δοκιμασίες, αποτύχαινε. Αλλά η Κορίνα τής είπε να μην απογοητεύεται. Φυσικό ήταν να είναι μπερδεμένη. Και συνέχισαν την περιπλάνηση και τα πειράματά τους στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας. *Στη Ρελκάμνια, όλα δρόμος είναι, Καρολίνα. Όλα δρόμος είναι,* της έλεγε συχνά-πυκνά η Κορίνα. Από τη Ραβδωτή ταξίδεψαν δυτικά, στο Κηπευτήριο, μια συνοικία που το όνομά της δεν ήταν τυχαίο· είχε πράγματι πολλούς κήπους, διαπίστωσε η Καρολίνα. Οι πλατείες ήταν γεμάτες φυτά, οι αυλές των σπιτιών (πάνω και κάτω από το έδαφος), οι ταράτσες. Ακόμα και υπόγειοι κήποι υπήρχαν στις σήραγγες του Κηπευτηρίου.

Η Κορίνα εκπαίδευε την Καρολίνα κι εδώ με τον ίδιο τρόπο: με την παρατήρηση της Πόλης και με απλές αποστολές που έμοιαζαν με παιχνίδια. Και την κοίταζε με μεγάλη προσοχή και μεγάλο ενδιαφέρον. Η Καρολίνα καταλάβαινε το ενδιαφέρον της, το διαισθανόταν. Η διαίσθησή της είχε αναπτυχθεί πολύ μέσα στις τελευταίες ημέρες. Αναρωτιόταν πώς να την έβλεπε η Κορίνα. Σαν ένα ενδιαφέρον παιχνίδι; Σί-

γουρα, όμως, νοιαζόταν γι'αυτήν. Αν δεν νοιαζόταν, θα την είχε εγκαταλείψει στη Ραβδωτή, δεν θα την είχε πάρει μαζί της. *Και τι θα γινόμουν τότε;* Δε μπορούσε να μάθει μόνη της όσα τώρα της μάθαινε η Κορίνα. Ή ίσως και να μπορούσε, αλλά θα χρειαζόταν περισσότερο χρόνο. Και ο κίνδυνος θα ήταν πολύ μεγαλύτερος. *Η Πόλη σε αποπροσανατολίζει όταν δεν ξέρεις τι να κάνεις μ'αυτά που σου δείχνει. Κι ακόμα δεν είμαι απόλυτα βέβαιη ότι ξέρω τι να κάνω μ'αυτά που μου δείχνει.* Το μυαλό της, όμως, είχε αρχίσει να μπαίνει σε νοητικά κανάλια που έβρισκε άνετα και βολικά, και δεν την ταλαιπωρούσαν. Μόνη της θα δυσκολευόταν να ανακαλύψει αυτά τα κανάλια, δίχως αμφιβολία.

Όσο βρίσκονταν στο Κηπευτήριο, η Κορίνα τής ζήτησε να κάνει κάτι «πιο σοβαρό» αυτή τη φορά. «Και ίσως να είναι και λιγάκι επικίνδυνο. Νομίζεις ότι είσαι έτοιμη;»

«Τι είναι;» ρώτησε η Καρολίνα. Κάθονταν οι δυο τους στα ψηλά σκαμνιά των εξωτερικών τραπεζιών μιας καφετέριας, σε μια όμορφη πλατεία, κάτω από δέντρα πλούσια σε φυλλωσιές.

«Αυτό εκεί το κατάστημα ρούχων το βλέπεις;»

Η Καρολίνα κοίταξε προς τη μεριά που έδειχνε, με τρόπο, το γαντοφορεμένο χέρι της Κορίνας που κρατούσε το αναμμένο τσιγάρο της. Πράγματι, εκεί ήταν ένα ενδυματοπωλείο, αρκετά μεγάλο και πλούσιο. «Ναι.»

«Έχω δει μια γούνα στη βιτρίνα. Βασικά, φαίνεται και από δω. Είναι γκρίζα και μαύρη. Τη βλέπεις;»

«Τη βλέπω.»

«Είναι από το τρίχωμα εξωδιαστασιακού λύκου. Γιγαντόλυκου. Από τη Μοργκιάνη. Θέλω να μπεις στο κατάστημα και να μου τη φέρεις.»

«Έχουμε τόσα λεφτά μαζί μας;»

«Φυσικά και όχι. Αλλά ούτως ή άλλως θ'αφήσεις όλα σου τα λεφτά εδώ· θα πας χωρίς καθόλου χρήματα. Και, εκτός από τη γούνα, θέλω επιπλέον ένα ζευγάρι γοβάκια – από εκείνα τα πράσινα με τους κρυστάλλους που στραφταλίζουν. Θα τα δεις στη βιτρίνα κι αυτά, όταν πλησιάσεις.»

«Μισό λεπτό, Κορίνα! Μου λες να πάω να *κλέψω;*»

Η Κορίνα γέλασε. «Νομίζεις ότι υφίσταται η έννοια της κλοπής για εμάς, Καρολίνα; Είμαστε Θυγατέρες της Πόλης. Η Ατέρμονη Πολιτεία είναι ο κήπος όπου παίζουμε ό,τι παιχνίδι θέλουμε.»

«Αν το πω αυτό στους φύλακες του καταστήματος, λες να *μη* φάω ξύλο;»

«Πιστεύω ότι σου έχω διδάξει αρκετά ώστε να μπορείς να πάρεις από κει μέσα αυτά που θέλω χωρίς να χρειαστείς λεφτά, και χωρίς να φας ξύλο.»

Η Καρολίνα κοίταξε το κατάστημα ρούχων, κι ύστερα έστρεψε πάλι το βλέμμα της στην Κορίνα. Ήταν διστακτική να κουνηθεί από τη θέση της.

«Αν βέβαια,» είπε η Κορίνα, «νομίζεις ότι δεν είσαι έτοιμη να το αποτολμήσεις, δεν πειράζει...»

Και υπήρχε κάτι – *κάτι* – στον τόνο της φωνή της που παρακίνησε την Καρολίνα. Ήθελε, για κάποιο λόγο, να αποδείξει την αξία της στην Κορίνα. Ήθελε να της δείξει ότι είχε μάθει αρκετά πράγματα για την Πόλη! Ότι μπορούσε κι εκείνη να βάλει σε χρήση τις μυστηριώδεις δυνάμεις των Θυγατέρων.

Έβγαλε το πορτοφόλι της και το άφησε πάνω στο τραπεζάκι. Σηκώθηκε απ'το σκαμνί και βάδισε προς το ενδυματοπωλείο.

Η Κορίνα την κοίταζε ανάβοντας δεύτερο τσιγάρο.

Η Καρολίνα πλησίασε τη βιτρίνα, είδε τα γοβάκια στα οποία αναφερόταν η Οδηγός της, και μετά μπήκε στο μεγάλο κατάστημα. Ο χώρος ήταν γεμάτος πελάτες, υπαλλήλους, φρουρούς, και σκάλες (κυλιόμενες και μη) που οδηγούσαν σε πατώματα πάνω και κάτω από το έδαφος. Επίσης, υπήρχαν δύο ανελκυστήρες που δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μεγάλοι δίσκοι. Μόλις στεκόσουν επάνω τους, οι αισθητήρες τους έκαναν ένα ευαίσθητο ολόγραμμα να παρουσιαστεί μπροστά σου· αγγίζοντάς το, τους υποδείκνυες πού ήθελες να σε πάνε.

Η Καρολίνα προσπάθησε να μην αποπροσανατολιστεί από τα δεκάδες πολεοσημάδια εδώ μέσα, και τα κατάφερε· το μυαλό της δεν μπερδευόταν τόσο εύκολα πλέον. Αναζήτησε τα γοβάκια που είχε ζητήσει η Οδηγός της και, χωρίς να ρωτήσει κανέναν, τα βρήκε στο δεύτερο πάτωμα του καταστήματος. Έπιασε εκεί κουβέντα με μια υπάλληλο, ρωτώντας δήθεν για άλλα υποδήματα, κι από τα πολεοσημάδια που διέκρινε κατάλαβε πού βρίσκονταν αποθηκευμένα τα γοβάκια του είδους που ήθελε. Δεν αγόρασε κανένα υπόδημα και παρίστανε, για λίγο, ότι κοίταζε γύρω-γύρω. Όταν ήταν βέβαιη ότι κανείς δεν την έβλεπε, γλίστρησε πίσω από τις γλάστρες με τα μεγάλα φυτά και μπήκε σ'έναν

από τους χώρους όπου φυλάσσονταν πολλά ακριβά υποδήματα. Τράβηξε ένα κουτί, έβγαλε από μέσα τα γοβάκια που ζητούσε η Κορίνα, τα έκρυψε στην τσάντα της, έβαλε πάλι το κουτί στη θέση του, κι έφυγε από εκείνο το πάτωμα.

Χρησιμοποιώντας τον δίσκο-ανελκυστήρα κατέβηκε στα υπόγεια του καταστήματος και, με παρόμοιες μεθόδους, κατόρθωσε να ανιχνεύσει πού βρίσκονταν αποθηκευμένες οι γούνες με τρίχωμα Μοργκιανού γιγαντόλυκου. Δεν μπορούσε, όμως, ν'αρπάξει μία και να την κρύψει στην τσάντα της, όπως είχε κάνει με τα γοβάκια· ήταν πολύ μεγάλη, δεν χωρούσε. Πώς θα την έπαιρνε από εδώ; Ήταν αδύνατον!

Μετά, όμως, θυμήθηκε τις δοκιμασίες της Οδηγού της με τις πίσω πόρτες. Υπήρχαν, άραγε, πίσω πόρτες εδώ; *Πρέπει* να υπήρχαν.

Και η Καρολίνα, ακολουθώντας πολεοσημάδια, δεν άργησε να τις ανακαλύψει. Τα πράγματα ήταν, τελικά, πιο απλά απ'ό,τι νόμιζε· δεν υπήρχε λόγος για πανικό. Γλίστρησε πάλι στον χώρο όπου ήταν αποθηκευμένες οι γούνες, αποφεύγοντας έναν υπάλληλο που όλα τα σημάδια τής έδειχναν ότι ήταν ομοφυλόφιλος, και πήρε μία γούνα Μοργκιανού γιγαντόλυκου. Τη φόρεσε κανονικά, σαν να ήταν δική της, και παρατήρησε πολύ προσεχτικά – *πολύ προσεχτικά* – τα σημάδια της Πόλης μέσα στην αποθήκη αλλά και πέρα απ'αυτήν.

Ναι... τώρα... Τώρα!

Η Καρολίνα κρύφτηκε στο πλάι της πόρτας. Ο ομοφυλόφιλος υπάλληλος μπήκε χωρίς να τη δει, αρχίζοντας αμέσως να ψάχνει μέσα σε κάτι ενδύματα, δείχνοντας να βιάζεται. Η Καρολίνα έφυγε αθόρυβα. Πέρασε μέσα από το υπόγειο όπως θα διέσχιζε έναν λαβύρινθο, αλλά οι διάδρομοι που ακολουθούσε δεν ήταν διάδρομοι από τοίχους, ήταν διάδρομοι από μυστηριώδεις μικροσυμπτώσεις: γυρισμένες πλάτες, βλέμματα που κοίταζαν για λίγο από την άλλη, στιγμές που κάποιος πελάτης περνούσε ανάμεσα από εκείνη και τους φρουρούς ή τους υπαλλήλους, στιγμές που κάποιος πελάτης πλησίαζε έναν υπάλληλο ή φρουρό για να ρωτήσει κάτι...

Η Καρολίνα πάτησε πάνω στον δίσκο-ανελκυστήρα. Το ευαίσθητο ολόγραμμα παρουσιάστηκε μπροστά της. Άγγιξε το άυλο κουμπί για το ισόγειο, και ανέβηκε γρήγορα. Ακολούθησε άλλον έναν λαβύρινθο μικροσυμπτώσεων, ώστε να μην καταλάβουν οι φρουροί ότι, αντί να

πάει προς τα ταμεία, πήγαινε προς μια από τις πίσω πόρτες – την πιο ήσυχη απ'όλες.

Η Καρολίνα έφτασε εκεί αποφεύγοντας παρά τρίχα μια φρουρό. Προς στιγμή νόμιζε ότι θα την έβλεπε, ότι θα καταλάβαινε τι γινόταν. Αλλά η πολεοτύχη της τη βοήθησε· η φρουρός κάτι κοίταζε στην τσέπη της.

Η Καρολίνα πλησίασε την πόρτα–

(*κίνδυνος!*)

Το ένστικτό της τη σταμάτησε προτού την ανοίξει. Κρύος ιδρώτας ξαφνικά την έλουσε. Πετάχτηκε στο πλάι, κολλώντας την πλάτη της στη γωνία, μες στις σκιές.

Η πόρτα άνοιξε από την άλλη μεριά κι ένας φρουρός μπήκε, ντυμένος με τη στολή του μαγαζιού, έχοντας όπλα επάνω του. Προσπέρασε την Καρολίνα πηγαίνοντας πιο μέσα.

Η Καρολίνα ανέπνευσε ξανά.

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στην πίσω μεριά του μεγάλου ενδυματοπωλείου. Χωρίς να περάσει από μπροστά του, κάνοντας τον κύκλο, πήγε πάλι στην καφετέρια, όπου συνάντησε την Κορίνα.

Η Οδηγός της χαμογέλασε. «Τα κατάφερες, Καρολίνα. Μπράβο!»

«Παραλίγο να με πιάσουν,» είπε εκείνη, αγχωμένη.

«Θα μου τα πεις μετά.» Η Κορίνα κατέβηκε από το σκαμνί της. «Για τον εαυτό σου τι πήρες;»

«Τίποτα· τι να πάρω;»

«Είσαι μικρή κι ανόητη. Έπρεπε νάχες πάρει κάτι και για τον εαυτό σου.»

«Δεν ήταν τόσο εύκολο, Κορίνα. Σου είπα: παραλίγο να με πιάσουν! Και... και δε νομίζω ότι ήταν σωστό αυτό που έκανα.»

«Τώρα,» αποκρίθηκε η Κορίνα καθώς απομακρύνονταν από την καφετέρια, «λες σαχλαμάρες. Ξέρεις τι λεφτά βγάζουν αυτοί εκεί μέσα; Νομίζεις ότι θα τους λείψουν μια γούνα κι ένα ζευγάρι γοβάκια; Μου έφερες τα γοβάκια μου, έτσι;»

«Ναι.»

«Θα πρέπει να τα βρέξουμε όλα,» είπε η Κορίνα. «Αναμφίβολα, είναι ενεργειακά μαγνητισμένα.»

«Ναι, σίγουρα,» συμφώνησε η Καρολίνα. Πολλά μεγάλα καταστήματα μαγνήτιζαν ενεργειακά τα προϊόντα τους ώστε να τα εντοπίζουν οι

αισθητήρες στις εξόδους και να πιάνονται οι κλέφτες. (Ευτυχώς για την Καρολίνα, στις πίσω πόρτες πολύ σπάνια υπήρχαν τέτοιοι αισθητήρες.) Όταν αγόραζες τα προϊόντα, ο υπάλληλος στο ταμείο τα χτυπούσε μ'ένα κύμα αντίστροφου ενεργειακού μαγνητισμού για να τα απομαγνητίσει. Όταν είχες κλέψει τα προϊόντα, ο ευκολότερος τρόπος για να ξεφορτωθείς τον ενεργειακό μαγνητισμό ήταν να τα βρέξεις.

Όταν τελικά έφυγαν από το Κηπευτήριο ύστερα από κανένα μήνα, η Κορίνα είχε διδάξει ακόμα περισσότερα πράγματα στην Καρολίνα, και η δεύτερη είχε κάνει τρεις ακόμα απάτες. Η μία ήταν να οδηγήσει έναν οδηγό επιβατηγού οχήματος εσκεμμένα σε κίνδυνο ώστε μετά να τον γλιτώσει και να τον κάνει να υποχρεωθεί και να μην της ζητήσει να πληρώσει για την κούρσα. Η δεύτερη απάτη ήταν να δημιουργήσει μια τέτοια κατάσταση ώστε μια γυναίκα που βρισκόταν μόνη σ'ένα κατάστημα ξηρών καρπών να φύγει από εκεί βιαστικά. Και η τρίτη απάτη ήταν να μπει σε μια βίλα, δήθεν ως περιπλανώμενη πωλήτρια κάποιας ανύπαρκτης φίρμας, και να κλέψει από εκεί πολύτιμα έργα τέχνης.

Τα έργα τέχνης αυτά (που δεν ήταν μεγάλα· χωρούσαν σ'έναν ευρύχωρο σάκο) τα είχαν τώρα μαζί τους οι δύο Θυγατέρες της Πόλης καθώς έφευγαν από το Κηπευτήριο μέσα σ'ένα τετράκυκλο όχημα. Η Κορίνα είχε στα χέρια της το τιμόνι, οδηγώντας.

«Δεν είναι περίεργο που τα ονόματά μας μοιάζουν;» τη ρώτησε η Καρολίνα.

Η Οδηγός της τη λοξοκοίταξε.

«Κορίνα... Καρολίνα... Μοιάζουν. Πολεοτύχη, νομίζεις;»

Η Κορίνα γέλασε. «Πρέπει να καταλάβεις ότι κάθε περίεργη σύμπτωση *δεν* είναι πολεοτύχη, μικρή μου. Απλά τα ονόματά μας τυχαίνει ν'αρχίζουν από κάπα και να έχουν ένα ρο κι ένα όμικρον κάπου μέσα τους. Και λοιπόν;»

Η Οδηγός της αρκετές φορές τής απαντούσε έτσι. Της είχε τονίσει, μάλιστα, ότι έπρεπε να αποφεύγει να γίνεται παρανοϊκή με το παραμικρό. *Βλέπουμε πολλά πράγματα που δεν είναι σημάδια της Πόλης παρότι αρχικά μπορεί να μας δίνεται η εντύπωση πως είναι. Να τόχεις υπόψη σου,* της έλεγε.

Αυτός ήταν κι ένας από τους λόγους που η Καρολίνα δεν της είχε μιλήσει για την παράξενη γυναίκα που είχε δει τότε που κατάφερε να

διώξει την υπάλληλο (ή καταστηματάρχη, ίσως) από το μαγαζί που πουλούσε ξηρούς καρπούς. Μπορεί να μη συνέβαινε τίποτα το ασυνήθιστο. Δηλαδή, *μάλλον* δεν συνέβαινε τίποτα το ασυνήθιστο. Παράνοια του μυαλού της ήταν. Εκείνη η γυναίκα αποκλείεται να την είχε καταλάβει. Γιατί, άλλωστε, *τι* να είχε καταλάβει; Η Καρολίνα δεν έκανε καν τίποτα το παράνομο· απλώς είχε καταφέρει, με διάφορα άκακα τεχνάσματα, να διώξει την υπάλληλο από το μαγαζί· δεν είχε μπει για να κλέψει.

Αλλά εκείνη η γυναίκα ήταν περίεργη, ομολογουμένως. Στεκόταν εκεί, απέναντί της, στην αρχή μιας γέφυρας, και την ατένιζε. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και μαλλιά μαύρα και μακριά. Φορούσε μια γκρίζα καπαρντίνα και είχε έναν ελαφρύ σάκο στον ώμο.

Το βλέμμα της είχε τρομοκρατήσει την Καρολίνα, για κάποιο λόγο. Ήταν καμια κρυφή αστυνομικός, μήπως; Καμια κατάσκοπος; Δεν είχε σημασία· απλά την κοίταζε, δεν έκανε τίποτα. Και ούτε η ίδια η Καρολίνα έκανε τίποτα: καθόταν, μονάχα, επάνω σε κάτι κάγκελα και κάπνιζε ένα στριφτό τσιγάρο, σαν αλήτισσα. Ίσως αυτή η παράξενη τύπισσα να είχε κανένα πρόβλημα με τις αλήτισσες...

Η Καρολίνα είχε, τελικά, σηκωθεί και είχε φύγει, όταν είδε την υπάλληλο να βγαίνει από το κατάστημα με τους ξηρούς καρπούς.

Καθώς έμπαιναν στην Κυρτή Λεωφόρο, έχοντας αφήσει πίσω τους το Κηπευτήριο, η Καρολίνα είπε στην Οδηγό της ότι τελευταία, που είχε συνέλθει πια από το αρχικό σοκ, αναρωτιόταν πολλές φορές για τους συγγενείς και τους φίλους που είχε εγκαταλείψει στο Σύμφυρμα.

«Τι θα νομίζουν για εμένα; Ότι είμαι νεκρή; Ότι αποφάσισα να φύγω χωρίς να τους αποχαιρετήσω; Ότι κάποια μυστήρια συμμορία με απήγαγε; Ότι κάτι άλλο, ακόμα πιο παράξενο μού συνέβη;»

«Πρέπει να καταλάβεις ότι τώρα είσαι Θυγατέρα της Πόλης, Αδελφή μου· δεν μπορείς να σκέφτεσαι τέτοια πράγματα. Δεν μπορείς να έχεις ούτε σταθερό σπίτι ούτε σταθερούς φίλους. Και οι συγγενείς σου... Δεν έχεις πια συγγενείς. Συγγενείς σου είναι μόνο οι Αδελφές σου–»

«Μπορώ όμως να πάω να τους ξαναδώ, δεν μπορώ;»

«Φυσικά και μπορείς. Αλλά όχι τώρα.»

«Γιατί;»

«Επειδή είμαι η Οδηγός σου και έτσι σου λέω πως πρέπει να κάνεις. Όταν έχουμε πια απομακρυνθεί, πήγαινε να τους συναντήσεις αν θέλεις. Ωστόσο, αμφιβάλλω ότι τότε θα θέλεις. Τι θα τους πεις; Την αλήθεια; Θα τους δείξεις και το σημάδι στο πόδι σου;»

Η Καρολίνα έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές, νιώθοντας μπερδεμένη σχεδόν τόσο όσο και στην αρχή, εκείνη την πρώτη νύχτα που το σημάδι εμφανίστηκε στο πέλμα της. «Απαγορεύεται;» ρώτησε.

«Τίποτα δεν απαγορεύεται,» αποκρίθηκε η Κορίνα, οδηγώντας σταθερά το όχημά τους επάνω στην πελώρια Κυρτή Λεωφόρο της Ρελκάμνια. «Η επιλογή είναι δική σου.»

Κι αυτό προβλημάτισε ακόμα περισσότερο την Καρολίνα. Την τρόμαζε. Γιατί... τι συνέπειες θα είχε η *οποιαδήποτε* επιλογή; Ένα πράγμα είχε μάθει πολύ καλά, τον τελευταίο καιρό μαζί με την Οδηγό της: ότι η Ατέρμονη Πολιτεία δημιουργείται από, και στηρίζεται πάνω σε, αλληλουχίες· το ένα ακολουθεί το άλλο, ακολουθεί το άλλο, ακολουθεί το άλλο. Κάθε πράξη παράγει ενδεχόμενα, λιγότερο ή περισσότερο σημαντικά. Αλλά κανένα τελείως ασήμαντο.

Η Κορίνα έστριψε και μπήκε σε μια άλλη συνοικία της Ρελκάμνια. Η Καρολίνα είδε ότι στην πινακίδα έγραφε: ΠΡΟΣ ΑΝΟΙΧΤΟΦΡΑΓΗ. Την είχε ξανακούσει. Βρισκόταν δυτικά του Συμφύρματος.

Η Ανοιχτόφραγη ήταν μια συνοικία με, παραδοσιακά, αρκετά χαλαρούς νόμους. Ακόμα και την εποχή της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, όταν η Παντοκράτειρα διοικούσε όλο το Γνωστό Σύμπαν από τη Ρελκάμνια, η Ανοιχτόφραγη εξακολουθούσε να είναι μια αρκετά ελεύθερη περιοχή, απ'ό,τι είχε ακούσει η Καρολίνα.

Και τώρα, καθώς εκείνη και η Κορίνα έμπαιναν στη συνοικία, ρώτησε: «Θα μείνουμε εδώ;»

«Ναι. Για κάποιο καιρό. Και βλέπουμε.»

«Είναι αλήθεια αυτό που λένε για τους Παντοκρατορικούς και την Ανοιχτόφραγη;»

«Δηλαδή;»

«Ότι εδώ οι νόμοι ήταν χαλαροί ακόμα κι όταν η Παντοκράτειρα διοικούσε.»

«Αλήθεια είναι.»

«Τους είχες γνωρίσει, έτσι, Κορίνα;»

«Ποιους; Τους πράκτορες της Παντοκράτειρας; Ναι, τους είχα γνωρίσει.»

«Εγώ ήμουν αγέννητη τότε!» είπε η Καρολίνα. «Πώς ήταν τότε, Κορίνα;»

«Αρκετά... πιεσμένη εποχή,» αποκρίθηκε η Οδηγός της, οδηγώντας το τετράκυκλο όχημα μέσα στους δρόμους της Ανοιχτόφραγης.

«Ήσουν με την Επανάσταση;»

Η Κορίνα μειδίασε αχνά. «Γιατί να είμαι με την Επανάσταση;»

«Γιατί όχι; Μη μου πεις ότι...; *Ήσουν με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας;*»

«Με κανέναν δεν ήμουν. Οι Θυγατέρες της Πόλης δεν παίρνουν το μέρος κανενός, παρά μόνο για όσο τις εξυπηρετεί ορισμένες φορές. Για όσο η Πόλη τις οδηγεί εκεί.»

«Είχες γνωρίσει την Παντοκράτειρα;»

«Όχι. Αν και είχε περάσει απ'το μυαλό μου να τη συναντήσω, όλα τα σημάδια που έβλεπα με προειδοποιούσαν να μείνω πολύ, πολύ μακριά της· κι αυτό έκανα.» Μετά πρόσθεσε: «Μια φορά, οι πράκτορές της παραλίγο να με πιάσουν νομίζοντας πως ήμουν πράκτορας της Επανάστασης.»

«Σοβαρά;»

«Ναι. Αλλά δεν δυσκολεύτηκα να τους ξεφύγω. Η Πόλη μάς προστάτευε όλες, εκείνη την περίοδο, Καρολίνα. Κάτι πολύ παράξενο συνέβαινε στη Ρελκάμνια. Και δεν ήταν απλώς η Παντοκράτειρα που το έκανε. Παίζονταν πολλά. Πολλές... δυνάμεις ήταν μπλεγμένες.»

Η Καρολίνα είχε την αίσθηση πως η Κορίνα δεν θα τις έλεγε τίποτα περισσότερο – αν ήξερε *καν* τίποτα περισσότερο. Ακόμα κι οι Θυγατέρες της Πόλης δεν ήταν παντογνώστριες: ακόμα και κάποια σαν την Κορίνα, που είχε ζήσει ενενήντα-τέσσερα χρόνια!

«Τι θα κάνουμε στην Ανοιχτόφραγη;»

«Ό,τι κάναμε και πριν,» αποκρίθηκε η Οδηγός της, «και όχι μόνο.»

Τι σήμαινε αυτό;

Τις επόμενες μέρες η Καρολίνα το ανακάλυψε. Αν και όχι αμέσως. Στην αρχή, πράγματι, έκαναν ό,τι και πριν. Αλλά η Κορίνα τής έβαζε πιο δύσκολες δοκιμασίες, και είχαν όλες σχέση με απατεωνιές και κλεψιές. Συγκέντρωναν χρήματα, και η Κορίνα τα έκρυβε σε «ασφαλές μέρος», όπως έλεγε, μη θέλοντας να φανερώσει πού ακριβώς.

Ένα απόγευμα, η Καρολίνα επιχείρησε να την παρακολουθήσει, αλλά εκείνη την κατάλαβε και παρουσιάστηκε πίσω της, σαν φάντασμα, τρομάζοντάς την. «Αρχίζεις να γίνεσαι πιο καλή απ'ό,τι νόμιζα,» της είπε γελώντας. Κρατούσε ένα πιστόλι στο χέρι της, σημαδεύοντάς την. «Αλλά δεν θάπρεπε να προσπαθείς να ξεγελάσεις την Οδηγό σου. Είναι πολύ κακό αυτό, Καρολίνα.» Και πάτησε τη σκανδάλη.

Η ενεργειακή ριπή χτύπησε την Καρολίνα στο δεξί γόνατο, τραντάζοντάς την πατόκορφα, ρίχνοντάς την κάτω, διπλωμένη, με το στόμα της ορθάνοιχτο και με μια παγωμένη κραυγή στα χείλη της. Όταν συνήλθε, η Κορίνα είχε εξαφανιστεί, κι εκείνη επέστρεψε κουτσαίνοντας στο σπίτι, ενώ αισθανόταν την Πόλη να θεραπεύει τα ταλαιπωρημένα νεύρα της και τους τραυματισμένους τένοντες.

Όντως, δεν έπρεπε να είχε παρακολουθήσει κρυφά την Οδηγό της. Δεν ήταν σωστό. Η Κορίνα είχε κάνει τόσα πολλά για εκείνη. Την είχε βοηθήσει στην πιο κρίσιμή της στιγμή. *Είμαι αχάριστη.*

Όταν η Κορίνα μπήκε στο σπίτι που νοίκιαζαν, στο ρετιρέ μιας δωδεκαώροφης πολυκατοικίας, η Καρολίνα τής ζήτησε συγνώμη και της είπε πως ήταν ανόητη. «Η περιέργειά μου με οδήγησε. Δεν είναι ότι δε σ'εμπιστεύομαι, Κορίνα.»

Η Οδηγός της γέλασε και της αποκρίθηκε ότι δεν πείραζε. Ήταν ακόμα μια δοκιμασία. «Το ήξερα πώς θα με ακολουθούσες, Καρολίνα.»

«*Το ήξερες;*»

Η Κορίνα άνοιξε το μικρό ψυγείο του μπαρ και πήρε από μέσα ένα μπουκάλι Κρύο Ουρανό. «Ασφαλώς και το ήξερα. Αμφιβάλλεις;»

«Τότε... τότε γιατί...;»

«Γιατί σε άφησα να φτάσεις ώς εκεί όπου έφτασες;»

Η Καρολίνα ένευσε, καθισμένη σε μια πολυθρόνα σαν βρεγμένη γάτα.

Η Κορίνα μειδίασε. Γέμισε ένα ποτήρι με Κρύο Ουρανό, παγάκια, και λεμόνι· ήπιε μια μικρή γουλιά. «Σου είπα: ήταν ακόμα μια δοκιμασία. Και τα πήγες καλά.»

Η Καρολίνα την ατένισε με δυσπιστία.

«Ναι, πολύ καλά,» τη διαβεβαίωσε η Κορίνα, με τα πράσινα μάτια της να γυαλίζουν.

Η Καρολίνα αναρωτήθηκε τότε αν έπρεπε, μήπως, να της πει για εκείνη την παράξενη γυναίκα, την οποία είχε, τελευταία, ξαναδεί. Ήταν κι αυτή η γυναίκα κάποια δοκιμασία;

Σε μια από τις αποστολές της Οδηγού της στην Ανοιχτόφραγη – σε μια από τις περίπλοκες κλοπές – είχε πάλι εντοπίσει τη λευκόδερμη, μαυρομάλλα γυναίκα να την κοιτάζει στεκόμενη κοντά σε μια γωνία. Η Καρολίνα βρισκόταν σε κάτι σήραγγες, δυο πατώματα κάτω από το έδαφος, και η μυστηριώδης γυναίκα ήταν στην αρχή ενός σοκακιού των σηράγγων το οποίο η Καρολίνα διαισθανόταν ότι ήταν αδιέξοδο. Η άγνωστη παρουσία την είχε τρομάξει.

Με παρακολουθεί; σκέφτηκε. *Τι θέλει πάλι εδώ;*

Σταμάτησε. Στράφηκε προς το μέρος της, για να δει την αντίδρασή της.

Η μυστηριώδης γυναίκα εξαφανίστηκε πίσω από τη γωνία.

Η Καρολίνα αμέσως την ακολούθησε, βαδίζοντας γρήγορα αλλά προσέχοντας τα βήματά της να είναι όσο το δυνατόν πιο αθόρυβα. Μέσα στο στενορύμι, όμως, δεν βρήκε πουθενά την άγνωστη. Πού μπορεί να είχε πάει; Υπήρχαν τρεις μικρές πόρτες και μια πέτρινη σκάλα που ανέβαινε. Και η Καρολίνα δεν μπορούσε να διακρίνει ούτε κανένα ίχνος ούτε κανένα πολεοσημάδι που να τη βοηθά.

Στάθηκε ακίνητη. Προβληματισμένη.

Μήπως ήταν η ιδέα της; Μήπως αυτή η μυστηριώδης γυναίκα δεν ήταν η ίδια με εκείνη στο Κηπευτήριο;

Δεν είχε πει τίποτα στην Κορίνα, για να μη θεωρήσει η Οδηγός της ότι έβλεπε φαντάσματα και τα έπαιρνε στα σοβαρά, ότι παρανοούσε τα πολεοσημάδια.

Τώρα, όμως, για κάποιο λόγο, το ξανασκέφτηκε.

Ίσως να έφταιγε η αποτυχημένη προσπάθεια παρακολούθησης της Κορίνας. Ίσως να έφταιγε το σοκ που είχε δεχτεί από την ενεργειακή βολή του πιστολιού. Ίσως απλά να ήταν... σύμπτωση.

Από το μυαλό της Καρολίνας πέρασε η σκέψη ότι η μυστηριώδης γυναίκα μπορεί να ήταν Θυγατέρα της Πόλης, όπως εκείνη, όπως η Οδηγός της.

Και είπε στην Κορίνα: «Γιατί δεν έχουμε ακόμα συναντήσει καμια από τις Αδελφές μας;»

Η Κορίνα συνοφρυώθηκε. «Γιατί με ρωτάς;»

Η Καρολίνα ανασήκωσε τους ώμους. «Απλώς... αναρωτιέμαι.»

«Μια τέτοια ερώτηση θα έπρεπε να την κάνεις στην Πόλη, όχι σ'εμένα. Αν ήταν να συναντήσουμε κάποια από τις Αδελφές μας, θα την είχαμε συναντήσει.»

«Κι αν... αν μας παρακολουθούσε, κρυμμένη;»

Το συνοφρύωμα της Κορίνας βάθυνε. «Πώς σου ήρθε αυτό;»

«...Απλώς αναρωτιέμαι,» είπε ξανά η Καρολίνα.

«Μη λες ψέματα στην Οδηγό σου, Καρολίνα.»

Η Καρολίνα ξεροκατάπιε, νιώθοντας την επίκριση της Κορίνας πολύ βαριά επάνω της, νιώθοντας ότι είχε κάνει κάτι το τρομερό. «Είδα κάποια τις προάλλες. Αυτό. Ίσως να μην είναι τίποτα. *Μάλλον* δεν είναι τίποτα.»

«Τι εννοείς, είδες κάποια; Σου μίλησε; Σε πλησίασε;»

Η Καρολίνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Με κοίταζε. Στο Κηπευτήριο ήταν την πρώτη φορά–»

«Από *τότε* την είχες δει;»

«Ναι. Στεκόταν εκεί και με κοίταζε, πάνω στην αρχή μιας γέφυρας, ενώ εγώ απλά καθόμουν και κάπνιζα. Ήταν όταν μου είχες ζητήσει να διώξω την υπάλληλο του μαγαζιού με τους ξηρούς καρπούς.»

«Και τι έγινε;»

«Τίποτα. Έφυγα. Αλλά τώρα πάλι, ενώ ήμουν στις σήραγγες της Ανοιχτόφραγης, την είδα ξανά. Σε μια γωνία. Με κοίταζε παρατηρητικά, όπως και τότε. Όμως, όταν έστρεψα το βλέμμα μου προς τα εκεί, χάθηκε. Την ακολούθησα αλλά δεν τη βρήκα. Ούτε πολεοσημάδια δεν διέκρινα ούτε τίποτα.»

Η Κορίνα ήταν σκεπτική για μερικές στιγμές, ανακινώντας τα παγάκια μέσα στον Κρύο Ουρανό της. Ύστερα: «Πώς ήταν η όψη της;»

«Λευκό δέρμα με απόχρωση του ροζ. Μαύρα μαλλιά, μακριά. –Κοίτα, δεν είμαι *σίγουρη* ότι ήταν η ίδια. Μπορεί και νάκανα λάθος. Μες στις σήραγγες ήταν σκοτεινά.»

«Τι σου λέει η διαίσθησή σου, Καρολίνα;»

«Ότι ήταν η ίδια,» παραδέχτηκε εκείνη.

Η Κορίνα ήπιε μια γουλιά Κρύο Ουρανό.

«Θα μπορούσε να ήταν κάποια άλλη Θυγατέρα που με παρακολουθεί;» ρώτησε η Καρολίνα.

«Ανοησίες. Θα το είχα καταλάβει, φυσικά.»

5

Στην Ανοιχτόφραγη, η Κορίνα δεν σκόπευε μόνο να διδάξει την Καρολίνα μερικά ακόμα πράγματα για την Πόλη. Ούτε σκόπευε μόνο να της βάλει μερικές δοκιμασίες. Είχε ένα μεγαλύτερο σχέδιο στο μυαλό της, το οποίο δεν άργησε να εκθέσει στην Καρολίνα, και αναμφίβολα δεν ήταν καθόλου νόμιμο, σε οποιαδήποτε συνοικία της Ατέρμονης Πολιτείας.

Το πρώτο του μέρος, βέβαια, δεν ήταν και παράνομο ακριβώς. Όχι τελείως. Θα νοίκιαζαν κάποια οικήματα οι δυο τους, χρησιμοποιώντας ψεύτικες ταυτότητες, τις οποίες θα φρόντιζε να κατασκευάσει η Κορίνα. Αυτά τα οικήματα θα τα χρησιμοποιούσαν ως καταστήματα διαφόρων ειδών, χωρίς καμια φανερή σύνδεση μεταξύ τους. Αλλά στην πραγματικότητα θα ήταν όλα τους προκάλυμμα για την πώληση άλλων πραγμάτων.

Τα οποία άλλα πράγματα – και τούτο ήταν το δεύτερο μέρος του σχεδίου, το σίγουρα παράνομο – θα τα έκλεβαν από αποθήκες και εργοστάσια, όχι απαραίτητα της Ανοιχτόφραγης (που δεν είχε και καμια σπουδαία βιομηχανία), και θα τα έφερναν εδώ χωρίς να πληρώσουν φόρο. Θα ήταν πράγματα όπως όπλα, εξειδικευμένα φάρμακα, σπάνια κείμενα, ειδικές συσκευές, διάφορες ουσίες – όλα είδη που φορολογούνταν πολύ στις περισσότερες περιοχές της Ρελκάμνια, είτε ήταν εξωδιαστασιακά είτε όχι. Οι δύο Θυγατέρες, όμως, θα μπορούσαν να τα πουλήσουν αρκετά φτηνά, γιατί και θα απέφευγαν τους φόρους και θα ήταν, ουσιαστικά, κλοπιμαία· δεν θα πλήρωναν για να τα αποκτήσουν. Τα κέρδη τους θα ήταν μεγάλα.

«Καταλαβαίνεις τι θα γίνει αν μας πιάσουν, Κορίνα; Θα μας *διαμελίσουν.*»

«Δε θα μας πιάσουν,» τη διαβεβαίωσε η Οδηγός της.

Η Καρολίνα ήταν, όμως, σκεπτική. «Πού το ξέρεις;»

«Ξέρω την Πόλη. Όπως κι εσύ.»

«Εγώ... δεν είμαι και τόσο σίγουρη.»

«Με δέχτηκες ως Οδηγό σου, δεν με δέχτηκες;»

«Ναι, αλλά...» Κόμπιασε.

«Υποσχέθηκες να με υπακούς στα πάντα, δεν υποσχέθηκες; Θα ήθελες τώρα να φύγεις; Οι δρόμοι μας να χωρίσουν; Να μείνει η μαθητεία σου στη μέση;»

«Σχετίζονται όλ' αυτά με τη μαθητεία μου;»

«Φυσικά.»

Η Καρολίνα δεν ήθελε να απομακρυνθεί από την Κορίνα. Όχι από τώρα, τουλάχιστον. Είχε βοηθηθεί πολύ από αυτήν. Και αισθανόταν ότι τη χρειαζόταν ακόμα. Η Πόλη εξακολουθούσε να την τρομάζει· δεν ήθελε να μείνει μόνη μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία. Και χωρίς την Κορίνα θα ήταν μόνη. Τελείως μόνη. Η Κορίνα τής το είχε πει πολλές φορές αυτό: *τελείως μόνη.* Μια Θυγατέρα της Πόλης δεν μπορούσε να εμπιστευτεί κανέναν. Ούτε καν τις Αδελφές της. Μόνο την Οδηγό της μπορούσε να εμπιστευτεί. Η Οδηγός της ποτέ δεν θα την πρόδιδε· είχε αναλάβει να τη μεγαλώσει όπως η μητέρα της.

Αυτά τα λόγια της Κορίνας αντηχούσαν τώρα ξανά μέσα στο μυαλό της Καρολίνας, κι εκείνη αποκρίθηκε: «Δε θέλω να χωρίσουμε. Το ξέρεις. Απλώς... όλο αυτό το σχέδιο... με τρομάζει.»

«Μη φοβάσαι,» της χαμογέλασε η Κορίνα, αγκαλιάζοντας τους ώμους της καθώς ήταν καθισμένες πλάι-πλάι στον καναπέ του νοικιασμένου ρετιρέ τους. «Όσο είμαι μαζί σου, μη φοβάσαι τίποτα.»

Και μετά τη ρώτησε αν είχε ξαναδεί εκείνη τη μυστηριώδη γυναίκα.

Η Καρολίνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν την έχω ξαναδεί.»

«Δε μου λες ψέματα, έτσι;»

«Αλήθεια σού λέω.»

«Αν την ξαναδείς, να μου το πεις. Θέλω να ξέρω.»

«Θα σου το πω. Νομίζεις ότι ίσως νάναι κάποια από τις Αδελφές μας;»

«Θα το είχα καταλάβει αν μας παρακολουθούσε. Αλλά, σε περίπτωση που σε πλησιάσει, να θυμάσαι όλα όσα σού έχω πει.»

«Θα τα θυμάμαι,» υποσχέθηκε η Καρολίνα.

Από την επόμενη μέρα κιόλας ξεκίνησαν το σχέδιο τους, σταδιακά, χωρίς βιασύνη. Βρήκαν πρώτα τα οικήματα που θα νοίκιαζαν· έψαξαν μαζί γι'αυτά, ακολουθώντας τα σημάδια της Πόλης ώστε να εντοπί-

σουν εκείνα που θα της συνέφεραν περισσότερο. Η Κορίνα, επιπλέον, αποδείχτηκε ότι είχε και κάποιους γνωστούς στην Ανοιχτόφραγη για τους οποίους δεν είχε μιλήσει πρωτύτερα στην Καρολίνα, και οι οποίοι τις βοήθησαν να εξοπλίσουν τα οικήματα με έπιπλα, συσκευές, και ό,τι άλλο χρειαζόταν. Ο ένας απ'αυτούς φλέρταρε την Καρολίνα, αλλά εκείνη, παρότι τον έβρισκε αρκετά συμπαθητικό, δεν είχε όρεξη για ερωτικά παιχνίδια αυτή την περίοδο της ζωής της, κι αναρωτιόταν μάλιστα πώς θα μπορούσε ποτέ να βρει χώρο για ερωτικά παιχνίδια ζώντας ως Θυγατέρα της Πόλης.

Το είπε στην Κορίνα εκείνο το απόγευμα, και η Κορίνα γέλασε. «Θα πρέπει να το κανονίσεις μόνη σου αυτό,» της είπε.

«Εννοείς πως *γίνεται;*»

«Εσύ νομίζεις ότι δεν γίνεται;»

Δεν είχε, ωστόσο, δει ποτέ την Κορίνα με άντρα. Όχι πως ήταν μαζί και πολύ καιρό οι δυο τους. Αλλά και πάλι... Της είπε: «Εσύ, από τότε που είμαστε μαζί, όμως, δεν ήσουν ποτέ με κάποιον· σωστά;»

«Παραέχεις πάρει θάρρος!» αποκρίθηκε η Κορίνα μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Ήμουν αρκετά απασχολημένη μ'εσένα, κατά πρώτον.»

Η Καρολίνα δεν το σκάλισε άλλο το θέμα. Δεν την ενδιέφερε και τόσο, άλλωστε.

Και, τις επόμενες ημέρες, τα πράγματα που ακολούθησαν απαιτούσαν όλη της την προσοχή και όλη την τέχνη που είχε αποκτήσει ως Θυγατέρα της Πόλης υπό τη διδασκαλία της Οδηγού της. Η Κορίνα, αφού εξόπλισε και επάνδρωσε τα νοικιασμένα καταστήματα, άρχισε να στέλνει την Καρολίνα σε διάφορες δουλειές που είχαν σχέση με κοινωνικές επαφές υπόγειου είδους. Αλλά όχι *κυριολεκτικά* υπόγειες. Δεν ήταν όλες τους κάτω από το έδαφος, στις σήραγγες της Ρελκάμνια. Ήταν όμως όλες ύποπτες, με ανθρώπους που ασχολούνταν με λαθραία, με κλέφτες, με σκιερές συμμορίες, με μάγους που ειδικεύονταν στο να διαπερνούν και να σπάνε συστήματα ασφαλείας. Η Καρολίνα ταξίδεψε και έξω από την Ανοιχτόφραγη, γιατί δεν ήταν εκεί όλοι όσοι αναζητούσε· δεν ήταν ούτε οι μισοί. Πήγε στην Πλωτή – μια συνοικία πέρα από τα βόρεια σύνορα της Ανοιχτόφραγης, γεμάτη κανάλια και βάρκες. Πήγε στην Α.Ε.Τ. – την Ακαδημία Επιστημονικών Τεχνών – βορειοανατολικά της Ανοιχτόφραγης, η οποία δεν ήταν μόνο Ακαδημία αλλά ολόκληρη συνοικία από μόνη της, γεμάτη σχολές για κάθε είδους

επιστημονική τέχνη που μπορούσε κανείς να φανταστεί, από την πιο απλή μέχρι την πιο παράξενη (αλλά δεν περιλάμβανε τις μαγικές τέχνες, για τις οποίες υπήρχε η Σ.Α.Μ.Τ., η Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών, ακόμα πιο βόρεια, στην άλλη όχθη του Πλευροπόταμου). Η Καρολίνα πήγε, επίσης, στον Επιλογέα, μια συνοικία πάνω από την Πλωτή. Πήγε στο Κηπευτήριο ξανά (που της ήταν οικείο πλέον)· πήγε στην Ετερόχρονη, δυτικά της Ανοιχτόφραγης (μια συνοικία όλο παλιά αρχιτεκτονική και εκκεντρικούς καλλιτέχνες)· και πήγε και στο Σύμφυρμα, στην πατρίδα της, βλέποντάς την τώρα με τελείως διαφορετικό μάτι. Δεν επισκέφτηκε, όμως, ούτε γνωστούς ούτε φίλους. Τους απέφυγε. Η Κορίνα είχε δίκιο, τελικά: δεν ήθελε να τους συναντήσει· δεν ήξερε τι να τους πει. Στο μέλλον, ίσως.

Όλα αυτά τα ταξίδια και οι συναντήσεις δεν έγιναν αμέσως, φυσικά. Πέρασαν μέρες, πέρασαν μήνες. Και η Καρολίνα γινόταν ολοένα και πιο ικανή στο να πλοηγείται μέσα στην Πόλη διαβάζοντας τα σημάδια της. Δεν την τρόμαζε πλέον η επαφή μαζί της. Πολλές διασυνδέσεις που χρειάζονταν για τις δουλειές τους εκείνη τις έφτιαξε· η Κορίνα απλώς της έκανε την αρχή, της έλεγε από πού να ξεκινήσει, και μετά η Καρολίνα ακολουθούσε από εκεί τα πολεοσημάδια. Ορισμένες φορές κινδύνεψε, γιατί οι άνθρωποι που συναναστρεφόταν ήταν παράνομοι και επικίνδυνοι· ενώ άλλες φορές δεν πέτυχε τον σκοπό της και οδηγήθηκε σε παρεξηγήσεις – που ήταν επίσης επικίνδυνες. Αν αυτοί οι τύποι την υποπτεύονταν για κατάσκοπο των εχθρών τους ή για πράκτορα καμιας αστυνομίας ή κανενός Πολιτάρχη, δεν δίσταζαν να επιχειρήσουν να τη βγάλουν από τη μέση με διάφορους τρόπους οι οποίοι συχνά περιλάμβαναν όπλα – πυροβόλα ή με λεπίδες.

Η Κορίνα σπάνια πήγαινε μαζί με την Καρολίνα σ'όλες αυτές τις δουλειές, κι εκείνη κάποτε τής παραπονέθηκε, όταν είχε λίγο λείψει να σκοτωθεί. «Με πέρασαν για νεκρή, Κορίνα, γι'αυτό έζησα, μα τον Κρόνο!» Είχε δεχτεί μια σφαίρα στα πλευρά και είχε πέσει από μια γέφυρα. Ο μόνος λόγος που δεν ήταν νεκρή ήταν επειδή δεν είχε χτυπηθεί κάποιο ζωτικό της όργανο τόσο άσχημα ώστε η Πόλη να μη μπορεί να θεραπεύσει το σώμα της. Αλλά η Καρολίνα είχε τρομοκρατηθεί εκείνη τη νύχτα, καθώς βρισκόταν παράλυτη μες στο σκοτάδι κάτω από τη γέφυρα, περιμένοντας τα τραύματα να κλείσουν αρκετά ώστε να μπορέσει να σηκωθεί και, με μεγάλη προσοχή, να φύγει. Η σφαίρα είχε,

φυσικά, μείνει μέσα της, κι έπρεπε μετά να σκίσει τη σάρκα της μ'ένα κοφτερό στιλέτο για να τη βγάλει. Μια καθόλου ευχάριστη εμπειρία, όλη αυτή η υπόθεση.

«Μόνο εγώ κινδυνεύω, Κορίνα! Εσύ ποτέ!»

Η Κορίνα, καθισμένη πίσω απ'το γραφείο της, ατένισε την Καρολίνα μειλίχια. «Δεν καταλαβαίνεις ότι είμαι η Οδηγός σου;»

«Δε θα είσαι πια Οδηγός μου όταν θα είμαι νεκρή!»

«Πρέπει να δοκιμαστείς, Καρολίνα,» της είπε αυστηρά. «Και η δική μου δουλειά είναι να βρω δοκιμασίες για σένα. Αν όλα ήταν εύκολα, τότε η Πόλη θα βρισκόταν στα πόδια μας! Αλλά δεν βρίσκεται στα πόδια μας. *Εμείς* βρισκόμαστε στα *δικά της* πόδια. Αν δεν μάθεις τώρα να επιβιώνεις – τώρα που είσαι μαζί μου – ποτέ δεν θα μπορέσεις να επιβιώσεις μόνη σου. Είναι η μοίρα των Θυγατέρων πάντα να μπλέκουν σε επικίνδυνες καταστάσεις, δεν το έχεις συνειδητοποιήσει ακόμα;»

Η Καρολίνα δεν μίλησε· απλώς αναστέναξε και κάθισε στην καρέκλα μπροστά στο γραφείο, γιατί ώς τώρα στεκόταν όρθια – τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα.

«Μη με κοιτάζεις μ'αυτό τον τρόπο,» είπε η Κορίνα, ήρεμα. «Αμφιβάλλεις ότι ενδιαφέρομαι για σένα;»

«Όχι, αλλά...» Η φωνή της έσπασε. Δεν μπορούσε να κοντράρει την Κορίνα· την αισθανόταν σαν μητέρα της. Την αισθανόταν σαν κάτι *περισσότερο* από μητέρα της.

«Επιπλέον,» συνέχισε η Οδηγός της, «η μια από τις δυο μας πρέπει να είναι εδώ· δεν μπορεί να φεύγει και να τρέχει στους δρόμους. Οι δουλειές που έχουμε ξεκινήσει χρειάζονται παρακολούθηση. Και δε νομίζεις ότι εγώ είμαι η πιο κατάλληλη για να τις παρακολουθώ;»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Καρολίνα αποφεύγοντας το ήπιο βλέμμα της, «είσαι. Απλώς...»

«Μη φοβάσαι,» της είπε η Κορίνα. «Δε θα σου έλεγα να κάνεις πράγματα που δεν πίστευα – δεν πίστευα *αληθινά* – ότι μπορείς να κατορθώσεις. Το ξέρεις ότι σε βλέπω σαν κόρη μου, έτσι;»

Η Καρολίνα ένευσε. «Ναι.»

Η Κορίνα χαμογέλασε καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα του γραφείου της. «Έλα,» είπε, «πάμε μια νυχτερινή βόλτα. Να συζητήσουμε και να περάσουμε καλά.»

Η Καρολίνα την ακολούθησε έξω από το γραφείο. Μπήκαν στον ανελκυστήρα της πολυκατοικίας και κατέβηκαν στον όροφο όπου υπήρχε μια γέφυρα. Διέσχισαν έναν διάδρομο, έφτασαν στη γέφυρα, κι άρχισαν να βαδίζουν επάνω της, κατευθυνόμενες προς το γκαράζ όπου η Κορίνα είχε αφήσει το όχημά της. Ο καιρός ήταν γλυκός· ήταν άνοιξη. Τα φώτα της Ανοιχτόφραγης έσκιζαν τα σκοτάδια της νύχτας. Γιγάντια ολογράμματα στέκονταν ή κινούνταν επάνω σε μπαλκόνια και οροφές ψηλών οικοδομημάτων. Διαφημιστικές αφίσες στραφτάλιζαν. Πινακίδες αναβόσβηναν.

Η Καρολίνα είπε: «Κι αν η Πόλη μάς ζητήσει να φύγουμε; Εννοώ, αν το σημάδι στο πόδι μου ή στο δικό σου αρχίσει να μας ενοχλεί;»

«Θα φύγουμε,» αποκρίθηκε απλά η Κορίνα.

«Κι όλ' αυτά που έχουμε κάνει εδώ; Θα τ'αφήσουμε;»

«Θα πάρουμε ό,τι μπορούμε να πάρουμε, και τα υπόλοιπα, ναι, θα τ'αφήσουμε.»

«Γιατί, τότε, να τα κάνουμε, Κορίνα; Τι νόημα έχουν;»

«Τι νόημα έχει το *οτιδήποτε,* Καρολίνα, όταν είσαι αθάνατη; Εσύ βρίσκεις το *δικό σου* νόημα.»

«Δεν έχω βρει κανένα νόημα...» Η φωνή της ήταν αδύναμη. Αλλά μετά δυνάμωσε: «Ποιο νόημα έχεις βρει εσύ;»

«Γενικά;»

«Εδώ. Τώρα.»

«Θέλω να συγκεντρώσω κάποια χρήματα που μπορεί να μου χρειαστούν σε άλλα πράγματα. Κι επιπλέον, θέλω να βοηθήσω εσένα. Το να βοηθάς είναι ένας σκοπός. Ένα *νόημα.*»

«Εγώ ποιον βοηθάω; Απλά *κλέβω.* Δεν κάνω τίποτα το καλό–»

«Εσύ,» τη διέκοψε η Κορίνα, «διδάσκεσαι ακόμα. Επικεντρώσου σ'αυτό και μη βιάζεσαι. Να ακούς ό,τι σου λέω και θα μάθεις πολλά. Θα γνωρίσεις πολλά θαύματα της Πόλης.

»Θυμάσαι την άλλη φορά που σου έδειξα πώς να τρομάξεις εκείνο το στοιχειακό πνεύμα κάτω από τους υδρευτικούς σωλήνες του κήπου του ξενοδοχείου '*Το Κόκκινο Άστρο*';»

«Ναι.» Η Καρολίνα γέλασε άθελά της. Τα αυτόματα ποτιστήρια είχαν τρελαθεί. Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου είχαν έρθει βιαστικά για να τα ρυθμίσουν ξανά, απορώντας τι είχε συμβεί και είχαν έτσι απρόσμενα απορρυθμιστεί.

«Θα πάμε τώρα να τρομάξουμε ένα άλλο πνεύμα,» της είπε η Κορίνα. «Κι αυτό ίσως νάναι λιγάκι πιο άγριο. Θυμάσαι που σου είχα εξηγήσει ότι τα κακοποιά πνεύματα επιτίθενται στο μυαλό σου – όπως εκείνο που σου είχε επιτεθεί όταν πρωτοεμφανίστηκε το σημάδι σου;»

«Το θυμάμαι.»

«Το πνεύμα που θα συναντήσουμε είναι, αναμφίβολα, πέντε φορές χειρότερο από εκείνο. Θα προσπαθήσει να φυτέψει στο μυαλό σου πολύ παράξενα πράγματα.»

Φτάνοντας στην αντικρινή πολυκατοικία όπου κατέληγε η γέφυρα, κατευθύνθηκαν προς το ισόγειο και το γκαράζ που η Κορίνα είχε το όχημά της.

Η Κορίνα δεν περίμενε, φυσικά, να ταξιδέψει η Καρολίνα παντού και να κάνει όλες τις διασυνδέσεις και τις επαφές που χρειάζονταν προτού ξεκινήσει την κρυφή επιχείρησή τους. Καθώς οι συμφωνίες με διάφορους ύποπτους γίνονταν, η Κορίνα δούλευε. Πίσω από τα νοικιασμένα καταστήματα, που αποτελούσαν προκάλυμμα, πουλούσε τα κλοπιμαία και τα πράγματα που είχαν μπει στην Ανοιχτόφραγη χωρίς να πληρωθούν φόροι πουθενά, σε καμια συνοικία.

Η Καρολίνα φρόντιζε αυτό το τελευταίο να πραγματοποιείται όσο το δυνατόν πιο εύκολα. Βοηθούσε τους παρανόμους να περνάνε τα λαθραία τους τις κατάλληλες στιγμές, όταν όλα τα σημάδια της Πόλης τής έδειχναν ότι οι τοπικές αρχές δεν παρακολουθούσαν. Και συγχρόνως συνεργαζόταν και με μάγους του υπόκοσμου που μπορούσαν, με ξόρκια, να μπερδεύουν τηλεοπτικούς πομπούς και άλλα συστήματα παρακολούθησης. Έναν από αυτούς τον είχε εραστή για λίγο. Είχε ανακαλύψει ότι, τελικά, δεν ήταν και τόσο δύσκολο, ακόμα και ως Θυγατέρα της Πόλης. Αν μη τι άλλο, ως Θυγατέρα της Πόλης, ήταν μάλλον πιο εύκολο. Μπορούσε να καταλάβει τις διαθέσεις των άλλων καλύτερα, νόμιζε. Όταν κάποιος την ήθελε, η Καρολίνα δεν είχε αμφιβολία γι'αυτό.

Ο μάγος με τον οποίο κοιμήθηκε μερικές φορές ήταν ένας λιγνός τύπος με ξυρισμένο κεφάλι και δέρμα λευκό-ροζ, ο οποίος έκανε ύποπτες δουλειές από τη Χαρμόσυνη, στις ακτές της Μεγάλης Θάλασσας, ώς την Ανοιχτόφραγη και την Κυρτή Λεωφόρο. Ονομαζόταν Άλφρεντ. Άλφρεντ'μορ – η κατάληξη που σήμαινε ότι ήταν του μαγικού τάγμα-

τος των Τεχνομαθών. Μιλούσε σιγανά, σαν ο λαιμός του να είχε πρόβλημα, αλλά η Καρολίνα νόμιζε ότι δεν είχε κανένα πρόβλημα: απλά είχε *μάθει* να μιλά έτσι, ή ίσως να ήταν θέμα της ιδιοσυγκρασίας του. Τα μάτια του ήταν στενά και γκρίζα· ερευνητικά, πολύ ερευνητικά. Και χρησιμοποιούσε το πουλί του όπως και τη μαγεία του, με πολύ προσοχή και αποτελεσματικότητα στη διάρρηξη συστημάτων. Επιπλέον, είχε πολλά να της πει για τον υπόκοσμο· ήξερε πράγματα εξωφρενικά, κι έδινε την εντύπωση πως δεν υπήρχε μέρος όπου δεν μπορούσε να μπει, δεν υπήρχε σύστημα που δεν μπορούσε να ξεγελάσει. Η Καρολίνα ήταν ικανοποιημένη μαζί του για κάποιο καιρό· αλλά δεν ήταν και άνθρωπος για τίποτα το μακροχρόνιο. Δεν τον άφησε να δει το σημάδι στο πόδι της· πάντα του το έκρυβε με διάφορους τρόπους. Ακόμα κι αν ο Άλφρεντ *δεν* ήξερε τους μύθους για τις Θυγατέρες της Πόλης (και δεν της είχε πει ποτέ ότι τους ήξερε), δεν χρειαζόταν να δει αυτή την... περίεργη δερματοστιξία επάνω της. Θα του έμπαιναν ιδέες· και ήταν ερευνητικός τύπος: πιθανώς να το έψαχνε – και η Καρολίνα ήθελε να το αποφύγει αυτό.

Δεν πρόσφερε τη βοήθειά της, όμως, μόνο για να αποφεύγουν τις αρχές των συνοικιών και να μην πληρώνουν φόρους. Πρόσφερε τη βοήθειά της και σε αρκετές κλοπές και ληστείες. Οι ικανότητές της ήταν ιδανικές για να καθοδηγεί συμμορίες ώστε να μπαίνουν, τις κατάλληλες ώρες και από τα κατάλληλα σημεία, σε βιομηχανίες και αποθήκες και να αρπάζουν διάφορα πράγματα. Όταν συνεργαζόταν, δε, με τον Άλφρεντ'μορ, τίποτα δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Και ο μάγος ήταν απορημένος μαζί της.

Μια φορά τη ρώτησε: «Πώς είναι δυνατόν να είσαι τόσο καλή; Από πότε κάνεις κομπίνες;»

«Από μικρή,» αποκρίθηκε η Καρολίνα. «Από πολύ μικρή. Μεγάλωσα στους δρόμους. Μαθαίνεις πολλά έτσι. Μαθαίνεις να παρατηρείς, κατά πρώτον.»

«Ούτε με τη μαγεία μου δεν μπορώ να σε κατανοήσω,» της είπε, σκαρφαλώνοντας επάνω της καθώς βρίσκονταν στο κρεβάτι τυλιγμένοι με σεντόνια.

«Η μαγεία σου είναι καλή για μηχανές, καρδιά μου. Εγώ δεν είμαι μηχανή.»

«Κι όμως είσαι.»

«Με προσβάλλεις!» του είπε πιάνοντάς τον από τ'αφτιά, που εξείχαν έντονα από το καραφλό κεφάλι σου.

«Είσαι μια τέλεια βιολογική μηχανή,» διευκρίνισε ο μάγος, μειδιώντας και σκύβοντας για να φιλήσει τα μηχανικά χείλη της.

Και οι κλοπές κι η μεταφορά των λαθραίων συνεχίζονταν. Μέσα στη νύχτα, συνήθως, αλλά όχι πάντα, διάφορα προϊόντα εξαφανίζονταν μυστηριωδώς από τις συνοικίες γύρω από την Ανοιχτόφραγη για να καταλήξουν στα κρυφά καταστήματα της Κορίνας. Ο τρόπος που αυτά τα καταστήματα διαφημίζονταν ήταν ο ίδιος με τον οποίο οι αποθήκες τους γέμιζαν: μέσω των ανθρώπων του υπόκοσμου. Οι φήμες κυκλοφορούσαν στους σωστούς κύκλους, και άτομα που ζητούσαν συγκεκριμένα όπλα, συγκεκριμένες ουσίες, συγκεκριμένα κείμενα, και άλλα πράγματα, σε πολύ καλές τιμές (αλλά που άφηναν μεγάλο κέρδος στην Κορίνα), έρχονταν δίχως δισταγμό. Και οι πελάτες ήταν πάντα ικανοποιημένοι.

«Αν κάτι πάει στραβά;» ρώτησε η Καρολίνα την Οδηγό της μια μέρα. «Αν κάποιος μάς καταδώσει στους ανθρώπους του Πολιτάρχη της Ανοιχτόφραγης;»

«Θα το καταλάβουμε.»

«Πώς;»

«Η Πόλη θα μας προειδοποιήσει.»

«Κι αν όχι;»

«Η Πόλη θα μας προειδοποιήσει,» επέμεινε η Κορίνα, καθισμένη πίσω απ'το γραφείο της. «Το θέμα είναι να είμαστε σε εγρήγορση ώστε να το διακρίνουμε.»

«Αν δεν είμαστε σε εγρήγορση;»

«Θέλεις να φέρεις την καταστροφή σώνει και καλά, μικρή;»

«Απλώς λέω ότι πρέπει να είμαστε έτοιμες. Να έχουμε κάποιο σχέδιο διαφυγής.»

«Φυσικά και έχουμε σχέδιο διαφυγής. Ολόκληρη η επιχείρηση που έχουμε στήσει είναι από χαρτί, Καρολίνα. Σε περίπτωση κινδύνου, θα χαθούμε μες στην Πόλη και κανείς δεν θα μπορεί να μας εντοπίσει. Είμαστε οι Θυγατέρες της.

»Μέχρι στιγμής, πάντως,» πρόσθεσε, «κανένας δεν μας παρακολουθεί.»

Η Καρολίνα την ατένισε προβληματισμένα.

«Ακόμα δεν έχεις μάθει να διακρίνεις πότε κάποιος σε παρακολουθεί;» τη ρώτησε επικριτικά η Κορίνα.

Και η Καρολίνα αισθάνθηκε πολύ άσχημα. Σαν η Οδηγός της να είχε χαστουκίσει την ψυχή της. «Φυσικά και ξέρω!» είπε. «Τόσες φορές έχω εντοπίσει ανθρώπους που με παρακολουθούν!»

«Αν μας παρακολουθούσαν οι αρχές της Ανοιχτόφραγης, ή εσύ ή εγώ θα το είχαμε καταλάβει. Αλλά» – άναψε τσιγάρο – «δεν νομίζω ότι χρειάζεται ανησυχία. Δεν είναι μόνο οι νόμοι πιο χαλαροί εδώ. Η όλη νοοτροπία είναι πιο χαλαρή, όπως θα έχεις καταλάβει. Στην Ανοιχτόφραγη, σε κανέναν δεν αρέσει να του λένε τι να κάνει.»

Και οι φόνοι που γίνονταν εδώ ήταν, επίσης, το κάτι άλλο, είχε μάθει η Καρολίνα όλο τον καιρό που βρισκόταν στην Ανοιχτόφραγη. Τα μέσα μαζικής πληροφόρησης (τηλεοπτικά και ραδιοφωνικά κανάλια, εφημερίδες, περιοδικά) μιλούσαν για τρομερά μεγάλα ποσοστά δολοφονιών σε σχέση με άλλες συνοικίες. Αλλά στην Ανοιχτόφραγη, κατά κανόνα, οι κάτοικοι έλεγαν όταν κάποιος φόνος γινόταν: *Ας πρόσεχε.*

Η ίδια η Καρολίνα και η Κορίνα ήταν, ασφαλώς, εξαιρετικά προσεχτικές. Κουβαλούσαν πάντα τουλάχιστον ένα πιστόλι επάνω τους· κι όταν πήγαιναν σε τίποτα ύποπτες γειτονιές της Ανοιχτόφραγης, ή όταν βάδιζαν αργά τη νύχτα, φορούσαν αλεξίσφαιρα μεσοφόρια κάτω από τα ρούχα τους. Το ότι ήταν Θυγατέρες δεν τις προστάτευε από σφαίρες στο στήθος και στην κοιλιά. Όχι τελείως.

6

Δεκάξι μέλη της συμμορίας που άκουγε στο όνομα Ιερογράφοι (επειδή συνήθιζαν να κάνουν ιερά σύμβολα του Κρόνου πάνω στα ρούχα, στα όπλα, και στα οχήματά τους) απομακρύνονταν από το μέρος της τελευταίας τους ληστείας. Είχαν ξαφρίσει μια αποθήκη με εξωδιαστασιακά καπνά, στην Πλωτή, υπό την καθοδήγηση της Καρολίνας, που στα μάτια τους ήταν «Αρχόντισσα των Κλεφτών», μην καταλαβαίνοντας από πού προέρχονταν οι δυνάμεις της, βλέποντας μονάχα τα καταπληκτικά αποτελέσματά τους – βλέποντας ότι τους είχε βοηθήσει να μπουν στην αποθήκη χωρίς το παραμικρό πρόβλημα.

Διέσχιζαν τώρα την Πλωτή κατευθυνόμενοι προς τον Επιλογέα, όπου ήταν και το άντρο τους. Είχαν πάρει τρεις μηχανοκίνητες βάρκες και έτρεχαν μέσα στα κανάλια της συνοικίας, σηκώνοντας αφρούς πίσω τους. Η Καρολίνα ήταν ακόμα ανάμεσά τους, θέλοντας να βεβαιωθεί ότι τα κλοπιμαία θα έρχονταν, μετά από τον Επιλογέα, προς την Ανοιχτόφραγη – το ποσοστό, δηλαδή, που αναλογούσε σ'εκείνη και την Κορίνα.

Η Καρολίνα δεν αμφέβαλλε για την αξιοπιστία των Ιερογράφων· τα πολεοσημάδια δεν την προειδοποιούσαν για προδοσία απ'αυτούς. Ωστόσο, απόψε κάτι την ενοχλούσε. Κάτι που διέκρινε στην Πόλη αλλά δεν μπορούσε να το συγκεκριμενοποιήσει. Σαν να ένιωθε, εξ αποστάσεως, ένα υψωμένο μαχαίρι που βρισκόταν εκεί κοντά μα ήταν ακόμα τυλιγμένο σε πυκνές σκιές. Και η ματιά της δεν ήταν αρκετά ισχυρή ή πεπειραμένη για να διαπεράσει αυτές τις σκιές.

Στεκόταν στην πλώρη της πρώτης βάρκας, φορώντας την κάπα της, έχοντας την κουκούλα στο κεφάλι, και κοιτάζοντας ολόγυρα για περισσότερα σημάδια. Τα φώτα που διέλυαν από δω κι από κει τα σκοτάδια της νύχτας έμοιαζαν να τη χλευάζουν.

Μας έχει πάρει είδηση η Αστυνομία της Πλωτής; αναρωτήθηκε. Αλλά, όχι, δεν το νόμιζε. Δεν ήταν αυτό. Κάτι άλλο ήταν...

Πλησίαζαν μια σιδερένια γέφυρα, τώρα, η οποία στραφτάλιζε στην ακτινοβολία των φεγγαριών της Ρελκάμνια – ανάμικτο αργυρό και κόκκινο. Δεν υπήρχαν άλλα φώτα εκεί κοντά. Οι σκιές ήταν πολλές–

Το μαχαίρι που είναι τυλιγμένο στις σκιές!

«Προσοχή!» πρόλαβε να φωνάξει η Καρολίνα. Αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Πυροβολισμοί άρχισαν να έρχονται από τη γέφυρα και, συγχρόνως, έπεσε από εκεί ένα μεταλλικό δίκτυ που έφραζε το κανάλι.

Η Καρολίνα έσκυψε μέσα στη βάρκα ενώ σφαίρες περνούσαν από πάνω της. Άκουσε ανθρώπους να κραυγάζουν καθώς χτυπιόνταν και σωριάζονταν, άκουσε ανθρώπους να βρίζουν, άκουσε ανθρώπους να επιστρέφουν τα πυρά προς αυτούς επάνω στη γέφυρα, ενώ οι βάρκες σταματούσαν τις μηχανές τους απότομα για να μη συναντήσουν το μεταλλικό δίχτυ. Συγκρούστηκαν, έτσι, αναμεταξύ τους–

(η Καρολίνα τραντάχτηκε, τινάχτηκε στην άλλη μεριά του πλεούμενου, ενώ τραβούσε το πιστόλι της μέσα από την κάπα της)

–και έπεσαν, τελικά, στη δυνατή αγκαλιά του διχτυού.

Η Καρολίνα πυροβόλησε προς τα πάνω – όπως κι άλλοι από τους συντρόφους της – αυτούς που βρίσκονταν στη γέφυρα και, μέσα στο σκοτάδι, δεν φαίνονταν καθόλου καλά. Οι απανωτές ριπές τούς έκαναν κάπως να μαζευτούν· οι δικές τους ριπές μειώθηκαν.

«Πάμε να φύγουμε απ'την άλλη!» φώναξε ένας απ'τους Ιερογράφους – ο Στίβεν, ο αρχηγός ετούτης της αποστολής. «Γυρίστε τις βάρκες, ρε! Γυρίστε– *Αααρχχχ!*» Είχε μόλις χτυπηθεί από μια σφαίρα, και κρατούσε το πόδι του πεσμένος μες στο πλεούμενο, λίγο πιο πίσω από την Καρολίνα.

«*Βάρκες!*» κραύγασε κάποιος. «Βάρκες, ρε! Έρχονται κι άλλοι!»

Η Καρολίνα, ανασηκωμένη μες στο δαρμένο από σφαίρες σκάφος, κοίταξε πίσω, δεξιά, κι αριστερά: και όντως είδε βάρκες να έρχονται από κάθε μεριά του καναλιού. Δεν ήταν όλες μηχανοκίνητες, μα δεν χρειαζόταν να είναι· το μόνο που χρειαζόταν ήταν να τους αποκλείσουν. *Δεν έρχονται τυχαία· θέλουν να μας πάρουν τα κλοπιμαία,* συνειδητοποίησε, χωρίς να είναι βέβαιη αν το κατάλαβε με τη συμβατική λογική της ή μέσω των σημαδιών της Πόλης.

«Ε!» φώναξε κάποιος από τις βάρκες που ζύγωναν. «Ξενόφερτα παιδάκια! Έχετε κάτι που θέλουμε! Μας τα δίνετ' όλα όσα πήρατε, αλλιώς την έχετε κάτσει! Είμαστ' οι Καναλάρχες!»

Η Καρολίνα τούς είχε ακουστά: μια αρκετά δυνατή συμμορία της Πλωτής. Πώς είχαν μάθει για την εισβολή στην καπναποθήκη; Πώς είχε διαρρεύσει η πληροφορία;

«*Στου Χάροντα τα μέρη, γαμιόληδες!*» κραύγασε ένας από τους Ιερογράφους, και πέταξε μια χειροβομβίδα προς τα δεξιά. Μια βάρκα ανατινάχτηκε – έγινε κομμάτια και θρύψαλα – ενώ ουρλιαχτά αντηχούσαν.

«*ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ, τους γαμημένους! ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ!*» γκάριξε ο άντρας που είχε φωνάξει και πριν, και οι Καναλάρχες άρχισαν να τους πυροβολούν ολόγυρα, ενώ οι Ιερογράφοι ανταπέδιδαν, γονατισμένοι μες στις βάρκες τους.

Ο Στίβεν, γρυλίζοντας από τον πόνο στο τραυματισμένο πόδι του, είπε: «Δε θα τολμήσουν να μας ανατινάξουν, τα γουρούνια· έχουμε το πράμα που θέλουν μαζί μας. *Λιανίστε τους!*» ενώ πυροβολούσε μ'ένα μακρύκαννο πιστόλι που έκανε μεγάλο θόρυβο με κάθε ριπή. Πρέπει να έριχνε από κείνες τις αιχμηρές σφαίρες που εύκολα τρυπούσαν αλεξίσφαιρα, νόμιζε η Καρολίνα.

Αλλά σκέφτηκε: *Την έχουμε γαμήσει. Δεν έπρεπε να τους είχαμε αντισταθεί.* Το διάβαζε παντού στα πολεοσημάδια... Θάνατος· θάνατος πάνω στο νερό· θάνατος κάτω απ'το νερό· θάνατος...

Οι Ιερογράφοι πέταξαν άλλη μια χειροβομβίδα, κι άλλη μια βάρκα ανατινάχτηκε. Αλλά πόσες χειροβομβίδες ακόμα μπορεί να είχαν μαζί τους; Δεν είχαν έρθει εδώ για πόλεμο· είχαν έρθει απλά για να κλέψουν.

Και τώρα η Καρολίνα έβλεπε τους Καναλάρχες να θερίζουν τους Ιερογράφους που ήταν πάνω στην τελευταία κατά σειρά βάρκα και να πηδάνε εκεί με νικητήριες κραυγές. «Παραδοθείτε, ρε ηττημένα κορμιά!» φώναξε μία από τα μέλη τους. «Παραδοθείτε, αν έχετε μυαλό στο κεφάλι σας!»

«Στίβεν,» είπε η Καρολίνα στον αρχηγό των Ιερογράφων, «καλύτερα όντως να παραδοθούμε. Δε μπορούμε να τους νικήσουμε–»

«Όχι!»

«Μην είσαι μαλάκας, γαμώτο! Θα μας καθαρίσουν, δεν το βλέπεις; Μας την είχαν στημένη – καλά στημένη – και είναι περισσότεροι! Δε γίνεται να τους νικήσουμε.»

Ο Στίβεν έτριζε τα δόντια, αλλά τελικά δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει. Φώναξε: «Παραδώστε το πράμα! Παραδώστε το! Μην πολεμάτε!» Και ορθώθηκε – όπως μπορούσε, με το χτυπημένο πόδι του – υψώνοντας το πιστόλι του, δείχνοντας με την κάννη τον ουρανό. «Νικήσατε, γαμιόληδες! Απόψε θα πάρετε ό,τι θέλετε! Τελείωσε!»

Οι πυροβολισμοί είχαν ήδη πάψει κι από τις δυο μεριές.

«Βγείτε απ'τις βάρκες σας και πηγαίντε πάνω σ'αυτήν εκεί,» πρόσταξε ο αρχηγός των Καναλαρχών, δείχνοντας μια άδεια βάρκα που δεν ήταν μηχανοκίνητη. «Ήρεμα και χωρίς πουστιά. Αν δούμε πουστιά, είστε όλοι νεκροί!» Και μερικοί Καναλάρχες έσπρωξαν, με μακριά κοντάρια, την ξύλινη βάρκα προς τη μεριά των Ιερογράφων.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Στίβεν. «Έγινε. Πάμε στην κωλοβάρκα σας και τελείωσε η υπόθεση.» Κι έκανε νόημα στους δικούς του να υπακούσουν. Ο ένας μετά τον άλλο μπήκαν στη βάρκα, και η Καρολίνα μαζί τους φυσικά.

Χρησιμοποιώντας τα κουπιά την απομάκρυναν από τις δικές τους βάρκες που ήταν γεμάτες με τα κλοπιμαία.

«Δεν πιστεύω νάχετε κρατήσει τίποτα μαζί σας, ξενόφερτα παιδάκια;» ρώτησε ο αρχηγός των Καναλαρχών.

«Ό,τι έχουμε είναι στα πλεούμενα,» αποκρίθηκε ο Στίβεν. «Μπορείτε να τα πάρετε.»

Η Καρολίνα συνέχιζε να βλέπει γύρω της σημάδια που μιλούσαν για θάνατο· θάνατο πάνω στο νερό· θάνατο κάτω από το νερό· θάνατο! *Τι σκατά συμβαίνει; Θα μας πουλήσουν οι καριόληδες;*

Ο αρχηγός των Καναλαρχών γέλασε–

–και το γέλιο του της μίλησε: *Θάνατος. Θάνατος για όλους!*

Η Καρολίνα πήδησε απ'τη βάρκα, την ίδια στιγμή που ο αρχηγός των Καναλαρχών πρόσταζε: «ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ!» και πυροβολισμοί έπεφταν.

Η Καρολίνα βρέθηκε κάτω απ'το νερό προσπαθώντας να κολυμπήσει και, συγχρόνως, να βγάλει την κάπα της. Και είχε ένα πολύ βασικό πρόβλημα: *δεν ήξερε να κολυμπά!* Αλλά ήταν σίγουρη πως η Πόλη θα τη βοηθούσε· η Πόλη *έπρεπε* να τη βοηθήσει!

Η κάπα έφυγε με σχετική ευκολία – πιο εύκολα απ'ό,τι εκείνη φανταζόταν – και η Καρολίνα άρχισε να χτυπά μανιωδώς τα χέρια και τα πόδια της ενώ βρισκόταν ακόμα κάτω απ'το νερό. Γύρω της αισθανόταν αναταραχές – σφαίρες που έπεφταν για να τη λιανίσουν.

Συνάντησε έναν συμπαγή όγκο: κάποια βάρκα. Πέρασε από κάτω της, κι ευτυχώς η προπέλα ήταν σταματημένη.

Διαισθανόταν τον κίνδυνο τεράστιο από πάνω της: πρέπει οι Καναλάρχες να την κυνηγούσαν για να τη σκοτώσουν, δεν ήθελαν να τους ξεφύγει. Μάλλον το είχαν πάρει προσωπικά που η ξενόφερτη συμμορία είχε πετάξει εκείνες τις δύο χειροβομβίδες στις βάρκες τους, διαλύοντας τα σκάφη και σκοτώνοντας κάμποσα από τα μέλη τους.

Η Καρολίνα συνάντησε κάτι άλλο μπροστά της – σίγουρα όχι βάρκα – τι ήταν; Τα δάχτυλά της μπλέχτηκαν επάνω του. Το μεταλλικό δίχτυ! Ώς πού πήγαινε; Ώς τον πυθμένα; Δε μπορεί! Η διαίσθησή της της έλεγε πως δεν έφτανε ώς εκεί, πως από εδώ ήταν ο δρόμος της σωτηρίας – αν τα κατάφερνε να σώσει τον εαυτό της.

Κολυμπώντας με κόπο προς τον πυθμένα (και εκπλήσσοντας τον εαυτό της που κολυμπούσε τόσο καλά παρότι δεν είχε ξανακολυμπήσει ποτέ στη ζωή της), πλησίασε το άκρο του μεταλλικού διχτυού· πέρασε από κάτω του και συνέχισε να κολυμπά, νιώθοντας πολύ βαριά τα ελαφρά μποτάκια στα πόδια της καθώς και όλα της τα ρούχα. Αλλά δεν υπήρχε χρόνος να βγάλει τίποτα τώρα.

Και η αναπνοή της τελείωνε.

Ακόμα κι οι Θυγατέρες της Πόλης χρειάζονταν αέρα για να ζουν· δεν μπορούσε να το αγνοήσει περισσότερο. Έχοντας βρεθεί από την άλλη μεριά του μεταλλικού διχτυού, πέρα από τη γέφυρα, κι εξακολουθώντας να χτυπά γρήγορα τα πόδια και τα χέρια της, έβγαλε το κεφάλι της στον αφρό για ν'αναπνεύσει.

Μια βάρκα την πλησίασε κι ένα χέρι την άρπαξε γερά από τον ώμο–

Η Καρολίνα κραύγασε.

«Ήρεμα, μικρή,» της είπε η γυναίκα που την είχε πιάσει – ένα λευκόδερμο πρόσωπο πλαισιωμένο από μαύρα μαλλιά. «Ανέβα και πάμε – γρήγορα!»

Η άγνωστη την τράβηξε προς τα πάνω, και η Καρολίνα τη βοήθησε. Βρέθηκε μέσα σε μια μηχανοκίνητη βάρκα, κι αντίκρυ της είδε το μεταλλικό δίχτυ να έχει σηκωθεί και τα σκάφη των Καναλαρχών να έρχονται.

Η άγνωστη έβαλε μπροστά τη μηχανή του πλεούμενού της κι έφυγε, κάνοντας στροφή και σηκώνοντας αφρούς πίσω της. Πυροβολισμοί αντηχούσαν, αλλά απόμακρα.

«Αυτή τη φορά μού φαίνεται ότι έμπλεξες πιο άσχημα απ'ό,τι συνήθως, ε, μικρή;» είπε η άγνωστη δίχως να την κοιτάζει.

Η Καρολίνα βαριανάσαινε. Η γυναίκα ήταν άγνωστη αλλά, συγχρόνως, *δεν* ήταν. Ήταν αυτή που είχε ξαναδεί να την παρακολουθεί: στο Κηπευτήριο και, αργότερα, στην Ανοιχτόφραγη.

«Πώς... πώς με ξέρεις;...» ρώτησε λαχανιασμένα. «Τι... ξέρεις;... Ποια... είσαι;...»

«Μιράντα ονομάζομαι.» Έστριψε τη βάρκα τους σ'ένα στενό κανάλι και, μετά, σ'άλλο ένα. «Σου λέει κάτι αυτό;»

«Θα έπρεπε;» Η Καρολίνα κοίταζε πίσω τους. Οι Καναλάρχες δεν φαίνονταν πια.

Η Μιράντα συνέχισε να πιλοτάρει τη βάρκα σαν να τις κυνηγούσε ο ίδιος ο Σκοτοδαίμων. «Απλώς αναρωτιόμουν.»

Η Μιράντα σταμάτησε το σκάφος της σ'ένα σκοτεινό, αδιέξοδο κανάλι ανάμεσα σε τρεις ουρανοξύστες. Εδώ υπήρχε κι ένας μεγάλος σωλήνας που έβγαζε ακαθαρσίες, στέλνοντάς τες μέσα στο νερό· οι μυρωδιές δεν ήταν ευχάριστες. Από το παράθυρο μιας πολυκατοικίας δυνατή μουσική αντηχούσε.

«Μας έχουν χάσει,» είπε η Μιράντα με βεβαιότητα στη φωνή της.

Και ούτε η Καρολίνα νόμιζε ότι τις ακολουθούσαν πια· τουλάχιστον, αυτό τής έλεγαν τα πολεοσημάδια. «Σ'ευχαριστώ,» είπε. «Δεν ξέρω ποια είσαι ή... πώς με ξέρεις–» Σώπασε ξαφνικά, συνοφρυωμένη. Μετά: «Γιατί με παρακολουθείς; Όχι πως δεν είμαι ευγνώμων, αλλά... είμαι περίεργη.»

«Μ'έχεις δει άλλες δύο φορές, έτσι δεν είναι;»

Η Καρολίνα κατένευσε.

«Σ'έχω δει τρεις φορές ακόμα, που δεν με έχεις δει,» την πληροφόρησε η Μιράντα.

«*Γιατί,* όμως; Τι είσαι; Αστυνομικός;»

Η Μιράντα μειδίασε. «Όχι, δεν είμαι αστυνομικός. Κι όλες τις φορές δεν ήρθα έχοντας σκοπό να σε παρακολουθήσω. *Οδηγήθηκα* σ'εσένα. Η Πόλη με οδήγησε. Σου λέει κάτι αυτό;»

Τα μάτια της Καρολίνας στένεψαν. «Είσαι... Αδελφή μας;»

Η Μιράντα έβγαλε το δεξί της παπούτσι, γυρίζοντας το πέλμα της προς τη μεριά της Καρολίνας. Είχε το σημάδι.

«Είσαι κι εσύ Θυγατέρα της Πόλης,» είπε η Καρολίνα, και θυμήθηκε τις προειδοποιήσεις της Κορίνας – να μην εμπιστεύεται *καμία* άλλη, μόνο την Οδηγό της.

Η Μιράντα φόρεσε ξανά το παπούτσι της. «Δεν είναι πολύς καιρός που το σημάδι σου εμφανίστηκε, ε;»

Η Καρολίνα δεν ήξερε τι απάντηση να δώσει. Δίστασε να μιλήσει.

Η Μιράντα την κοίταζε ερευνητικά.

«Ναι,» είπε τελικά η Καρολίνα, «ναι, όχι και πολύς καιρός.»

«Για τόσο νέα, είσαι μπλεγμένη με πολλά,» παρατήρησε η Μιράντα.

«Σ'ευχαριστώ για ό,τι έκανες – δεν θα το ξεχάσω – αλλά τώρα πρέπει να φεύγω. Δεν μένω εδώ.»

«Το ξέρω ότι δεν μένεις εδώ. Στην Ανοιχτόφραγη μένεις.»

Η Καρολίνα δεν μίλησε.

«Είσαι μόνη σου εκεί;» ρώτησε η Μιράντα.

«Ναι.»

«Μπορώ να σε πάω ώς το σπίτι σου–»

«Πραγματικά δεν χρειάζεται. Θα βρω μέσο.»

«Δεν πρόκειται να ζητήσω πληρωμή,» είπε η Μιράντα μεταξύ αστείου και σοβαρού, «το υπόσχομαι!»

Η Καρολίνα δεν μίλησε, προβληματισμένη, καθώς καθόταν μέσα στη βάρκα με τους πήχεις της ακουμπισμένους στα γόνατά της. Πώς μπορούσε να ξεφορτωθεί τη Μιράντα; αναρωτιόταν. Της ήταν υποχρεωμένη, σίγουρα, αλλά δεν την ήθελε μαζί της. Η Κορίνα είχε πει ότι δεν έπρεπε να εμπιστεύεται άλλες Θυγατέρες· μόνο την Οδηγό της.

Η Μιράντα είπε: «Δε μένεις μόνη σου, έτσι δεν είναι;»

Η Καρολίνα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει, και το μυαλό της πήγε στα όπλα της. Το πιστόλι της, δυστυχώς, το είχε χάσει όταν βούτηξε στον ποταμό· αλλά είχε ακόμα το ξιφίδιό της, θηκαρωμένο στη ζώνη της, πίσω από την πλάτη.

Η Μιράντα είπε: «Μια καινούργια Θυγατέρα δεν θα έμπλεκε τόσο πολύ με τόσους παρανόμους σε τόσες συνοικίες. Όχι από μόνη της.»

Το χέρι της Καρολίνας πήγε προς την πλάτη της–

«Δε θα χρειαστείς το ξιφίδιό σου.»

Η Καρολίνα το τράβηξε αμέσως–

Η Μιράντα, αν και καθισμένη, κλότσησε αστραπιαία χτυπώντας τον καρπό της Καρολίνας και τινάζοντας το όπλο μέσα στα βρόμικα νερά του καναλιού.

«Δεν είμαι εχθρός σου. Θέλω απλώς να σε βοηθήσω.»

«Σου είπα: σ'ευχαριστώ για τη βοήθειά σου αλλά πρέ–»

«Δεν καταλαβαίνεις. Αυτή η βοήθεια που σου πρόσφερα ήταν το λιγότερο που μπορούσα να κάνω – ήταν απλά να σώσω τη ζωή σου. Την οικογένειά μας πάντοτε τη βοηθάμε. Η μια Θυγατέρα δεν αφήνει την άλλη να σκοτωθεί αν μπορεί να κάνει κάτι για να τη βοηθήσει. Η Πόλη μ'έφερε κοντά σου· δεν είχα σκοπό να είμαι εδώ απόψε.»

«Και τι θέλεις τώρα;»

«Την αλήθεια. Με ποια είσαι; Βρίσκεσαι υπό τον έλεγχό της;»

Η Κορίνα τής είχε πει ότι, πιθανώς, θα προσπαθούσαν να την ξεγελάσουν οι άλλες Θυγατέρες· μόνο την Οδηγό της μπορούσε να εμπιστεύεται. «Γιατί σ'ενδιαφέρει;»

«Πες μου. Θεώρησέ το ως ανταπόδοση που σου έσωσα τη ζωή.»

Της Καρολίνας δεν της άρεσε αυτός ο εκβιασμός. «Κι αν αρνηθώ; Θα με απαγάγεις; Θα με σκοτώσεις;»

Η Μιράντα την κοίταζε υπομονετικά, αλλά το βλέμμα της ήταν τόσο *διαφορετικό* από της Κορίνας, λες κι η ίδια η υπομονή της να ήταν διαφορετικής φύσης – αν μπορούσε ποτέ να ειπωθεί κάτι τέτοιο. Έκανε την Καρολίνα να νιώθει περίεργα. Σχεδόν τόσο αποπροσανατολισμένη όπως όταν πρωτοείχε εμφανιστεί το σημάδι στο πέλμα της.

«Δε θέλω το κακό σου,» της είπε η Μιράντα. «Νομίζω, όμως, ότι για κάποιο λόγο οδηγούμαι ξανά και ξανά σ'εσένα. Δεν είναι σύμπτωση· είναι πολεοτύχη. Νομίζω πως χρειάζεσαι τη βοήθειά μου, όποια κι αν είσαι. Νομίζω πως κάποια από εμάς σε εκμεταλλεύεται για τους δικούς της σκοπούς επειδή είσαι 'νεογέννητη' και άπειρη ακόμα. Και έχω μια υποψία για το ποια μπορεί νάναι αυτή, μα δεν είμαι βέβαιη.»

Η Καρολίνα, μπερδεμένη από τα πολεοσημάδια γύρω από τη Μιράντα – νιώθοντας ότι προσπαθούσαν να της αποκαλύψουν κάτι που εσκεμμένα της είχε μείνει κρυμμένο για καιρό – ρώτησε: «Ποια;»

«Η Κορίνα.»

Τα μάτια της Καρολίνας διαστάλθηκαν προς στιγμή. *Γνωρίζονται!*

«Έχω δίκιο, έτσι δεν είναι;» είπε η Μιράντα. «Αυτή η καταραμένη είναι.»

Η Καρολίνα έμεινε σιωπηλή για λίγο. Έπειτα: «Πρέπει να πηγαίνω. Σ'ευχαριστώ που με βοήθησες αλλά πρέπει να–»

«Σου έχει μιλήσει για εμένα; Σου έχει αναφέρει το όνομά μου;»

«Σου απάντησα ήδη: Όχι.»

«Τι σου έχει πει, τότε; Να μην εμπιστεύεσαι καμια από τις Αδελφές μας; Μόνο εκείνη;»

Πώς το ήξερε αυτό; Η Καρολίνα αισθάνθηκε ξανά ένα ρίγος να τη διατρέχει. *Προσπαθεί να σε κοροϊδέψει!* Ήταν σχεδόν σαν ν'άκουγε τη φωνή της Κορίνας μες στο κεφάλι της. *Μην την εμπιστεύεσαι! Φύγε. Έλα σ'εμένα. Είμαι η Οδηγός σου. Μόνο την Οδηγό σου να εμπιστεύεσαι. Μόνο εμένα.*

«Έχω δίκιο ξανά,» παρατήρησε η Μιράντα, ατενίζοντάς την ερευνητικά, ατενίζοντάς την σαν να μπορούσε να διεισδύσει μες στο μυαλό της. «Η καριόλα...» μουρμούρισε.

«Γιατί να πιστέψω ό,τι μου λες;» ρώτησε απότομα, εχθρικά, η Καρολίνα.

«Δεν έχω δίκιο;» αντιγύρισε, εξίσου απότομα (ίσως *εσκεμμένα* απότομα), η Μιράντα. «Δε σου έχει πει να μην εμπιστεύεσαι καμια από τις Αδελφές μας; *Δεν έχω δίκιο;*»

«Δε μοιάζεις αξιόπιστη!»

«Δε μοιάζω; Μόλις σου έσωσα τη ζωή, μικρή! Η Κορίνα σε στέλνει συνεχώς από δω κι από κει, να κάνεις συναναστροφές με παρανόμους, κινδυνεύοντας να σκοτωθείς!»

«Πρέπει να δοκιμαστώ!»

«Να *δοκιμαστείς;* Ποιος σου είπε τέτοιες βλακείες;»

«Η Οδηγός μου ξέρει καλύτερα από σένα–»

«Η *Οδηγός σου;* Τι θα πει 'Οδηγός σου'; Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα. Η Κορίνα το έβγαλε απ'το μυαλό της;»

Τα πολεοσημάδια γύρω από τη Μιράντα έμοιαζαν να *ουρλιάζουν* μέσα στο μυαλό της Καρολίνας, ζαλίζοντάς την, φοβίζοντάς την, θέλοντας να της δείξουν μια τρομερή αλήθεια που της κρυβόταν εδώ και καιρό. Η *Μιράντα* αποκάλυπτε αυτή την αλήθεια!

«Όχι!» αναφώνησε η Καρολίνα και τινάχτηκε όρθια. «Προσπαθείς να με παγιδέψεις! Να με–!»

«Μη λες βλακείες.» Η Μιράντα είχε επίσης πεταχτεί όρθια, στη στιγμή. «Το *ξέρεις* ότι σου λέω την αλήθεια, έτσι δεν είναι; Το *βλέπεις,* δεν το βλέπεις;»

Η Καρολίνα πήρε μια βαθιά ανάσα, για να ηρεμήσει τα νεύρα της. Ξεροκατάπιε.

«Η Κορίνα σε βρήκε όταν πρωτοεμφανίστηκε το σημάδι στο πέλμα σου· δεν έχω δίκιο ξανά;» είπε η Μιράντα.

Η Καρολίνα απλώς κατένευσε.

«Σε βοήθησε να καταλάβεις τι συμβαίνει, και σου είπε ότι είναι Οδηγός σου, και ότι μόνο αυτήν πρέπει να εμπιστεύεσαι, *καμια άλλη.* Σωστά;»

Η Καρολίνα κατένευσε πάλι.

«Η Κορίνα,» της είπε η Μιράντα, «έκανε καλά που σε βοήθησε όταν χρειαζόσουν βοήθεια. Οποιαδήποτε Αδελφή μας το ίδιο θα έκανε για μια άλλη. Αλλά αυτά περί 'Οδηγού' και 'δοκιμασιών' είναι μαλακίες–»

«Δε χρειάζεται να έχω μια Οδηγό για να... για να μάθω την Πόλη; Για να μπορώ μόνη μου να πλοηγηθώ μέσα της;»

«Φυσικά και όχι. Υπάρχουν Θυγατέρες που το έμαθαν μόνες τους τελείως. Είναι, συνήθως, οι πιο δυνατές από εμάς.»

«Γιατί η Κορίνα να με κοροϊδέψει έτσι;»

«Αυτή είναι η φύση της, μικρή. Νομίζεις ότι την καταλαβαίνω; Νομίζεις ότι η μια από εμάς καταλαβαίνει πάντα την άλλη; Είμαστε πολύ περίεργες όλες, σε διαβεβαιώνω. Η Κορίνα ίσως να έχει κάποιο σχέδιο στο οποίο πιστεύει ότι μπορείς να την εξυπηρετήσεις. Ή ίσως απλά να τη βρίσκει έχοντας μια άλλη Θυγατέρα υπό τον έλεγχό της. Ίσως να θεωρεί ότι θα ήταν ενδιαφέρον να διαμορφώσει μια Θυγατέρα που θα της είναι πάντα πιστή, που θα τη βλέπει ως αφέντρα – ως 'Οδηγό'. Το βέβαιο είναι ότι παίζει με το μυαλό σου. Παίζει με το μυαλό σου από τότε που σε πρωτοσυνάντησε.

»Σ'αυτό η Κορίνα είναι άριστη – να παίζει με τα μυαλά των άλλων, Αδελφών μας ή μη.»

7

«Και τι προτείνεις να κάνω τώρα; Να εξαφανιστώ; Να τη σκοτώσω; Τι;» είπε η Καρολίνα. Δεν βρίσκονταν πλέον στο αδιέξοδο κανάλι αλλά σ'ένα νυχτερινό μπαρ της Πλωτής, καθισμένες σε μια σχετικά ήσυχη γωνία ενώ το ηχοσύστημα έπαιζε απαλή μουσική.

«Δεν σκοτώνουμε ποτέ τις Αδελφές μας,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Παρέλειψε να σ'το αναφέρει αυτό η Κορίνα;»

Η Καρολίνα ανασήκωσε τους ώμους. «Δε μου ανέφερε κάτι... Αλλά αν μια άλλη σού επιτεθεί;»

«Εν *γνώσει της;* Γνωρίζοντας ότι είσαι Αδελφή της; Δεν θα το κάνει. Ούτε η Κορίνα δεν θα σκότωνε εμένα· ούτε εγώ την Κορίνα.»

«Δεν τα πάτε καλά οι δυο σας.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Είναι προφανές, ε;»

Η Καρολίνα είπε: «Υπάρχει κάποιος... νόμος των Θυγατέρων;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι νόμος. Απλώς... είναι αυτό που είναι. Και... περίεργα πράγματα μπορεί να συμβαίνουν αν σκοτώσεις μια Αδελφή σου εν γνώσει σου.»

«Τι περίεργα πράγματα;»

«Περίεργα πράγματα,» είπε μόνο η Μιράντα και ήπιε μια γουλιά από την Αφρισμένη Κυρά της.

«Μιλάς εκ πείρας;»

«...Έχω δει διάφορα.» Προφανώς δεν ήταν πρόθυμη να πει τίποτα περισσότερο τώρα.

Και την Καρολίνα δεν την ενδιέφερε και τόσο αυτό, όσο το τι θα έκανε. Το σκέφτηκε για μερικές στιγμές, καπνίζοντας το τσιγάρο της. Ήταν βρεγμένο ακόμα αλλά είχε ανάψει. Τα ρούχα της τα είχε αλλάξει· είχε φορέσει άλλα, που της είχε δώσει η Μιράντα. Της ήταν λίγο μικρά, αλλά της έκαναν.

Τελικά είπε: «Η Κορίνα κρατά όλα τα λεφτά που βγάζουμε από την επιχείρησή μας. Επειδή υποτίθεται πως ξέρει να τα χρησιμοποιεί καλύτερα–»

«Και ήταν δυνατόν να πιστεύεις ότι *δεν* σε εκμεταλλευόταν;»

Η Καρολίνα απέφυγε το βλέμμα της.

«Συγνώμη,» είπε η Μιράντα, «δεν ήθελα να σε κατακρίνω. Ξέρω πόσο... πειστική μπορεί να είναι η Κορίνα. Πού ήθελες, όμως, να καταλήξεις;»

«Ότι θέλω το μερίδιο που μου αναλογεί,» αποκρίθηκε αποφασιστικά η Καρολίνα. «Έβαλα τόσες φορές τον εαυτό μου σε κίνδυνο!»

Η Μιράντα ένευσε. «Επομένως;»

«Θα πάω να τη βρω. Να της μιλήσω. Κι αν χρειαστεί να της επιτεθώ–»

«Η Κορίνα,» τη διέκοψε η Μιράντα, «δεν είναι τόσο ανυπεράσπιστη όσο ίσως να νομίζεις. Μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό της αρκετά αποτελεσματικά. Ξέρεις πόσα χρόνια είναι Θυγατέρα της Πόλης;»

«Ενενήντα-τέσσερα, μου είπε.»

Η Μιράντα ένευσε ξανά. «Μικρότερη από εμένα αλλά, και πάλι, μεγάλη και έμπειρη.»

«*Μικρότερη* από εσένα; Πόσο χρόνων είσαι εσύ, Μιράντα;»

«Έχω περάσει τον αιώνα, εδώ και κάποιες δεκαετίες.»

Τα μάτια της Καρολίνας διαστάλθηκαν προς στιγμή.

Η Μιράντα χαμογέλασε, και είπε: «Θα έρθω μαζί σου.»

Η Καρολίνα συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Γιατί το ξέρω πως η Κορίνα δεν θα χαρεί που θα με δει.» Το χαμόγελό της έγινε διαβολικό.

Δεν βρίσκονταν κοντά στην Ανοιχτόφραγη· και η Καρολίνα υπολόγιζε την απόσταση από εδώ ώς το νοικιασμένο ρετιρέ της Κορίνας γύρω στα ογδόντα χιλιόμετρα. Η Μιράντα πρότεινε να ξεκουραστούν απόψε σ'ένα ξενοδοχείο στην Πλωτή, και η Καρολίνα δεν διαφώνησε. Έκλεισαν ένα δίκλινο δωμάτιο.

«Η Κορίνα σε περίμενε να επιστρέψεις τώρα;»

«Ναι.»

«Δεν έχεις τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί σου;»

«Έχω, αλλά όταν έπεσα στο νερό νομίζω πως μπλόκαρε. Τον έχω απενεργοποιημένο.» Της τον έδειξε.

«Ωραία· κράτα τον απενεργοποιημένο. Η Κορίνα θα έχει ήδη αρχίσει να υποψιάζεται διάφορα. Μπορεί, μάλιστα, να έχει καταφέρει να διακρίνει και κάτι.»

«Από τα πολεοσημάδια;»

«Δεν αποκλείεται.»

Καθώς μιλούσαν, γδύνονταν έχοντας η μία την πλάτη γυρισμένη στην άλλη. Τώρα η Καρολίνα πήγε πρώτη στο ντους και πλύθηκε γρήγορα. Μετά πήγε η Μιράντα, κι επιστρέφοντας στο δωμάτιο βρήκε την Καρολίνα ξαπλωμένη. Πλησιάζοντας την πόρτα, ύψωσε τα χέρια της κι άρχισε να μουρμουρίζει παράξενα λόγια και να κάνει μυστηριώδεις χειρονομίες, σχηματίζοντας σύμβολα με τα δάχτυλά της.

Η Καρολίνα την παρακολουθούσε συνοφρυωμένη. Η Μιράντα ήξερε μαγεία! Η Κορίνα τής το είχε πει, δεν το είχε πει; Οι Θυγατέρες μπορούσαν να μάθουν πώς να κάνουν ξόρκια αν ήθελαν.

Η Καρολίνα την περίμενε να τελειώσει. Κανένα δεκάλεπτο πέρασε και η Μιράντα απομακρύνθηκε από την πόρτα και ξάπλωσε στο κρεβάτι της.

«Τι έκανες;» τη ρώτησε η Καρολίνα.

«Επειδή είχες μπλεξίματα με τους Καναλάρχες, το θεώρησα ασφαλές να προφυλάξω την πόρτα μας. Δε νομίζω να σε βρουν εδώ, αλλά για καλό και για κακό...»

«Και τι θα γίνει αν έρθουν; Θ'ανατιναχτεί η πόρτα;»

Η Μιράντα γέλασε. «Απλώς θα το καταλάβω αμέσως. Θα ξυπνήσω σαν να είχα ξυπνητήρι μες στο κεφάλι μου.»

«Πώς έμαθες να κάνεις μαγεία;»

«Μπορούμε να μάθουμε ξόρκια και μαγγανείες, Καρολίνα, ακόμα κι αν δεν είμαστε 'μάγισσες' όπως τις εννοούν στα μαγικά τάγματα.»

«Το ξέρω· μου το είπε η Κορίνα. Δεν χρειάζεται να έχουμε το Χάρισμα. Αλλά εννοώ, πώς έμαθες *εσύ* να κάνεις μαγεία; Είναι εύκολο; Μπορείς να πάρεις ένα βιβλίο και να διαβάσεις;»

«Χρειάζεται εξάσκηση,» της είπε η Μιράντα. «Πολύ εξάσκηση. Για να μάθεις να κάνεις ακόμα και το πιο απλό ξόρκι. Ας κοιμηθούμε, όμως, τώρα· αύριο καλό θα ήταν να ξεκινήσουμε νωρίς.»

Κοιμήθηκαν και, το πρωί, ξεκίνησαν νωρίς, μόλις το πρώτο φως του ήλιου της Ρελκάμνια είχε αρχίσει να διακρίνεται ανάμεσα από τις ψη-

λές πολυκατοικίες και τα καλώδια. Μπήκαν στη βάρκα της Μιράντας και έπλευσαν προς τα νότια, διασχίζοντας τα κανάλια της Πλωτής. Όταν έφτασαν στην Ανοιχτόφραγη είχε ξημερώσει για τα καλά, και, ενώ βάδιζαν σ'έναν από τους δρόμους της, η Μιράντα ρώτησε την Καρολίνα:

«Η Κορίνα πού θα βρίσκεται τώρα; Στο σπίτι σας;»

«Ή εκεί ή στο γραφείο της.»

«Αν όμως έχει καταλάβει ότι κάτι συνέβη, δεν είναι πιο πιθανό να σε περιμένει στο σπίτι;»

Η Καρολίνα δεν μίλησε. Δεν ήταν σίγουρη.

Η Μιράντα είπε: «Πάμε στο σπίτι σας πρώτα.»

Έκαναν νόημα σ'ένα ιδιωτικό επιβατηγό, και το τετράκυκλο σταμάτησε μπροστά τους. Η Καρολίνα είπε στον οδηγό πού πήγαιναν, κι εκείνος αποκρίθηκε: «Ελάτε, κυρίες, ελάτε.» Μπήκαν και τις πήγε ώς την πολυκατοικία όπου βρισκόταν το νοικιασμένο ρετιρέ. Η Μιράντα πλήρωσε κι ο οδηγός έφυγε δίχως καθυστέρηση.

Η Καρολίνα κοίταζε τα πολεοσημάδια, λιγάκι μπερδεμένη. Ήθελαν να την προειδοποιήσουν για κάτι;

Η Μιράντα είπε: «Η Κορίνα είναι εδώ, όχι στο γραφείο της.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Αρκετά σίγουρη.»

«Η Πόλη, δηλαδή, είναι με το μέρος μας;»

«Η Πόλη δεν είναι με το μέρος κανενός, μικρή. Η Πόλη είναι η Πόλη. Είναι σαν τον ουρανό, σαν τον καιρό. Ούτε σε συμπαθεί ούτε σε αντιπαθεί.»

«Βοηθά, όμως, τις Θυγατέρες της...»

«Απλώς οι Θυγατέρες της ξέρουν πώς να την καταλαβαίνουν,» αποκρίθηκε η Μιράντα και βάδισε προς την πολυκατοικία.

Η Καρολίνα την ακολούθησε, νιώθοντας ξαφνικά έναν μεγάλο τρόμο να την έχει κυριαρχήσει, λες και σκόπευε να κάνει κάτι το πολύ κακό. Κάτι το τρομερό.

Να στραφεί εναντίον της Οδηγού της!

Η Κορίνα μ'έβαλε να κλέψω και να ληστέψω. Και η ζωή μου κινδύνεψε, θύμισε στον εαυτό της. *Και ΔΕΝ είναι Οδηγός μου. Η Μιράντα είπε ότι δεν υπάρχουν Οδηγοί!*

Πέρασαν την είσοδο της πολυκατοικίας.

«Αν η Κορίνα αρνηθεί να μου δώσει τα χρήματα που μου αναλογούν;» είπε η Καρολίνα, νευρικά.

«Μη φοβάσαι· θα φροντίσουμε να δεχτεί.»

«Μα... αν η μια δεν μπορεί να σκοτώσει την άλλη, τότε...;»

«Υπάρχουν διάφορα άσχημα πράγματα που μπορείς να κάνεις σε κάποια αντί να τη σκοτώσεις,» αποκρίθηκε η Μιράντα κλείνοντάς της το μάτι. Σταμάτησαν μπροστά στον ανελκυστήρα. «Να περιμένεις, πάντως, ότι μας περιμένει.»

«Ότι περιμένει πως είσαι *εσύ* μαζί μου; Μπορεί να διακρίνει τέτοια πράγματα;»

Η Μιράντα πάτησε το κουμπί που καλούσε κάτω τον θάλαμο. «Πάντα να υποθέτεις το χειρότερο σ'αυτές τις περιπτώσεις.»

Η Καρολίνα έπιασε το πιστόλι που ήταν κρυμμένο μέσα στην τσέπη του πανωφοριού της, χωρίς να το τραβήξει. Το κράτησε γερά στη γροθιά της. Η Μιράντα τής το είχε δώσει – δεν ήταν δικό της – και της είχε πει να μην το χρησιμοποιήσει παρά μόνο αν ήταν ύστατη ανάγκη. *Τις Αδελφές μας ΠΟΤΕ δεν τις σκοτώνουμε,* της είχε τονίσει ξανά. Και η Καρολίνα αναρωτιόταν πώς η Κορίνα δεν της το είχε αναφέρει αυτό, τόσο καιρό που ήταν μαζί. Είχε, μήπως, διαφορετικές αρχές; Θα ήταν, μήπως, πρόθυμη να τη σκοτώσει, βλέποντας ότι την είχε προδώσει και είχε πάει με τη Μιράντα; Ο φόβος της Καρολίνας μεγάλωσε.

Η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε μπροστά τους. Η Μιράντα μπήκε πρώτη. Η Καρολίνα την ακολούθησε, αν και με κάποιο δισταγμό.

«Μη φοβάσαι,» της είπε η Μιράντα, πατώντας το κουμπί για τον δωδέκατο όροφο, «δεν μπορεί να σε πειράξει. Είσαι μαζί μου τώρα. Και μην ξεχνάς ότι είμαι *πολύ* γριά.»

Η Καρολίνα, παρότι αγχωμένη, δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. Ποια γυναίκα παραδεχόταν έτσι απλά ότι ήταν *πολύ* γριά;

Ο ανελκυστήρας έφτασε στον δωδέκατο όροφο· η πόρτα άνοιξε αυτόματα· βγήκαν στον διάδρομο, η Μιράντα δείχνοντας άνετη, η Καρολίνα νιώθοντας τσιτωμένη. Μπροστά στην είσοδο του νοικιασμένου διαμερίσματος, έβγαλε τα κλειδιά της και ξεκλείδωσε. Αλλά δίστασε να περάσει το κατώφλι, κοιτάζοντας μέσα σαν να περίμενε να δει την Κορίνα να κάθεται στο σαλόνι και να τη σημαδεύει με κανένα πυροβόλο. Από εδώ, όμως, το σαλόνι φαινόταν άδειο.

«Προχώρα,» της είπε η Μιράντα, χαμηλόφωνα.

Η Καρολίνα μπήκε στο διαμέρισμα, βαδίζοντας προς το σαλόνι, προσπαθώντας να διακρίνει τίποτα χρήσιμο από τα πολεοσημάδια. Τα βήματα της Μιράντας ίσα που ακούγονταν πίσω της.

–Ο ήχος μιας πόρτας που ανοίγει!

Η Καρολίνα στράφηκε και είδε την Κορίνα να έρχεται από το μπάνιο, με το κοκκινόδερμο σώμα της τυλιγμένο με μια πετσέτα, κι έχοντας ακόμα μια πετσέτα ριγμένη πάνω από το δεξί της χέρι. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν νωπά.

Τα πράσινα μάτια της γυάλισαν οργισμένα. «Μιράντα!»

«Κορίνα,» είπε η Μιράντα. «Έχεις κάνει πολλά, αλλά δεν νόμιζα ότι θα έφτανες ώς το σημείο να χρησιμοποιήσεις έτσι μια αναγεννημένη Αδελφή μας.»

«Τι θέλει αυτή εδώ;» ρώτησε η Κορίνα την Καρολίνα. «Δεν σου είπα να–;»

«Μου είπες ψέματα, Κορίνα! Δεν υπάρχουν Οδηγοί – και μ'έβαζες σε κίνδυνο για δικούς σου σκοπούς!» Η Καρολίνα είχε διώξει ξαφνικά κάθε φόβο από μέσα της, αν κι ακόμα αισθανόταν άσχημα που εναντιωνόταν στην Οδηγ– στην Κορίνα. Αισθανόταν *παράλογα* άσχημα. Η Μιράντα είχε δίκιο: η Κορίνα είχε, όντως, παίξει με το μυαλό της.

«Σου είπα *να μην πιστεύεις καμια τους!*» φώναξε η Κορίνα. «Ανόητη! Σε κορόιδεψε!»

«Το παιχνίδι σου τέλειωσε, Κορίνα,» είπε η Μιράντα. «Η Καρολίνα ξέρει ποια την κορόιδεψε–»

«*Φύγ' από το σπίτι μου!*» σύριξε η Κορίνα, και τίναξε το δεξί της χέρι προς τα εμπρός, ρίχνοντας την πετσέτα από πάνω του και φανερώνοντας κάτι τυλιγμένο στον βραχίονα και στον πήχη της. Κάτι μακρύ και ημιδιαφανές, που στραφτάλιζε. Ένα παράξενο φίδι. Το οποίο, με την κίνηση του χεριού της, πετάχτηκε καταπάνω στη Μιράντα, διασχίζοντας τον αέρα που το χώριζε απ'αυτήν σαν να ήταν νερό.

Η Μιράντα κραύγασε, ξαφνιασμένη, και βρέθηκε απρόσμενα σε πάλη με το φίδι. Είχε, πολύ γρήγορα, τυλίξει την ουρά του γύρω από τη μέση και τα πόδια της, κι ολόκληρο το σώμα της τρανταζόταν σαν ενεργειακό ρεύμα να το είχε χτυπήσει. Παραπατώντας, σωριάστηκε στο δάπεδο.

«Τι κάνεις!» φώναξε η Καρολίνα. «Είναι Αδελφή μας! Δε μπορείς να τη σκοτώσεις! Είναι Αδελφή μας!»

«Δε θα πεθάνει,» είπε η Κορίνα, ατενίζοντας τη Μιράντα με έκδηλο μίσος· «θα ζήσει, η καταραμένη. Αλλά εσύ» – και τώρα τα μάτια της στράφηκαν στην Καρολίνα – «με πρόδωσες...»

Η Καρολίνα έκανε δυο βήματα όπισθεν, σφίγγοντας τη λαβή του πιστολιού μέσα στην τσέπη της. Ήταν αυτή ύστατη ανάγκη; Μπορούσε τώρα να το τραβήξει; αναρωτιόταν, συγχυσμένη. «Δε... Δε σε πρόδωσα! Εσύ με χρησιμοποιούσες τόσο καιρό, Κορίνα! Δεν έπρεπε να σε είχα ακούσει!»

«*Ανόητη!* Νομίζεις θα είχες επιβιώσει χωρίς εμένα; Νομίζεις ότι θα τα είχες καταφέρει μόνη σου; Δε σου πρόσφερα καμια βοήθεια; Ποια σε βοήθησε; Η Μιράντα; Η Μιράντα δεν ήταν εκεί! *Εγώ* – η Οδηγός σου – ήμουν εκεί!»

Και η Καρολίνα αισθανόταν τώρα ακόμα πιο άσχημα από πριν. Αισθανόταν στα πρόθυρα να βάλει τα κλάματα και να της ζητήσει συγνώμη, να της πει ότι δεν ήθελε να είναι αχάριστη, ότι είχε παρασυρθεί– Αλλά όχι! Η Κορίνα πάλι προσπαθούσε να παίξει με το μυαλό της. *Δεν πρέπει να ενδώσω!*

«Σταμάτα, Κορίνα,» της είπε – ακούγοντας, όμως, τη φωνή της αδύναμη. «Τα έχω καταλάβει όλα. Και μου χρωστάς λεφτά. Ύστερα από τόσες δουλειές, μου χρωστάς λεφτά. Δε μου έχεις δώσει τίποτα.»

Η Μιράντα, εν τω μεταξύ, πάλευε με το φίδι, πεσμένη ακόμα στο πάτωμα, σπαρταρώντας με τρόπο που θύμιζε κάποιον που χτυπιέται ξανά και ξανά από κάποιου είδους βλαπτικό ρεύμα. Το φίδι, όμως, δεν φαινόταν να είναι από ενέργεια· με κάτι το σχεδόν *αέρινο* έμοιαζε. Μια ημιδιαφανής μάζα που στραφτάλιζε.

Η Μιράντα τώρα άρθρωνε ακατανόητα λόγια μέσα από σφιγμένα δόντια, ενώ το πρόσωπό της πρόδιδε τρομερή υπερπροσπάθεια συγκέντρωσης.

Η Κορίνα στράφηκε να την κοιτάξει, και πλησίασε τον καναπέ. Ένα πιστόλι ήταν κρυμμένο κάτω από τις μαξιλάρες, όπως ήξερε η Καρολίνα.

Τράβηξε το δικό της πιστόλι μέσα από το πανωφόρι της. «Μην την πειράξεις!» είπε, υψώνοντας το όπλο προς την Κορίνα, αν και το χέρι της έτρεμε.

Η Κορίνα είχε ήδη φτάσει τις μαξιλάρες. «Θα με πυροβολήσεις τώρα; *Αυτό* είναι το ευχαριστώ σου; Δεν έπρεπε *ποτέ* να σε είχα βοηθήσει! Και πού θα ήσουν τώρα αν δεν σε είχα βοηθήσει, Καρολίνα;»

Το φίδι τινάχτηκε, ξαφνικά, μακριά από τη Μιράντα, αιωρούμενο μες στη μέση του σαλονιού, διαγράφοντας σπείρες με το ημιδιαφανές σώμα του σαν νάταν ζαλισμένο.

Η Μιράντα πετάχτηκε όρθια με ευελιξία και ταχύτητα που ξάφνιασαν την Καρολίνα, κι έχοντας το χέρι της υψωμένο και στραμμένο προς το φίδι άρθρωνε ακόμα παράξενα λόγια – κάποιο ξόρκι, προφανώς: κάποιο ξόρκι που, κάπως, έβλαπτε αυτό το τέρας. Το φίδι έφυγε, πετώντας σαν να έρρεε μέσα σε νερό· πήγε προς το υπνοδωμάτιο της Κορίνας, πέρασε μέσα από την πόρτα λες κι ήταν ανοιχτή – αλλά ήταν κλειστή!

Η Κορίνα τράβηξε το πιστόλι πίσω από τις μαξιλάρες–

Η Μιράντα ήδη τιναζόταν προς το μέρος της· παραμέρισε το όπλο με το ένα χέρι και με το άλλο τη γρατσούνισε καταπρόσωπο όπως θα τη γρατσούνιζε μια γάτα. Κραυγάζοντας, η Κορίνα τινάχτηκε πίσω, πάνω στον καναπέ. Ύψωσε το πόδι της για να κλοτσήσει τη Μιράντα μέσα στη γυναικεία της φύση, αλλά εκείνη τής παγίδεψε τον αστράγαλο ανάμεσα στα γόνατά της, και τη γρονθοκόπησε στη μύτη. Αίμα τινάχτηκε.

Η Μιράντα άρπαξε τα μαλλιά της Κορίνας μες στη γροθιά της κι έσπρωξε το πρόσωπό της πάνω στον καναπέ, γυρίζοντάς τη μπρούμυτα, βάζοντας το ένα της γόνατο στην πλάτη της για να την ακινητοποιήσει. Η Κορίνα ούρλιαξε.

«Πνευματοβόρος;» είπε η Μιράντα. «Πού το βρήκες αυτό το παιχνιδάκι, Κορίνα; Το φυλούσες ειδικά για εμένα;»

«Αν ήξερα ότι ήσουν εσύ, θα σου φυλούσα τίποτα καλύτερο ακόμα!» γρύλισε η Κορίνα.

«Το μόνο που θέλουμε είναι τα λεφτά που χρωστάς στην Καρολίνα, και μετά θα φύγουμε, και μπορείς να συνεχίσεις μόνη σου τις... δουλειές.»

«Δε χρωστάω λεφτά–»

«Την έβαζες σε κίνδυνο!»

«Της έσωσα τη ζωή!»

«Για να μπορείς να της *ελέγχεις* τη ζωή! Είναι το χειρότερο που έχεις κάνει! Σε μια *Αδελφή μας!*»

«Όχι,» είπε η Κορίνα μέσα από τα αίματα που σκέπαζαν το πορφυρόδερμο πρόσωπό της, «το χειρότερο το φυλάω για σένα– *ΑΑΑαααα!*» ούρλιαξε καθώς η Μιράντα πίεζε το γόνατό της πάνω στη ράχη της με επώδυνο τρόπο, συνθλίβοντας νεύρα της σπονδυλικής στήλης.

Η Καρολίνα παρακολουθούσε νιώθοντας μουδιασμένη. Είχε κατεβάσει το πιστόλι της. Η Μιράντα, προφανώς, δεν χρειαζόταν τη βοήθειά της.

«Τα λεφτά, Κορίνα,» είπε η Μιράντα. «Πού τα έχεις;»

«Δεν πρόκειται να σου πω πού έχω τα λεφτά μου!»

«Θα μου πεις, αλλιώς θα σε κάνω να ευχηθείς να μην ήσουν ποτέ Αδελφή μας.» Και προς την Καρολίνα: «Έχετε σχοινί εδώ μέσα;»

«Ναι.»

«Φέρ' το μου.»

«Όχι!» φώναξε η Κορίνα. «Μην την ακούς! Σε είχα προειδοποιήσει, ανόητη! Σ'έχει κάνει υποχείριό τ– *Αααααααα!*» Η Μιράντα πίεζε το γόνατό της πάνω στη ράχη της.

Η Καρολίνα έφερε το σχοινί που είχαν στην αποθήκη και το έριξε πλάι στον καναπέ – δώδεκα τυλιγμένα μέτρα καννάβι. Η Μιράντα τράβηξε ένα ξιφίδιο, ενώ ακόμα κρατούσε την Κορίνα κάτω, έκοψε ένα κομμάτι σχοινί, και της έδεσε τα χέρια πίσω από την πλάτη.

«Οι πληγές μας, Κορίνα, θεραπεύονται. Αλλά πονάνε. Μπορείς να μου πεις πού έχεις τα λεφτά, ή....» Άφησε τα υπόλοιπα να υπονοηθούν.

«Αυτό είναι, λοιπόν; Θες τα λεφτά; –Καρολίνα, σου είχα πει ότι–!»

«Δεν πρόκειται να πάρω ούτε ένα δεκάδιο! Μόνο ό,τι χρωστάς στην Καρολίνα θα δώσεις.»

«Και πόσα νομίζει ότι της χρωστάω;»

Η Μιράντα κοίταξε την Καρολίνα ερωτηματικά.

«Τα μισά,» είπε εκείνη.

«Είσαι τυχερή,» πληροφόρησε η Μιράντα την Κορίνα· «εγώ θα τα ζητούσα όλα. Τώρα πες μας πού είναι, αλλιώς θα σου δείξω πώς θα σου φερόμουν *εγώ* αν μου είχες φερθείς όπως στην Καρολίνα.»

«Σ'έναν τραπεζικό λογαριασμό είναι. Σε κρυφό λογαριασμό. Της Ελεύθερης Τράπεζας.» Και τους είπε τους κώδικες ασφαλείας.

Η Μιράντα είπε στην Καρολίνα: «Πήγαινε στην τράπεζα, πάρε όσα λεφτά νομίζεις, κι έλα πάλι εδώ. Εγώ θα σε περιμένω. Για να είμαστε βέβαιες ότι η Κορίνα μάς είπε αλήθεια.»

«Σε μισώ, Μιράντα,» είπε η Κορίνα.

«Αυτό με κάνει ευτυχισμένη.»

Η Καρολίνα επέστρεψε ύστερα από δυο ώρες περίπου μαζί με μια βαλίτσα. Η Κορίνα είχε πει την αλήθεια. Στην Ελεύθερη Τράπεζα υπήρχε πράγματι ένας κρυφός λογαριασμός που εντοπιζόταν με τον έναν από τους δύο κώδικες. Με τον άλλο κώδικα μπορούσες να ξεκλειδώσεις τον λογαριασμό για να τον χρησιμοποιήσεις, και ήταν γεμάτος από τα λεφτά που είχαν μαζέψει από το παράνομο εμπόριο.

Η Μιράντα ήταν τώρα καθισμένη σε μια πολυθρόνα του σαλονιού, ενώ η Κορίνα βρισκόταν ακόμα στον καναπέ, δεμένη χειροπόδαρα, τυλιγμένη με την πετσέτα. Η χτυπημένη μύτη της είχε πλέον θεραπευτεί, το ίδιο και οι γρατσουνιές στο πρόσωπό της.

Η Καρολίνα έριξε τη βαλίτσα πάνω στο τραπέζι και την άνοιξε, φανερώνοντας χαρτονομίσματα. «Είναι αρκετά, νομίζω,» είπε, χαμογελώντας.

«Ωραία.» Η Μιράντα σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Ώρα να πηγαίνουμε.»

«Λύσε με, πρώτα!» είπε η Κορίνα.

Η Μιράντα πήρε μερικές χαρτοπετσέτες απ'το τραπέζι, τις έβαλε μέσα στο στόμα της Κορίνας με το ζόρι, ενώ εκείνη πάλευε να τις φτύσει, και τις έδεσε εκεί μ'ένα κομμάτι σχοινί γύρω απ'το κεφάλι της. Η Κορίνα μούγκριζε και χτυπιόταν πάνω στον καναπέ.

Η Μιράντα έκλεισε τη βαλίτσα με τα χαρτονομίσματα. «Πάμε,» είπε στην Καρολίνα.

«Θα την αφήσεις έτσι δεμένη;»

«Μη φοβάσαι, θα βρει τρόπο να λυθεί.» Η Μιράντα βάδισε προς την έξοδο του διαμερίσματος.

Η Καρολίνα πήρε τη βαλίτσα και την ακολούθησε.

Καθώς απομακρύνονταν από την πολυκατοικία, βαδίζοντας μέσα στους μεσημεριανούς δρόμους της Ανοιχτόφραγης, είπε: «Με είχε βοηθήσει, πάντως... στην αρχή. Ίσως έπρεπε να την είχες λύσει.»

«Δεν έχεις καταλάβει σε τι κίνδυνο σε έβαζε; Είναι *απαράδεκτο* αυτό που έκανε! Είσαι μία από εμάς, και προσπάθησε να σε μετατρέψει σε υποχείριό της χωρίς δική του θέληση. Είναι ασυγχώρητη η πράξη της. Ούτε από την Κορίνα δεν θα το περίμενα· αλλά τελικά όλα πρέπει να τα περιμένεις από όλους,» είπε με τρόπο που μαρτυρούσε ότι όντως είχε δει πολλά – *πολλά* – στη μακροχρόνια ζωή της.

«Θα θέλει, όμως, να μας εκδικηθεί και τις δύο τώρα...»

«Μην τη φοβάσαι. Τον φόβο σου μπορεί να τον χρησιμοποιήσει προς όφελός της.»

«Τέλος πάντων. Θα προτιμούσα να μην είχαμε χωρίσει ακριβώς έτσι... Και τώρα δεν ξέρω τι να κάνω. Η Κορίνα μού έδειχνε...»

«Θ'αρχίσει να σου δείχνει η Πόλη,» της είπε η Μιράντα. «Δε χρειάζεσαι καμια άλλη 'Οδηγό'.»

«Με τόσα λεφτά που έχω, μπορώ άνετα ν'αγοράσω ένα σπίτι κάπου και να καθίσω εκεί...» είπε συλλογισμένα η Καρολίνα.

«Αν νομίζεις ότι θες να κάνεις αυτό, κάνε αυτό.»

«Κι όταν πρέπει να φύγω; Όταν το σημάδι μου μου ζητά να φύγω;»

«Τότε θα φύγεις, Καρολίνα. Αυτή είναι η ζωή των Θυγατέρων της Πόλης. Στη Ρελκάμνια, όλα δρόμος είναι.

»Πάμε τώρα πουθενά να φάμε; Πεθαίνω της πείνας, και δεν έχουμε φάει τίποτα απ'το πρωί.»

Η Καρολίνα ανασήκωσε τους ώμους. «Πάμε.»

«Εσύ κερνάς,» της είπε η Μιράντα.

Η Καρολίνα γέλασε, νιώθοντας πολύ βαριά τη βαλίτσα στο χέρι της.